

COLECȚIA
*Tubiri
de poveste*

VALERIE BOWMAN

*Ducesă
din întâmplare*

VALERIE BOWMAN
DUCESĂ DIN ÎNTÂMPLARE

The Unexpected Duchess by Valerie Bowman

Copyright © 2014 Valerie Bowman

Ediție publicată prin înțelegere cu St. Martin's Press,
LLC.

Toate drepturile rezervate.

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial
Litera

Copyright © 2016 Grup Media Litera pentru versiunea
în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fii

Redactor: Maria Popa

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Traducere din limba engleză Laura Berteanu

Pentru sora mea, Janet Culkin, care trebuie să le explice băieților de la IT de ce are pereții biroului decorați cu coperte de cărți care înfățișează bărbați pe jumătate dezbrăcați.

Te iubesc, Janny.

Capitolul 1

Londra, sfârșitul lunii iunie, 1815

Lady Lucy Upton suflă ca să-și dezlipească o frunză de pe buze. Rămurelele din ochi și gura plină de frunze erau, din păcate, inevitabile atunci când îți băgai capul prin gardul viu. Ca să nu mai spunem că era cam răcoare afară, în această noapte. Dar fusese ideea ei, la urma urmei, și avea de gând să o ducă până la capăt.

Lucy era foarte bine fixată pe poziție, în spatele tufișurilor grădinii familiei Chambers, la doar câțiva pași distanță de draga ei prietenă, Cassandra Monroe. Înăuntrul casei elegante, un bal era în plină desfășurare, însă ele două se aflau aici, singure-singurele... pentru moment. Lucy își împinse capul printre crenguțe cât putu mai mult și întinse gâtul ca să o vadă pe Cass.

Cass era în picioare, de cealaltă parte a gardului, frecându-și cu mâinile brațele albe, care-i tremurau.

— Și dacă n-o să te pot auzi, Lucy? șopti ea.

— Nu-ți face griji, Cass! Voi fi aici.

Cass înghiți în sec și dădu din cap.

— Vezi? M-ai auzit, nu? Întrebă Lucy.

Încă o înclinare tremurată a capului, din partea lui Cass.

— Excelent! strigă Lucy.

Lumina felinarelor ce fuseseră răspândite prin grădină scălda poteca de pietricele pe care stătea Cass într-o strălucire caldă.

— Și dacă el nu vine? întrebă Cass, trăgând de mânuși, semn sigur că era agitată.

— O să vină. A zis că vine, nu? Iar Jane a acceptat să

rămână înăuntru și să supravegheze situația. Mai bine zis, pe mama ta.

— Da, a zis că o să vină. Deși, Dumnezeu mi-e martor că-mi vine să mor de rușine. Și, dacă o să afle mama că sunt aici și că mă întâlnesc cu un bărbat în grădină, o să mă renege!

Lucy mârâi:

— Nu și când respectivul bărbat e ducele de Claringdon.

— Mama va fi furioasă dacă o să afle că-l descurajez, zise Cass, mușcându-și limba.

Lucy își aranjă mai bine poziția în spatele gardului.

— Tocmai asta e. Trebuie să ne asigurăm că nu o să afle.

Iar trăgea de mânuși.

— Dacă ducele o să-și dea seama că ești acolo și o să se enerveze?

— Trebuie să pui mereu răul înainte, Cass? N-o să-și dea seama. Și, chiar dacă o să-și dea, nu văd de ce mă rog s-ar enerva. Deși nimeni nu-i neagă meritele câștigate în război, acestea nu sunt o garanție că ar fi un soț bun.

— Sunt convinsă că va fi un soț cât se poate de bun pentru cineva, doar că...

Cass își mută privirea.

Lucy știa. Și o dureau inima pentru prietena ei. Dragostea neîmpărtășită era ceva cumplit.

— Doar că nu e Julian.

Cass lăsă capul în jos.

— Verișoara Penelope spune că Julian ar trebui să se întoarcă dintr-o zi în alta, dar... pur și simplu nu pot...

— Nu trebuie să-mi explici, Cass. Înțeleg. Ei bine, nu înțeleg dragostea, având în vedere că eu, una, nu am fost niciodată îndrăgostită, dar nu te teme! Mai întâi vom avea grijă să ne descotorosim de duce, după care am de gând să mă asigur că vei avea o șansă cu Julian.

Cass își frecă brațele cu și mai multă vigoare.

— Sunt ridicolă, știu. Julian trebuie să se însoare cu Penelope.

— Nu are importanță, răspunse Lucy. Important este că tu *nu* vrei să te măriți cu ducele de Claringdon și nu te vei mărita cu el. Indiferent care ar fi dorința mamei tale. Nu și dacă am eu ceva de zis în legătură cu asta. Nu pot tolera să văd pe cineva forțat să se supună unei anumite situații și în niciun caz nu voi îngădui așa ceva pentru tine. Fie că e vorba de mama ta sau de duce. În plus, nu greșești niciodată dacă ești sincer și-ți urmezi inima.

— Oh, Lucy, așa spui tu mereu! Și te iubesc pentru asta, crede-mă. Nu-mi pot imagina cum crezi tu că-mi vei putea da o șansă cu Julian, dar ador optimismul tău.

— S-o luăm cu începutul. Momentan, problema noastră este ducele.

Ambele tinere amuțiră în clipa în care o umbră blocă lumina ce se revărsa dinspre ferestrele franțuzești care se deschideau din casă înspre grădină. Sunetul unor ghete pe pietrișul potecii le ajunse la urechi.

— El e! șopti Cass și vocea începu să-i cedeze.

— Nu te lăsa intimidată, Cass! Curaj, draga mea! Fii îndrăzneată!

În clipa următoare, micuțul colț de grădină în care se găsea Cassandra fu invadat de prezența ducelui de Claringdon. În clipa în care o văzu pe Cass, se opri. De unde se afla, Lucy nu-l putea vedea decât de la piept în jos. Și era un piept incredibil de lat. Înghiți în sec.

— Lady Cassandra, spuse ducele, făcând o plecăciune.

Cass scoase un strigăt scurt, urmat de o reverență.

— Vă mulțumesc că ați acceptat să ne întâlnim, Excelență.

Vocea-i era înaltă și speriată. Lucy ar fi vrut să poată întinde brațul și să strângă mâna prietenei ei, în semn de

încurajare. „Curaj, Cass! Curaj!”

— Recunosc, am fost puțin surprins că m-ați rugat să ne întâlnim aici, spuse ducele.

— Nu am vrut să vă iau prin surprindere, Excelență. Am vrut doar să... Am vrut doar să...

Lucy se smulse din gândurile ei. Asta era. Era momentul să înceapă. Cass deja se lupta să găsească cuvintele. Lucy își dresе vocea.

— Am sperat să putem discuta în particular, milord, șopti ea, cât putu de tare.

Cass repetă cuvintele, cu voce tremurândă.

— Înțeleg, veni răspunsul ducelui.

Făcu un pas înainte, și Lucy trase cu putere aer în piept.

— Vă rog, Excelență, nu vă apropiați mai mult. Nu aș vrea să se petreacă nimic din ceea ce ar putea face ca întâlnirea noastră să pară necuviincioasă! spuse Lucy, cu vocea suficient de coborâtă încât să fie sigură că ducele nu o putea auzi.

Cass repetă cuvintele. Ducele răsе.

— Nu vi se pare necuviincios, Lady Cassandra, simplul fapt că vă aflați singură cu mine, în grădină?

Lucy se încruntă. Ei bine, dacă e/ voia să fie atât de minuțios...

— Nu vă cer decât câteva clipe, pentru a-mi face cunoscute dorințele.

Cass repetă repede.

— Prea bine. Spuneți! zise ducele.

Lucy trase aer în piept.

— Deși sunt sigură că multe fete ar fi flatate să se bucure de atenția voastră, Excelență, trebuie să recunosc că eu nu mă număr printre ele.

Lucy aproape că o simțea pe Cass încordându-se în timp ce repeta cuvintele. Trăgea frenetic de mânuși în timp ce vorbea.

Lucy își schimbă poziția capului ca să vadă reacția ducelui, înghiți în sec. Oh, n-ar fi trebuit să se uite! Exact cum descoperise ceva mai devreme în sala de bal, bărbatul era foarte chipeș. Prea chipeș.

— Înțeleg, Lady Cassandra. Și v-aș putea întreba, mai exact, *de ce* este așa?

Lucy își ridică umerii. Oh! Îi cerea un motiv. Ce? Nu-și putea imagina că exista o domnișoară care să nu-i accepte bucuroasă avansurile? Cu câteva clipe mai devreme, îi păruse chiar puțin rău pentru duce, însă instinctul protector pe care îl avea când venea vorba de Cass fusese mai puternic. Acum, ar fi vrut să-l ardă zdravăn cu vreo câteva replici usturătoare. Iar asta, din întâmplare, era chiar specialitatea ei.

— Poate că nu ați întâlnit până acum o fată care să nu fie amoretată de Excelența Voastră, milord. Însă vă asigur că există și astfel de femei, îi șopti Lucy lui Cass, privindu-l cu ochii mijiți pe bărbatul cel înalt.

Un nou strigăt scurt scăpă de pe buzele lui Cass. Întoarse brusc capul într-o parte.

— Lucy, nu pot să-i spun asta!

Cuvintele năvăliră într-o șoptă abia perceptibilă.

Lucy aproape căzu prin tufișuri. Întreaga șaradă depindea de capacitatea lui Cass de a menține fațada. *Repetă doar cuvintele*, o rugă în mintea ei, spunând încă o dată fraza de mai devreme.

Privirea lui Cass alunecă într-o parte, și Lucy își ținu răsuflarea, așteptând ca prietena ei să rostească vorbele nimicitoare.

— Nu pot spune, milord, veni în schimb răspunsul lui Cass. Vedeți, eu...

Lucy gemu. Cass nu voia să-i spună. Oh, de-ar fi putut să i-o spună ea personal! O scenă caraghioasă îi trecu ca un fulger prin minte. O scenă în care o prindea pe Cass de picioare, o trăgea în tufișuri și trecea apoi repede în locul

ei. Da, caraghios! Și cu extrem de puține șanse de reușită. Păcat! Asta era! Lucy trebuia să-și tempereze cuvintele, dacă voia să o ajute pe Cass. Și își putea tempera cuvintele... dacă... se gândea câteva clipe înainte. Trase adânc aer în piept.

— Foarte bine. Dați-mi voie să fiu clară! Nu sunt câtuși de puțin interesată să devin viitoarea ducesă de Claringdon, îi sugeră Lucy. Mai ales când ducele este atât de arogant și plin de el.

— Lucy! exclamă Cass.

Ducele își îndreptă privirea mijită înspre gardul viu. Instinctiv, Lucy își trase capul exact cu o clipă înainte ca bărbatul să facă vreo câțiva pași în față, să întindă brațele în spatele tufișului și să o tragă cu putere afară. Lucy se prăvăli din boschet cu rămurele prinse în coafura răvășită și cu mai multe frunze strânse în decolteul rochiei. Ceva îi zgâriase obrazul. Își frecă locul dureros cu mâna, sfredelindu-l pe duce cu privirea.

Ducele o măsură din priviri, cu o înclinare arogantă a capului.

— Mi s-a părut că aud un ecou, Lady Cassandra. Acum văd că limba despicată are un nume. Bună seara, domnișoară Upton.

Capitolul 2

Derek Hunt se uită cu ochii mijiți la tânăra pe care o scosese din tufișuri. O putea vedea suficient de bine în lumina felinarelor împrăștiate prin grădină. Avea părul negru, în bucle săltărețe și ochi albaștri, strălucitori – stai puțin, un ochi era albastru, celălalt avea culoarea alune! Și cu siguranță avea pe chip o expresie extrem de nemulțumită. Pieptul îi sălta și-i cobora în pufăieli de

indignare, fără îndoială, și, dacă privirile ar fi putut provoca durere, Derek s-ar fi tăvălit acum în chinuri.

Lady Lucy Upton.

O remarcase mai devreme, în sala de bal. Toți bărbații o remarcaseră. Era uluitoare. Chiar și cu frunzele prinse în păr și cu o rămurică atârându-i prinsă de una dintre buclele negre. Auzise un zvon cum că înfățișarea ei avea ceva neobișnuit, dar nu își dăduse seama ce anume până atunci. Cu siguranță, era vorba de ochi. În ciuda culorii ciudate a acestora însă, tânăra era o frumusețe.

Îl întrebase pe lordul Chambers despre ea.

— E cât se poate de liberă, îi răspunsese Chambers. Nu are niciun pețitor.

— Dar de ce? întrebase Derek, nonșalant. Cu siguranță, este destul de drăguță.

Se părea că domnișoara avea limba ascuțită ca o sabie. Împungea cu substantive, para cu verbe. Și lansa adjective cu fandări deosebit de sofisticate. Fără îndoială, era o maestră a duelurilor verbale. Și putea face bucățele un pretendent prea înflăcărat în doar câteva secunde. Din spusele lordului Chambers, nu dura prea mult până când burlacii dezirabili din înalta societate londoneză, cei care nu erau prea ocupați cu războiul, se detașau complet de orice fel de asociere cu Lady Lucy.

Derek o privi îndeaproape pe frumoasa cu părul negru. El, unul, împlinise recent treizeci de ani. Petrecuse ani buni înfruntând gloanțele și fusese nu de puține ori la un pas de moarte pe câmpurile de luptă de pe continent. Acum căuta liniște.

Lady Cassandra îi fusese recomandată. Era considerată o fire liniștită și sfioasă. „O alegere perfectă pentru o soție”, îi spusese Swift.

O alegere perfectă pentru un bărbat care căuta o viață liniștită. O soție ascultătoare.

Lady Lucy Upton era exact opusul.

— Excelență, începu Lady Cassandra, într-o încercare stângace de a explica neobișnuita situație. Noi doar...

Derek își strânse brațele la piept și le privi pe cele două tinere, în mod evident, Lady Cassandra era îngrozită de situația creată. Chipul ei drăgălaș era roșu-aprins și îi lăsa impresia că ar fi dat orice să o poată lua la sănătoasa. Lady Lucy, pe de altă parte, părea că abia începuse.

— Cred că știu ce faceați, răspunse Derek, privindu-le pe amândouă de sus. Dacă nu mă înșel în presupunerea mea, domnișoara Upton, aici de față, era în spatele tufișului și vă dădea sfaturi prețioase în legătură cu ceea ce să-mi spuneți. Își îndreptă privirea înspre Lady Lucy, care, în mod clar, și-ar fi dorit să-l plesnească. Am dreptate, domnișoară Upton? Lady Cassandra își găsește mai greu cuvintele?

Frumoasa zgripturoaică deschise gura ca să vorbească. Tremura de furie. Oh, de-abia aștepta să audă ce avea de zis acum.

— De ce nu alegeți să provocați pe cineva pe măsura talentului Excelenței Voastre? i-o întoarse Lady Lucy.

Derek ridică o sprânceană.

— Ca, de exemplu, pe dumneata?

Ochii ei îl străpungeau cu săgeți de foc.

— Exact, pe mine. Poate că nu am înălțimea, greutatea sau aroganța Excelenței Voastre, dar vă asigur că nu mă simt câtuși de puțin intimidată. Și, dacă tot ne luăm reciproc la rost, *Excelență*, vă amintesc că sunt fiica unui conte, prin urmare sunt *Lady Lucy*, și nu domnișoara Upton.

Derek trebui să se muște de interiorul obrazului ca să-și stăpânească un zâmbet. Știuse cât se poate de bine că stătea de vorbă cu o lady. Dar la fel de bine știa că nimic nu îi scotea mai rău din sărite pe aristocrații englezi decât atunci când cineva le uita prețiosul titlu de noblețe. El, unul, era cel mai mare dintre cei trei fii ai unui soldat. Fusesse un nimeni atunci când se născuse și își câștigase titlul de noblețe exclusiv prin merite militare. Da, era duce acum -

răsplătit de Coroană pentru decizii excepționale luate pe câmpul de luptă, cel puțin așa i se spusese – și toată lumea de-abia aștepta să îl cunoască. Îi era scârbă. Și refuza să intre în joc. Deși, în mod interesant, Lady Cassandra și Lady Lucy nu păreau să pună prea mare preț pe titlul lui în acel moment.

Derek se uită la Lucy Upton. Își petrecuse ultimii ani dând ordine. Era un bărbat obișnuit ca aceste ordine să-i fie îndeplinite numaidecât. Și iată aici o fetișcană care nu numai că refuza să stea drept în fața lui, ba chiar părea că se amuză necăjindu-l. Trebuia să recunoască în sinea lui că era fascinat.

Soldatul din el o admira pentru stilul atât de direct. Și nu putea să nu admire și felul în care îi lua apărarea prietenei ei și loialitatea de care dădea dovadă. Dar Lady Lucy nu avea să-l abată de la scopul lui.

— Scuzele mele, milady, spuse el, cu o plecăciune ironică.

Nu-i scăpă privirea ei superioară, de dezaprobare.

— Ne pare nespus de rău că am încercat să vă păcălim, Excelență, spuse Lady Cassandra, cu vocea tremurându-i.

Își sucea pantofii prin pietrișul aleii, cu aerul cuiva care tocmai a fost prins comițând cel mai mare păcat cu putință.

— Ba nu ne pare! aproape că strigă Lady Lucy.

Avea brațele încrucișate la piept și își lovea coatele cu vârfurile degetelor.

Ochii albaștri, angelici, ai Cassandrei se măriră, într-o expresie șocată.

— Lucy!

Derek ridică o mână.

— Nu. Nu, Lady Cassandra. Vă rog să o lăsați pe *Lady Lucy* să vorbească. Sincer, sunt chiar nerăbdător să-i aud explicația.

Lady Lucy își înfipse pumnii în șolduri și făcu doi pași în față. Își trecu o mână prin păr și scoase o rămurică.

— Nu vă datorăm o explicație, *Excelență*. Dar adevărul este că pe Lady Cassandra nu o interesează curtea dumneavoastră. E cât se poate de simplu.

— Chiar așa? Întrebă el, cu un zâmbet încărcat de ironie.

— Da.

— Iar aceasta este opinia *dumitale*, Lady Lucy, sau a lui Lady Cassandra?

O putea vedea scrâșnind din dinți.

— Întrebați-o pe ea, răspunse Lady Lucy.

— Aș întreba-o, milady, dar mă tem că tot dumneata ai răspunde în locul ei.

Îi adresă un zâmbet fals. Lady Cassandra scoase un geamăt, ca și cum s-ar fi sufocat.

— Sugerez să ne întoarcem cu toții în sala de bal...

Lady Lucy continuă să discute cu Derek, ca și cum Lady Cassandra nici nu ar fi deschis gura.

— Cum îndrăzniți să puneți la îndoială comportamentul unei lady?

Derek o privi senin.

— Cum îndrăznești dumneata să răspunzi în numele lui Lady Cassandra?

Ochii lui Lady Lucy păreau să-și schimbe culoarea în funcție de starea ei de spirit, unul deveni albastru ca safirul, celălalt, verde ca mușchiul copacului.

— Dacă ați fi un gentleman, *Excelență*, nu i-ați cere socoteală lui Lady Cassandra în legătură cu motivul pentru care nu este interesată de avansurile dumneavoastră.

Privirea lui Derek rămase pe chipul lui Lady Lucy.

— Lady Cassandra, sunteți curtată de altcineva?

— N... nu, îngăimă Lady Cassandra, apoi înghiți în sec.

— În cazul acesta, am o șansă, răspunse el, continuând să o privească pe Lady Lucy.

Aceasta îi aruncă la rândul ei o privire otrăvită.

— Nu mă ascultați, *Excelență*, reuși ea să spună, printre dinții încleștați.

— Dimpotrivă, cred că te-am înțeles perfect. Dar am purtat la vremea mea multe lupte pe care alții le considerau pierdute, lupte pe care în final le-am câștigat. Nu mă dau ușor bătut.

Derek nu ar fi putut spune de ce mai stătea de vorbă cu ele. Nu știa cum să cucerească o lady. Nu era ceva pentru care fusese pregătit la școala militară. Dar felul în care cele două voiau să scape de el îi stârnea firea competitivă. Asta și faptul că avea de gând să învețe să facă acest lucru înainte de terminarea sezonului. E drept, Lady Cassandra era deja la al cincilea sezon de la debut, dar Derek prefera să fie așa. Nu îl încânta în mod deosebit ideea de a se însura cu o fată foarte tânără. Ca să nu mai ia în calcul indiscutabilul avantaj că interesul lui față de Lady Cassandra părea să o aducă pe Lady Lucy în pragul unei crize de apoplexie. Asta era chiar distractiv. Și mai era promisiunea pe care i-o făcuse lui Swift.

— Dar Cass nu este interesată, continuă Lady Lucy. Credeam că v-am explicat destul de clar.

— Chiar ai fost foarte clară, milady, și îmi pare rău, zise el, privind-o din nou de sus.

Părând să se mai fi calmat, Lady Lucy își ridică bărbia și-și scoase o frunză din bucla care-i cădea pe frunte.

— Vă pare rău că ați deranjat-o pe Lady Cassandra?
Derek rânji.

— Nu, îmi pare rău că m-ai luat drept cineva care dă doi bani pe părerea dumitale, domnișoară Upton.

Capitolul 3

Cu două ore mai devreme

Derek Hunt își roti privirea prin sala de bal aglomerată, plină de doamne strălucitoare, îmbrăcate în rochii croite după ultima modă și însoțite de cavaleri cu eșarfe înalte. Râsete, șampanie, dans și voie bună umpleau încăperea. Derek își îndreaptă propria eșarfă și își strecură o mână în buzunar. Înghiți cu greu. Chiar nu trecuseră decât două săptămâni din ziua în care își pusese mâna pe umărul prietenului său pe moarte, pe câmpul de luptă însângerat de lângă Bruxelles? Swift nu murise. Nu încă. Dar aștepta să primească această veste în orice moment. Și iată-l acum pe Derek! Se întorsese în Londra, primise titlul și domeniul ducal din partea Coroanei și venise acum să prospecteze piața în căutarea unei soții. Viitoarea mamă a viitorului său fiu. Swift insistase să se ducă. Iar Derek nu avusese de ales. Primise ordinele de la Biroul de Război, dar, chiar și așa, era dezgustat de sine.

Cu două săptămâni în urmă, Derek nu știuse dacă avea să mai apuce a doua zi. Acum ridica un pahar înalt de șampanie de pe o tavă de argint oferită de un valet, îmbrăcat într-o livree de cea mai fină calitate. Ca și cum nu ar fi pus niciodată piciorul pe un câmp de luptă, ca și cum nu și-ar fi văzut compatrioții tăiați cu săbiile chiar în fața lui, ca și cum nu ar fi auzit niciodată cumplitele strigăte de moarte ale prietenilor săi. La Londra, paradele și petrecerile date pentru a sărbători înfrângerea lui Napoleon se țineau lanț. Și iată-l în această seară, aclamat ca un erou, sărbătorind victoria împreună cu toți ceilalți. Ca și cum nu ar fi văzut niciodată adevăratele orori ale războiului.

Și era duce? Pe toți dracii, duce? Încă nu i se părea ceva real. De ce fusese făcut duce, tocmai el dintre toți ceilalți ofițeri? Toți își riscaseră viața, își făcuseră datoria, luptaseră onorabil. Mulți muriseră.

Derek tăiase linia de apărare exterioară a lui

Napoleon. Sesizând ocazia, luase hotărârea pe loc și le ordonase soldaților să profite de deschiderea apărută. Fusese o hotărâre bună, din fericire, o hotărâre care schimbasese soarta bătăliei. Ducele Hotărât, așa îi spusese în momentul în care povestea ajunsese la Londra. Hotărât, da, era. Dar nu avea vreun merit pentru asta, așa se născuse.

Derek ridică paharul de șampanie și sorbi lung. Bună șampanie! Franțuzească. Zâmbi în fața ironiei, apoi miji ochii și cercetă din nou încăperea. Nu mai era pe câmpul de luptă, dar avea totuși o misiune.

Și iat-o! Lady Cassandra Monroe. Titlul nou primit de Derek depindea de alegerea unei soții pe care Coroana să o aprobe, iar reputația și legăturile lui Lady Cassandra Monroe erau impecabile. Și se întâmpla că era și înaltă, blondă și frumoasă. Și liniștită, și sfioasă, presupunând că Swift îi apreciasse corect caracterul. Soția perfectă pentru un bărbat care își petrecuse ultimii ani în haosul de pe câmpurile de luptă. Lady Cassandra Monroe era exact genul de femeie care să-i asigure lui Derek liniștea și pacea pe care și le dorea pentru restul zilelor sale. Exact ceea ce căuta.

Dar cel mai important era faptul că-i promisese căpitanului Swift. În timp ce-și privise prietenul scrâșnind din dinți și zvârcolindu-se de durere pe câmpul de la Waterloo, Derek îi promisese că o va găsi pe Lady Cassandra și se va căsători cu ea.

Și Derek Hunt, fie el general-locotenent sau duce, nu își încălca *niciodată* o promisiune făcută unui prieten

*

Lady Lucy Upton stătea într-o parte a sălii de bal, bătând ritmul muzicii cu vârful pantofului. Nu era la fel de frumos ca la teatru – puține evenimente erau – dar îi plăcea

muzica și adora dansul. Oftă. Nu mai fusese de mult invitată la dans, dar asta nu o împiedica să se bucure de melodie.

— De ce crezi că se uită așa la mine?

Cass aruncă o privire furișă în direcția nou-numitului duce de Claringdon.

Lucy încetă să mai bată din picior și urmări privirea prietenei ei.

— Nu sunt sigură. Dar, ce-i drept, pare că și-a lipit ochii de tine. Nu e tocmai un gentleman ducele ăsta.

Cass mai riscă o privire.

— Trebuie să recunosc că e frumos. Dar nu are părul blond al lui Julian.

Oftă.

Lucy se uită înspre duce. Stătea lângă coloana grecească din mijlocul sălii de bal. Miji privirea. Foarte bine. Cass avea dreptate. Ducele de Claringdon era frumos. Mai mult decât frumos, sincer. De-a dreptul spectaculos. Și era uriaș. Înalt și musculos, părea zeul războiului coborât de pe Olimp. Avea aproape doi metri, părul negru ca noaptea și ochii verzi, pătrunzători, umeri lați deasupra unui abdomen plat și era plin de mușchi din cap până-n picioare. Eroul desăvârșit. Un general-locotenent cunoscut pentru caracterul său hotărât. Câștigase mai multe bătălii în ultimii ani și fusese trimis să i se alăture lui Wellington la Bruxelles chiar înainte de Waterloo. Ducele Hotărât, așa îi spuneau acum.

Era totodată arogant și obișnuit să dea ordine, se mai spunea. Trăsături care erau fără îndoială un atu pe câmpul de luptă, considera Lucy, dar un mare dezavantaj în acest moment, având în vedere că îi intimidă pe cei din jur, în special pe prietena ei.

Iar asta Lucy nu putea tolera. Lucy, îndrăzneță, directă, fără nici cea mai mică urmă de sfială, avea doar doi prieteni pe lume – ei bine, trei, dacă îl pune la socoteală

pe Garrett -, iar Cass se număra printre aceștia. Cass cea elegantă și modestă, care era prea bună și prea prietenoasă ca să respingă pe cineva. Da, Cass îi fusese întotdeauna loială lui Lucy, iar Lucy îi răsplătea din plin devotamentul. Dacă prietena ei voia să evite atențiile ducelui de Claringdon, Lucy avea să o ajute cu tot ceea ce putea.

— Cum crezi că a reușit să obțină nuanța asta aurie de piele? Întrebă Cass, privind încă o dată pe furiș înspre duce.

Lucy strâmbă din nas și ridică din umeri.

— Am auzit că a fost în vacanță, în Italia, chiar înainte să fie chemat înapoi pe frontul de luptă. Se pare că ultima lui amantă era italiancă.

Îl privi și ea, tot pe furiș.

Da, ducele era puternic și mai frumos decât ar fi avut dreptul să fie. Iar povestea cu eroul de război nu făcea decât să-i sporească farmecul. Dar provenea dintr-o familie absolut necunoscută - și, cel mai important, Lucy nu avea de gând să îl lase să o intimideze pe Cass și să o forțeze astfel să facă ceva ce nu voia. Și ceva îi spunea că ducele pusese ochii pe prietena ei.

Lucy nu-l putea învinovăți. Cine putea să nu o iubească pe Cass? Avusese mai multe cereri în căsătorie decât putea ține minte. Și le refuzase pe toate. Da, Cass reușise să rămână neatinsă timp de cinci sezoane, așteptându-l pe mult-iubitul ei Julian să se întoarcă din război. Ceea ce *ar fi fost* o idee minunată. Singura problemă era că Julian era ca și logodit cu verișoara lui Cass, Penelope. De îndată ce Julian se întorcea de pe continent, el și Penelope intenționau să își anunțe oficial logodna și să se căsătorească.

— Lady Chambers mi l-a prezentat mai devreme, spuse Cass, referindu-se la gazda lor. I-a spus mamei că ducele a cerut în mod special să mă cunoască.

Lucy își ridică ambele sprâncene.

— Ce ți-a spus când ți-a fost prezentat?

— Nimic neobișnuit, răspunse Cass. Dar s-a uitat la mine într-un fel ciudat. De parcă m-ar fi examinat. Nu mi-a plăcut. I-am spus și mamei.

Lucy pufni, apoi își acoperi repede gura cu mâna, ca să ascundă acest sunet atât de nepotrivit pentru o lady.

— Și ce a spus *mama*?

— Că ar trebui să mă simt flatată.

Cass își mușcă limba.

Lucy își dădu ochii peste cap și începu din nou să bată ritmul muzicii cu piciorul.

— Firește că asta a spus. Doar e duce. O partidă incomparabilă, din punctul de vedere al mamei tale, indiferent din ce familie se trage. Și, ținând cont că nu se uită decât la tine, probabil că mama ta a început deja să-ți planifice trusoul.

— Mă sperie, șopti Cass. E așa de mare... arată ca și cum ar putea să omoare un om cu mâinile goale.

Lucy o bătu pe umăr pe Cass.

— Știi, draga mea.

Se uită din nou înspre duce. Nu voia să înrăutățească lucrurile spunându-i lui Cass că, probabil, chiar omorâse oameni, și încă foarte mulți, cu mâinile goale. Lucy nu avea nicio îndoială. Dar pe ea nu o speria. Cătuși de puțin.

Cass trase de mânuși.

— Când se uită la mine, îmi vine să mă lipesc de perete.

Lucy tocmai deschisese gura, pregătindu-se să-i mai ofere câteva cuvinte de alinare, când cea de a treia prietenă a ei, Jane, veni repede lângă ele. Jane avea părul castaniu, ochi mari și căprui încadrați de o pereche de ochelari cu rame de argint și un chip încântător pe care îl ținea mai tot timpul ascuns într-o carte. În ciuda dorinței lui Jane de a rămâne neatinsă, mama ei avea grijă să o

îmbrăce frumos și să o târască la fiecare bal al sezonului, în speranța că fiica ei mult prea citită și educată avea să trezească în cele din urmă interesul vreunui domn. Nu se întâmplase. Iar lui Jane îi convenea de minune.

Jane nu avea nicio tragere de inimă să participe la astfel de evenimente și nu se pricepea prea bine să o ascundă – se prefăcea, de ochii lumii, că se simte bine, scria pe ascuns idei pentru viitoarele ei cărți și trăgea de timp, așteptând momentul în care avea să fie suficient de bătrână încât mama ei să-i dea voie să rămână liniștită acasă.

Și așa se întâmpla că, la coapta vârstă de douăzeci și trei de ani, Cass, Lucy și Jane erau toate trei lipsite de orice angajament romantic.

— Ce se întâmplă? întrebă Jane, strecurându-se între cele două.

Bătând încă din picior, Lucy ridică din umeri.

— Eu ascult muzica, iar Cass se ascunde de un duce.

Jane întoarse brusc capul înspre cealaltă prietenă.

— Un duce?

— Ducele de Claringdon, răspunse Cass, într-o șoaptă răgușită. Se uită la mine.

Jane se uită pe furiș la duce.

— Oh, chiar că se uită la tine! Cine-ar fi crezut că e așa de mare? Și de frumos? Mă așteptam să aibă cicatrici, poate chiar să-i lipsească o ureche...

Cass o trase pe Jane de mâneca rochiei albastru-deschis.

— Pentru Dumnezeu, ești de-a dreptul morbidă! Tu și imaginația ta de scriitoare!

Lucy îl privi pe duce, cu mâinile strânse la piept.

— Mie nu-mi lasă impresia că i-ar lipsi ceva. Scutură din cap, ca să revină la realitate. Dar nu asta e important. Dacă pe Cass nu o interesează, atunci nu o interesează.

— Nu-ți face griji, spuse Jane, adresându-i-se lui Cass.

Pur și simplu spune-i. Cu siguranță, va da numaidecât înapoi. Bărbații ca el au de obicei foarte multă încredere în sine și se simt foarte ușor răniți în orgoliu.

Lucy se uită la duce, care încă o mai privea pe Cass ca și cum ar fi fost un cal pursânge.

— Ceva îmi spune că nu va fi atât de ușor. Pare un bărbat mult prea obișnuit să obțină ce dorește.

Cass era ocupată să-și întindă fustele, cu privirea plecată.

— Lucy are dreptate. Dar, chiar și dacă aș vrea, nu i-aș putea spune că nu sunt interesată. Eu nu sunt ca tine, Lucy. Când sunt speriată, toate cuvintele par să-mi dispară din minte. Mi-aș dori să am măcar puțin din talentul tău de a te juca cu vorbele.

Lucy pufni din nou. Oh, mai bine ar fi renunțat la ideea de a încerca să fie o lady! Pur și simplu, nu era de ea.

— Iar eu mi-aș dori să am talentul tău de a-mi ține gura atunci când e cazul.

— E foarte ușor, sincer. Trebuie doar să... Oh, Dumnezeule mare! Vine spre noi!

Vocea lui Cass atinsese o octavă pe care Lucy nu o mai auzise până atunci.

— Cu siguranță, o să te invite la dans, zise Lucy, privindu-l pe duce cum înaintează.

— Mulțumește-i și spune-i că nu ai chef de dans, momentan. Ar trebui să se rezolve, adăugă Jane, dând categoric din cap.

— Curaj! Îi șopti Lucy - celebrul ei sfat.

— Ție îți este ușor s-o spui, se văicări Cass.

Lucy strânse încet umărul lui Cass.

— Suntem lângă tine.

Ea și Jane se retraseră încet lângă perete.

Cass făcu doi pași curajoși, chiar dacă ușor clătinați, venind în întâmpinarea ducelui. Lucy și Jane îi priviră pe cei doi discutând preț de câteva clipe - și, înainte ca Lucy să-și

dea seama cum se întâmplase, ducele o conduse pe Cass pe ringul de dans. „Oh, Cass, nu!” Lucy ridică mâinile și se întoarse spre Jane.

— Zău, chiar are o problemă când e vorba să refuze pe cineva.

Lucy îi privi pe Cass și pe ducele învârtindu-se pe ringul de dans,

Cass cu părul ei frumos, galben ca mierea, și ducele cu trăsăturile lui întunecate.

— Biata de Cass! șopti Jane. Știi, dacă n-ar fi atât de îndrăgostită de Julian, ea și ducele ar putea face o pereche frumoasă.

— Ar fi foarte nefericită lângă Claringdon, răspunse sec Lucy. În plus, eu, una, zic că s-ar putea să aibă o șansă cu Julian, când acesta o să se întoarcă de pe continent.

Jane ridică o sprânceană și-i adresă o privire foarte sceptică.

— Sunt mulți bărbați dintre care ar putea alege. Nu am înțeles niciodată de ce Cass este atât de fixată tocmai asupra acestuia.

— Îl iubește. Și am de gând să o ajut pe Cass să rămână cu totul liberă de orice angajament sezonul ăsta, cel puțin până când va avea o șansă cu Julian, răspunse Lucy, arcuindu-și buzele într-o jumătate de zâmbet.

— Vai, Lucy, nu mi-am dat niciodată seama că ești atât de romantică! spuse Jane sarcastic, fluturând teatral din gene în fața prietenei ei.

— Nu sunt romantică, doar hotărâtă, răspunse Lucy, dând ferm din cap.

Câteva minute mai târziu, când Cass se întoarse singură de pe ringul de dans, Lucy o trase într-un colț, lângă ea și Jane.

— Ce ți-a spus?

Chiar și vocea lui Lucy atinse o tonalitate mai înaltă de această dată.

Obrajii lui Cass se înroșiră. Clătină din cap.

— Mi-a făcut multe complimente și mi-a spus că i-ar face mare plăcere să mă viziteze mâine. Oh, ce-o să mă fac? Aș vrea să-l descurajez, dar pur și simplu nu găsesc cuvintele. Mă bâlbâi ca o netoată ori de câte ori îmi vorbește. Ca să nu vă mai spun că mama a insistat să îl încurajez. S-a uitat tot timpul la noi.

Lucy și Cass întoarseră amândouă capul în același timp, ca să se uite la mama lui Cass, Lady Moreland, care le privea aprobator, cu un zâmbet plăcut pe fața ei plinuță. În mod clar, femeia se și vedea înrudită cu un duce.

Jane scosese o carte din săculețul de mână și era acum cufundată în cititul acesteia, pierzându-și în mod evident interesul pentru drama de salon a prietenei ei. Își împinse ochelarii mai sus pe nas și dădu absent din cap înspre Lucy și Cass.

— Mare păcat că nu puteți intra una în pielea celeilalte pentru o seară. Sunt ferm convinsă că Lucy l-ar putea trimite la plimbare pe duce în doar câteva secunde.

Lucy bătu din palme, și Jane ridică speriată privirea.

— Asta e! strigă Lucy.

— Ce e? întrebă Cass, mărink ochii.

Lucy își frecă încântată mâinile înmănușate.

— Jane are perfectă dreptate. Fiecare dintre noi se pricepe la altceva, corect?

Jane o privi curioasă pe Lucy.

— Nu sunt sigură că înțeleg unde bați.

Lucy își prinse prietenele de mână.

— Eu mă pricep să spun ce am pe suflet și sunt foarte directă. E un blestem, știu. Nu am putut niciodată să-mi țin limba în frâu. Mi-a spus mama de nenumărate ori. Apoi, firește, a fost incidentul cu regina, de la debutul meu...

Cass își mușcă buza.

— Da, a fost foarte neplăcut.

— Ceva la care foarte rar mă gândesc, te asigur. Dar

mi-am acceptat de mult timp reputația și predilecția de a spune totul pe față.

— Da, e ceva ce-ți iese foarte bine, o aprobă Cass, dând din cap.

— Iar *tu* te pricepi să atragi privirile domnilor și să arăți uluitor și să te împrietenești cu absolut toți cei pe care îi întâlnești, Cass, spuse Lucy.

Cass zâmbi la aceste cuvinte.

— Presupun că așa e.

Lucy continuă:

— Iar Jane se pricepe...

— Oh, asta chiar că vreau s-o aud! spuse Jane, zâmbind cu jumătate de gură.

— Încetează! răspunse Lucy. Te pricepi să fii extraordinar de deșteaptă și să știi lucruri pe care niciuna dintre noi nu le știe. Știi ce? Dacă ți-ar fi dat voie în Parlament, ai fi negociat pacea cu Napoleon cu ani în urmă și am fi avut și regimul fiscal pus la punct până azi.

— Te rog, spune-i și mamei mele asta! zise Jane, râzând. Ea nu înțelege cum cititul și scrisul mi-ar putea folosi la ceva.

— Eu tot nu înțeleg, Lucy, răspunse Cass, cu o expresie nedumerită în ochii ei albaștri.

— Nu pricepeți? zise Lucy. Trebuie să ne ajutăm una pe cealaltă. Să ne ajutăm să obținem ce vrem. Vom face fiecare ce nu pot face celelalte.

— Ce vrei să spui? întrebă Jane, din ce în ce mai interesată.

Lucy zâmbi larg.

— Eu vreau să mă mărit într-o familie bună. Nu am nevoie de iubire sau de altfel de prostii de genul ăsta, dar se așteaptă de la mine să fac o partidă decentă, dacă voi reuși să găsesc un bărbat pe care să îl pot tolera...

Trase aer în piept.

— Până în acest moment, a fost un eșec total. Sperii

bărbații. Cass mă poate ajuta să fiu mai, hm, atrăgătoare pentru ei. Sau măcar să nu-i mai pun pe fugă.

— Continuă, o îndemnă Cass, clipind repede.

— Și Janie, tu îți dorești să rămâi complet liberă, nu-i așa? Întrebă Lucy.

— Categorical! răspunse Jane. Complet și pentru totdeauna.

— Păi, să sperii bărbații este specialitatea mea. Te pot ajuta foarte mult, în această privință, spuse Lucy, râzând.

Jane zâmbi.

— Am nevoie să o convingi pe mama să nu mă mai oblige să particip la toate evenimentele astea sociale înfiorătoare.

— O să te ajut, îi promise Lucy.

— Și Cass? Întrebă Jane.

Lucy le trase pe amândouă mai aproape.

— Am deja un plan. Cass vrea să aibă o șansă cu Julian, corect? Iubire adevărată și alte de-astea. Dar asta nu se poate dacă mama ta îl încurajează pe ducele de Claringdon și insistă să îi accepți avansurile. Voi fi vocea ta, Cass. Îți voi spune exact ce cuvinte să folosești ca să-l descurajezi pe duce să se mai țină după tine.

— Vei face asta? făcu Cass, mărind ochii.

— Da, răspunse Lucy. O să te ajut cu ducele. Acum, trebuie să-i trimiți un bilet. Trebuie să-l scoatem din sala asta de bal și să-l ducem undeva departe de privirile mamei tale.

Toate se uitară din nou înspre Lady Moreland și se convinseră că privirile femeii erau, într-adevăr, iscoditoare.

— Cere-i să vă vedeți în seara asta lângă gardul viu din grădină. O să mă ascund în tufișuri și o să-ți șoptesc ce să spui, iar tu o să repeți.

Un zâmbet larg înflori pe chipul lui Jane.

— Știi ce? Planul ăsta este suficient de trăsnet încât să meargă. Așa ca Horner în *The Country Wife*. Doar că e mai

puțin riscant.

Jane făcea întotdeauna referiri la piesele de teatru preferate.

Cass clătină din cap, cu o expresie foarte îngrijorată pe chipul ei drăgălaș.

— Nu. Nu. N-o să meargă deloc! Sigur o să te audă, Lucy.

— Vom avea grijă să rămână la câțiva pași distanță, răspunse

Lucy. O să-i spui să nu se apropie. Pentru că așa este cuviincios, desigur. E perfect!

Ochii mari și albaștri ai lui Cass se întoarseră spre Jane.

— Janie, tu ce crezi?

Cu cartea de care deja uitase băgată la loc în săculeț, Jane își strânse brațele la piept.

— Cred că o să ies în grădină și o să mă ascund în tufișuri, cu Lucy, ca să nu ratez niciun moment.

Cass își frecă mâinile.

— Dar dacă nu o să meargă?

Jane își bătu prietena pe umăr.

— Ce spune mereu Lucy? Curaj! În acest moment, nu ai nimic de pierdut. Și, dacă e cineva care să pună în aplicare cu succes un astfel de plan, aceea este draga noastră Lady Lucy.

Cass înghiți în sec. Își privi îngrijorată prietenele și așteptă câteva clipe înainte să vorbească.

— Foarte bine. Dacă sunteți sigure, presupun că o să încerc. Lucy zâmbi larg și își împreună mâinile.

— Excelent! Lăsați totul în seama mea. Îl trimit eu la plimbare pe ducele ăsta arogant, cu coada între picioare. Avem o întâlnire la gardul viu.

Capitolul 4

A doua zi dimineață, Lucy petrecu neobișnuit de multă vreme în salonul pentru micul dejun din casa de oraș a verișorului ei, alcătuind în minte o listă de replici zdrobitoare pe care să i le servească ducelui de Claringdon cu prima ocazie în care avea să îl întâlnească din nou. Bărbatul ăsta era mare bătăran! Cum îndrăzneă să-i spună *domnișoara* Upton? Cum îndrăzneă să pună la îndoială dorințele lui Cass? Cum îndrăzneă să-i spună că nu-i păsa câtuși de puțin de părerea ei? Coroana îi dăduse poate un titlu de noblețe, dar, în mod evident, nu-i putuse da și educația și bunele maniere pe care se înțelege de la sine că le posedă orice aristocrat.

Compusese deja o listă mai mult decât suficientă de împunsături verbale cu care să îl înngenuncheze pe duce, atunci când valetul sosi să o anunțe că prietenele ei o așteptau în salon.

Din proprie alegere, Lucy locuia cu mătușa ei și verișorul Garrett. Garrett fusese prietenul ei cel mai apropiat în copilărie. Propriii părinți n-aveau să îi ierte niciodată lui Lucy că nu se născuse băiat. Mai că nu o dezmoșteniseră. Dar o ignorau cu desăvârșire aproape tot timpul. Și, în vreme ce părinții ei preferau să rămână la țară, Lucy o adora pe mama lui Garrett, mătușa Mary, care îndeplinea funcția oficială de însoțitoare cât timp Lucy se afla în oraș.

Lucy se grăbi să ajungă în salon. Dacă Jane și Cass erau acolo, cu siguranță Garrett ajunsese deja și el în salon. Garrett părea să-și facă mereu apariția acolo unde era Cass, în ultima vreme. Lucy îl bănuia că se amoretzase de prietena ei blondă și frumoasă.

Lucy împinse ușile duble ale salonului și păși hotărâtă înăuntru.

— Ah, Excelență! Ce amabilă sunteți să ne onorați cu prezența! spuse Garrett, cu obișnuitul său ton sarcastic.

Lucy își ascunse zâmbetul. Da. Garrett era acolo. Titlul cu care i se adresase era doar o glumă între ei doi. Începuse să-i spună așa la scurt timp după ce-și făcuse debutul, după ce reușise să îndepărteze toți pețitorii dezirabili. Lucy îl auzise pe unul dintre aceștia spunând că își pierduse interesul din cauza limbii ascuțite și a ifoselor lui Lucy.

— Ai crede că e ducasă la cum ne privește pe toți de sus, spusese lordul Widmere.

Replica o duruse pe Lucy, dar numai la început. Refuza să lase pe cineva să o vadă rănită sau rușinată. Își petrecuse întreaga viață încercând să fie fiul pe care părinții ei nu îl aveau, alungând din firea ei orice trăsătură de fată sau de domnișoară. Era vina ei că spunea pe față ce gândea și că nu tolera netoții? Înclinația spre o sinceritate brutală îi câștigase reputația de scorpie. Dar, dacă o ajuta în situații precum problema lui Cass de seara trecută, cu nesuferitul duce de Claringdon, prefera oricând celebra ei limbă ascuțită ifoselor de domnișoară angelică. Cât despre așa-zisele ei aere de ducasă, ei bine, acestea fuseseră nefericita consecință a refuzului ei de a arăta că respingerea celorlalți o afecta. Își ridica bărbia, își îndrepta spatele și își spunea în sinea ei că nu avea nevoie de aprobarea societății. Ce conta pentru ea ce credeau alții?

Așa că îi povestise lui Garrett despre părerea lordului Widmere și transformaseră împreună totul într-o glumă. O glumă care încă o mai ustura puțin, dar Lucy pur și simplu își adora verișorul, chiar dacă tatăl ei îi detesta. Sau poate tocmai pentru că tatăl ei îl detesta. Tatăl lui Lucy nu-l putea suferi pe Garrett pentru simplul motiv că acesta avea să-i moștenească într-o bună zi și titlul, și averea, fără a fi însă

fiul lui. Ah, ce familie iubitoare!

Lucy răspunse zâmbetului lui Garrett, apoi făcu o reverență adâncă.

— La dispoziția dumneavoastră, spuse ea, zâmbind.

Garrett stătea lângă Cass - întotdeauna stătea lângă Cass. Părul lung, închis la culoare, îi atingeă gulerul, iar ochii de culoarea alunei, la fel ca unul din ochii lui Lucy, sclipeau veseli.

— Sper că nu te-am trezit, nu? întrebă Garrett.

— Firește că nu!

Lucy își netezi fustele violet cu o mână și se îndreptă spre canapeaua îngustă, pentru a se așeza între Cass și Garrett. Cu o răsucire sofisticată din încheietură, le arătă hârtia pe care o ținea în mână.

— M-am trezit dis-de-dimineată și m-am apucat să scriu o listă cu *drăgălășenii* pe care Cass să i le spună ducelui de Claringdon, atunci când va veni să o viziteze.

Jane stătea pe un scaun, în cealaltă parte a încăperii, cu nasul cufundat într-o carte.

— Cum ar putea Cassandra să citească de pe o listă, cu ducele de față? întrebă Garrett.

— Îmi imaginez că ai tu o idee mai bună, Upton? spuse Jane, împingându-și calm ochelarii mai sus pe nas și dând încă o pagină.

Garrett deschise gura, pregătind un răspuns fără îndoială înțepător. Garrett și Jane se displăcuseră din prima clipă în care se văzuseră. Se cunoscuseră la o piesă de teatru la care fuseseră cu toții, cu cinci ani în urmă, și de atunci cei doi se aflau într-un permanent război verbal. Lucy învățase demult că era cel mai bine să-i oprească de la bun început, înainte ca lucrurile să apuce să degeneze.

— Dacă vrei să știi... începu Garrett.

— Va trebui să le învețe pe dinafară, îl întrerupse Lucy. Atâta tot.

Cass își apăsă mâinile pe obraji.

— Să le învăț? Oh, nu! Mă tem că nu pot.

Luă hârtia din mâinile lui Lucy și citi primele rânduri.

— Lucy, n-aș putea niciodată să țin minte toate astea! Și, chiar dacă aș putea, sunt prea timidă ca să pot spune așa ceva.

Garrett îi aruncă lui Lucy o privire ce părea să spună:
Ți-am zis eu!

— Ei, ai văzut? Nu poți pune tu cuvintele în gura Cassandrei.

Lucy smulse hârtia din mâna lui Cass.

— Ce este în neregulă cu asta?

Își dresе vocea și începu să citească primul paragraf:

— „Deși sunt sigură că există nenumărate găsculițe care ar cădea pe spate la simpla mișcare a degetului dumneavoastră ducal, se întâmplă să nu mă număr printre acestea. Consider că m-am făcut pe deplin înțeleasă cu privire la acest aspect și nu pot decât să mă întreb ce anume ați învățat la școala militară, pentru că s-ar părea că banala limbă engleză nu se numără printre talentele Excelenței Voastre, indiferent care ar fi acelea*.

Garrett își privi îndelung verișoara.

— Sincer? Chiar trebuie să-ți spun eu ce nu e în regulă aici?

— Mie îmi place, își făcu Jane cunoscută părerea, fără să-și ridice privirea din pagina pe care o citea. Poate că e ceva cam lung pentru gustul meu, dar este destul de clar.

Garrett miji ochii și privi spre Jane.

— Firește că *ție* îți place. Și, dacă ai lua pana în mână, aproape sigur că ai scrie ceva cu mult mai rău.

Jane pufni.

— Ceva mult mai rău? Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că-ți place pentru simplul motiv că nu-mi place mie. Pe legea mea, dacă eu aș susține că pământul este rotund, ai fi în stare să zici că e plat, numai ca să mă contrazici! răspunse Garrett.

— Te crezi mult prea important, Upton. Mă face să mă întreb...

Garrett deschise gura să spună ceva. De data aceasta, Cass fu cea care-i opri.

— Oh, Lucy! Cu siguranță îți dai seama că nu i-aș putea spune așa ceva ducelui, zise ea, roșie în obraji.

— De ce nu? Întrebă Lucy.

— Pentru început, este extrem de nepoliticos, răspunse Cass.

— Ca să nu mai spunem că mă îndoiesc că ducele va crede că fie și un singur cuvânt îi aparține Cassandrei, chiar dacă aceasta va reuși să țină minte totul, adăugă Garrett.

— Iar eu știu că nu voi putea niciodată să țin minte *tot* ce scrie acolo, se plânse Cass, arătând cu un gest înspre coala de hârtie.

— Nu văd de ce nu, răspunse Lucy. Gândește-te că e una din piesele alea de teatru pe care le iubești atât de mult. Imaginează-ți că ești actriță.

Ochii lui Cass se măriră.

— Actriță?! Zău așa, mama m-ar înclua în dormitor săptămâni întregi, dacă ar ști ce punem la cale.

Lucy bătu frustrată aerul cu mâna.

— Cui îi pasă ce-ar face mama ta?

— Citește alta, Lucy! Îi solicită Jane. Poate una mai scurtă, mai ușor de reținut.

— Foarte bine.

Lucy își îndreaptă spatele și-și trecu privirea peste pagină. Trecu la următoarea.

— Ce ziceți de asta? „Stimate duce, regret să vă informez că am alte planuri pentru mâine și pentru poimâine, și pentru toate celelalte zile. Sunt ocupată în oricare zi în care v-ați putea interesa de disponibilitatea mea. De fapt, mă simt destul de amețită chiar în acest moment și sper că vă veți lua pălăria și mănușile în cuvenită grabă și veți părăsi, împreună cu însoțitorii

dumneavoastră, această adresă.”

Lucy termină cu o înclinare hotărâtă a capului.

Jane ridică o sprânceană.

— *Asta* a fost mai scurtă?

— Și a fost la fel de necuviincioasă, adăugă Garrett, clătinând din cap.

— Lucy, n-aș spune niciodată așa ceva! exclamă Cass, trăgând de mânuși. Este pur și simplu răutăcios.

Lucy ridică din nou mâinile în aer.

— Răutăcios? Răutăcios? Cass, bărbatul ăsta încearcă să te curteze și nu acceptă un refuz, iar tu îți faci griji că ești prea răutăcioasă?

Garrett îi aruncă lui Lucy o privire sceptică.

— De unde știi că ducele nu acceptă un refuz? L-am cunoscut acum câțiva ani în armată, cu mult timp înainte să ajungă general-locotenent, desigur. Mi-a lăsat impresia unui băiat rezonabil.

Lucy se întoarce spre verișorul ei și îl privi cu o expresie exasperată.

— Nu ai fost de față aseară, Garrett. Spune-i, Cass!

Cass înghiți în sec și privi pe lângă Lucy ca să i se adreseze lui Garrett.

— Ce-i drept, părea foarte hotărât.

Jane dădu din cap.

— Sunt de aceeași părere cu Lucy. A refuzat pur și simplu să audă cuvântul *nu*. S-ar putea să fie nevoie să fii ceva mai categorică, Cass.

Garrett îi adresă lui Jane un zâmbet superior.

— Oh, îmi imaginez că tu ai memora un astfel de discurs și n-ai avea nici cea mai mică problemă să îl prezinți.

Jane își îndreptă atenția din nou spre carte.

— Nu am nevoie să memorez nimic. Am devenit expertă în conversațiile cu domnii nesuferiți, după ce m-am aflat de atâtea ori în compania ta de-a lungul anilor, Upton.

Înainte ca Garrett să apuce să răspundă acestei împunsături, Cass o apucă pe Lucy de mână.

— Oh, Lucy! Nu pot să învăț cuvintele astea.

— Ba sigur că poți, Cass, spuse Lucy.

Cass își mușcă buza. O privi pe Lucy o ochii mari ca niște călimări de cerneală.

— Promite-mi că o să vii după-amiază și că o să fii acolo, atunci când va veni în vizită.

Lucy își strânse mâinile la piept și bătu cu vârful papucului în covor.

— Oh, voi fi acolo! Fie că ducelui o să-i convină sau nu.

Capitolul 5

Derek își trecu mâinile prin păr, își dădu scaunul în spate și se ridică de la biroul din lemn de stejar din camera de lucru a noii sale case din oraș. Se duse la ferestrele mari, care dădeau spre stradă, și se sprijini cu o mână de perete. La dracu'! Rapoartele primite în acea dimineață de la Biroul de Război nu erau bune. Nu erau bune deloc.

Nu numai că nu aflase nimic despre starea lui Swift – din ultimele informații pe care le avea Derek, Swift fusese transportat la un spital improvizat de lângă Bruxelles – dar nu se menționa nimic nici despre Donald, nici despre Rafe. Donald, fratele mai mare al lui Swift, era conte de Swifdon. Era totodată spion pentru

Coroană și se aflase în Bruxelles chiar înainte de bătălia finală. El și Rafe, căpitanul Rafferty Cavendish, fuseseră însărcinați cu misiunea strict secretă și extrem de periculoasă de a spiona linia francezilor pe măsură ce aceștia înaintau spre Bruxelles. Nu se mai știa nimic despre niciunul dintre ei de atunci. Potrivit rapoartelor din această

dimineată, se presupunea că muriseră amândoi.

Derek încleștă pumnul pe perete. La dracu'! La dracu'! Nu le putea fi de niciun folos aici, stând degeaba într-o casă excesiv decorată din Mayfair. Ar fi trebuit să fie pe continent, căutându-și prietenii, stând alături de Swift, făcându-i ultimele zile cât putea mai ușoare. Însă ordinele fuseseră clare. Să se întoarcă numaidecât la Londra și să-și joace de nou rolul de aristocrat victorios. Țara avea nevoie să sărbătorească, pare-se, iar prezența lui Derek în sălile de bal londoneze ar fi trebuit să ofere oamenilor un erou.

Iar Derek detesta fiecare moment. Această casă de oraș. Această viață. Nu era de el. Nu aspirase niciodată să devină duce. Nu fusese pregătit pentru așa ceva. „Întoarce-te la Londra, ești duce acum!” Cam atât de detaliate fuseseră ordinele lui Wellington.

O fi fost el blocat în Londra, dar avea să-și folosească mult-lăudatul spirit hotărât ca să facă tot ce putea pentru prietenii lui. Se așează la birou, scoase o coală de hârtie și luă o pană din călămară. Avea câteva idei. Știa câteva locuri în care Swifdon și Rafe s-ar fi putut afla dacă ar fi fost răniți sau forțați să se ascundă. Derek trebuia să facă pe cineva de la Biroul de Război să-l asculte.

Trebuia să-i găsească pe Swifdon și pe Rafe. Măcar de atâta lucru era sigur. Dacă Swift murea, Derek nu putea îngădui să moară și Donald, și Rafe. Nu avea să permită una ca asta.

Termină de scris lista pentru Biroul de Război semnă și închise pergamentul, apoi își încălzi noul sigiliu ducal în flacăra unei lumânări de alături și îl apăsă peste ceara cu care închisese plicul. Sună și chemă un valet, pe care-l instrui să ducă mesajul la poșta cu prioritate a Biroului de Război.

Făcuse acum tot ce putea pentru prietenii lui. Între timp, avea să continue să încerce să obțină mâna lui Lady

Cassandra. Măcar asta putea face pentru Swift. În comparație cu ororile războiului și cu chinul de a nu ști nimic de soarta prietenilor săi, cât de greu putea fi să curteze o femeie?

Capitolul 6

Când Derek fu introdus în salonul lui Lady Cassandra, avu distincta impresie că toți cei din casă își pierduseră mințile. Majordomul se bâlbâi, servitoarele se loviră una de cealaltă, iar cei doi valeți aproape că îl făcură să se împiedice pe coridor. Se pare că un duce era primit cu totul altfel decât un general-locotenent. Când el, unul, nu se obișnuise încă pe deplin cu noua sa poziție, nu-i era câtuși de puțin de folos să vadă cum o casă întreagă se dădea peste cap de parcă însuși prințul regent ar fi intrat pe ușă.

— Excelența Sa, ducele de Claringdon! intonă majordomul, poftindu-l pe Derek în salon.

Derek se strâmbă. Cât avea să mai treacă până când auzea acest titlu și își dădea seama pe dată că era vorba de el?

— Cum te cheamă, bunul meu domn? îl întrebă Derek pe majordom.

— Shakespierre, răspunse bărbatul, cu cea mai inexpressivă mimică.

Derek clipi, luat prin surprindere.

— Shakespeare?

— Nu, Shakespierre, Excelență. E în franceză.

Majordomul plecă, și Derek clătină din cap. Asta nu era franceză. Da, cu siguranță se afla într-o casă extrem de ciudată. Își îndreptă atenția înspre încăperea în care se afla.

Lady Cassandra ședea frumos așezată pe o canapea îngustă, de culoare crem, asemenea unei păpușele

drăgălașe. Părul blond îi era ridicat în vârful capului și era îmbrăcată într-o rochie roz, care îi scotea în evidență ochii de un albastru strălucitor. Ochi care îl priveau cu grijă, aproape cu teamă. Dumnezeule mare, fătucii îi era frică de el! Va trebui să treacă de acest obstacol, înainte de a-i cere mâna.

O mișcare bruscă în cealaltă parte a salonului îi atrase privirea, și faldurile de mătase galbenă o scoaseră la iveală... pe Lady Lucy Upton.

— Excelență, spuse Lady Lucy, înainte ca Derek să apuce măcar să o salute pe Lady Cassandra. Cărui fapt datorăm plăcerea companiei dumneavoastră?

Vocea ei era încărcată de sarcasm. Derek o măsură cu privirea pe frumoasa femeie, din cap până-n picioare. Păcat că era așa o scorpie, altfel era o frumusețe de-a dreptul exotică, cu ochii ușor oblici, cu părul negru și strălucitor, cu pomeți înalți și buze pline, care aproape cereau să fie sărutate. Doar că bărbatul care ar fi îndrăznit să o sărute, s-ar fi retras fără îndoială mușcat și însângerat, își zise Derek, zâmbind. De ce insista Lady Cassandra să o țină pe Lady Lucy pe lângă ea, nu putea înțelege, dar se părea că Lady Lucy era prețul pe care Derek trebuia să-l plătească pentru compania lui Lady Cassandra. Așa să fie! Dacă nu reușea să facă față unei fătuci răzgâiate, atunci nu putea fi numit bărbat.

— Am venit să-i fac o vizită lui *Lady Cassandra*, răspunse el, zâmbind cu buzele strânse.

— Vă rog, luați loc!

Lady Lucy îi indică scaunele aflate în cealaltă parte a încăperii, fluturându-și înspre el genele lungi.

— Am... da, veni ca un ecou vocea lui Lady Cassandra.

Biata tânără îi lăsa impresia că e pe punctul de a o rupe la fugă în orice clipă, ca un soldat prins furând din rații.

Derek se duse înspre un scaun de lângă canapeaua pe care stătea Lady Cassandra. Așteptă ca mironosița de Lady Lucy să se fâțâie și să se așeze, înainte de a lua el loc. Ah, aristocrații ăștia și scaunele lor simandicoase! Un bărbat de dimensiunile lui risca să facă bucățele piesa de mobilier de sub el. Se foi inconfortabil și o ignoră în mod ostentativ pe Lady Lucy.

— Sper că te simți bine azi, Lady Cassandra, zise el.

Lady Cassandra dădu din cap.

— Oh, da. Foarte bine. Dumneavoastră cum – își drese vocea – cum vă simțiți, Excelență?

— Excelent. Și mama și tatăl dumitale?

— Amândoi sunt bine, mulțumesc. Mama a ieșit la un joc de cărți în această după-amiază, iar tata e la club.

Derek dădu din cap. Lady Lucy era în spatele lui, așezată în așa fel încât să nu-i poată vedea fața, dar avea distincta impresie, judecând după cât de des Lady Cassandra privea înspre prietena ei, că aceasta era cea care îi sugera ce să spună. Femeia asta afurisită era ca un spion de la Biroul de Război.

— Îmi imaginez că nu ești prea obosită după festivitățile de aseară? Întrebă el.

Privirea lui Lady Cassandra zbură înspre Lady Lucy.

— Nu. Cătuși de puțin.

Derek scrâșni din dinți și se foi în scaunul ridicol de micuț.

— Ce planuri ai pentru această după-amiază?

Din nou o privire înspre Lady Lucy.

— Oh, eu... ăm... Vreau să spun că...

— Mergem să ne uităm prin magazine, anunță Lady Lucy, din spatele lui. Suntem ocupate azi. Foarte ocupate.

Lady Cassandra părea ușurată că nu mai era nevoită să răspundă la întrebare.

— Dar mâine după-amiază? o întrebă Derek pe Lady Cassandra, însă întreaga atenție îi era îndreptată spre

obraznicătura din spatele lui.

Din nou, Lady Cassandra se uită spre Lady Lucy înainte să răspundă.

— Eu... noi...

— Și mâine după-amiază suntem foarte ocupate, se amestecă Lady Lucy.

Asta era prea mult! Derek se ridică în picioare, luă scaunul și îl așează într-o poziție din care să le poată vedea lejer pe amândouă.

— S-ar părea că nu mă adresez doamnei care trebuie.

Lady Cassandra își duse mâna la gât. Ochii neobișnuiți ai lui Lady Lucy scânteiară și îl privi cu superioritate.

— Nu știu ce vreți să spuneți, zise ea, clipind nevinovat.

— Oare? Întrebă Derek, ridicând o sprânceană.

Lady Lucy ridică din umeri.

— Ne-ați întrebat ce planuri avem și v-am spus.

Derek scrâșni din nou din dinți.

— Am întrebat ce planuri are *Lady Cassandra*, și dumneata ai răspuns în locul ei.

Lady Lucy își încrucișă brațele la piept și îl sfredeli cu privirea.

— Sunt însoțitoarea lui Lady Cassandra.

— Oh, chiar așa? O femeie nemăritată este însoțitoare? i-o întoarse el.

— Da. Sunt foarte potrivită pentru această poziție, răspunse Lady Lucy.

— Mă îndoiesc, zise Derek, zâmbind din nou strâns.

Lady Lucy aproape că se ridică din scaun.

— Cum îndrăzniți?

— Oh, îndrăznesc cu mare ușurință, milady. Ce nu înțeleg eu este de ce insiști să te porți ca și cum...

Un gest finuț, de domnișoară care își dregă discret vocea, îi întrerupse. Lady Cassandra încerca, fără îndoială, să îi oprească. Derek se întoarse spre ea.

— Scuzele mele, milady.

— Dumneavoastră ce planuri aveți pentru această după-amiază, Excelență? Încercă Lady Cassandra.

— Având în vedere că dumneata ești deja ocupată, cred că mă voi duce la Huntingdon, ca să-mi văd moșia cea nouă.

— Domeniul pe care l-ați primit odată cu titlul? Întrebă Lady Cassandra.

— Da, s-ar părea că sunt moșier acum, răspunse Derek.

— Cred că vreți să plecați cât mai curând, sugeră Lady Lucy. Este un drum destul de lung, nu-i așa?

— Deja mă zorești să plec, milady?

O privi suspicios.

Din nou, Lady Lucy flutură din gene, cu o expresie nevinovată.

— Cătuși de puțin! Ar fi ceva foarte *nepoliticos*.

— Oh, da! Iar dumneata nu știi ce este lipsa de politețe, nu-i așa? i-o întoarse el sec.

Lady Cassandra exclamă încet, iar Lady Lucy îl privi, ridicând din sprâncene.

— S-ar părea însă că Excelența Voastră știe.

Derek suflă frustrat printre dinți.

— Lady Lucy, poate că noi doi am putea discuta mai pe îndelete între patru ochi.

Lucy ridică o sprânceană.

— Noi doi?

— Da.

— Între patru ochi?

— Da.

— Ați prefera ca eu să plec? se oferi Lady Cassandra, părând chiar ușurată că i se oferea această posibilitate.

Derek clătină din cap.

— Nu. Sunt dispus să am o scurtă conversație privată cu Lady Lucy pe coridor, dacă și ea este de acord.

Lady Lucy se ridică numaidecât și arătă înspre ușă.

— Cum să nu?

Lady Cassandra îi privi, cu gura căscată într-un mare O, clipind rapid din încântătorii ei ochi albaștri. Derek îi oferî mîna lui Lady Lucy, care o refuză cu un zîmbet strîns, ieșînd apoi înaintea lui pe ușa salonului. Derek o urmă și închise ușa după el.

Lady Lucy se răsuci pe călcâie ca să se uite la el, cu mîinile încă strînse la piept.

— Da, Excelență?

Avea pe chip un zîmbet fals – și uite iar acele gene lungi... fâl-fâl-fâl.

Derek își drese vocea.

— Milady, s-ar părea că noi doi am început cu stîngul. Aș dori să o luăm de la capăt.

Lady Lucy își lăsa mîinile pe lângă corp.

— Prea bine. Aveți de gînd să abandonați curtea pe care i-o faceți lui Cass?

— Sub nicio formă.

— Atunci, mă tem că nu o putem lua de la capăt.

Derek trase adînc aer în piept.

— Și, mai exact, de ce mă găsești atît de respingător?

— Pentru început, sunteți agasant. Apoi, sunteți și arogant.

Arătă înspre ușa salonului.

— Cass este o fire dulce. N-ar face rău nici unei muște și este prietenoasă cu toată lumea. Îi trebuie cineva care să aibă grijă de ea.

Derek ridică o sprînceană.

— Iar această persoană ești dumneata? Nu tatăl ei?

Lady Lucy îl străpunse cu privirile ei ascuțite.

— În cazul acesta, da.

Derek își împunse obrazul cu limba.

— Așadar, nu poate exista un armistițiu între noi?

Își strânse din nou brațele la piept.

— Nu cât timp insistați să-i faceți curte lui Cass.

Derek dădu din cap.

— Atunci, așa să fie.

Lady Lucy puse mâna pe clanța ușii, pregătindu-se să o deschidă și să se întoarcă la Lady Cassandra.

— Ați face bine să-mi ascultați sfatul și să o lăsați în pace. Nu faceți decât să vă pierdeți timpul.

O privi cu ochii mijiți.

— Iar dumneata ai face bine să nu te mai amesteci. Dumneata ești cea care își pierde timpul.

Lady Lucy întoarse încet capul spre el și îl măsură din priviri.

— Nu am de gând să mă opresc, Excelență.

Derek înclină capul.

— Nici eu, milady.

De această dată, tânăra își arcui o sprânceană, adresându-i o privire provocatoare.

— Prea bine. Atunci, să câștige cel mai bun!

Capitolul 7

Balul familiei Milton era un eveniment de amploare. Marca, de obicei, sfârșitul sezonului și era ținut cu doar câteva zile înainte ca toată lumea să plece din Londra și să se întoarcă la casele lor de la țară sau în orașele de reședință.

Cass purta o rochie de bal absolut senzațională, de culoarea piersicii. Avea părul ridicat și la gât purta un colier cu smaralde. Lucy își privi propria costumație. Pe lângă strălucitoarea Cass, ea părea lipsită de culoare în rochia cu broderii de argint și cu cerceii simpli, cu diamant, din urechi. Jane era îmbrăcată în rochia ei albastră preferată.

Jane era întotdeauna frumoasă, deși nu se considera niciodată așa. În această seară, mama ei îi confiscase cartea când o văzuse ieșind din săculețul de mână al fiicei ei, prin urmare Jane era mult mai implicată decât de obicei în ceea ce se petrecea în jurul ei, și totodată mult mai iritată.

— Garrett va sosi mai târziu, explică Lucy, în timp ce toate trei coborau din trăsură părinților lui Jane.

Mama lui Jane le însoțea în această seară. Tatăl ei fusese făcut cavaler pentru merite intelectuale și, pentru că omul nu avusese un băiat, fiica lui îl urmărise în interesul academic, spre marea nemulțumire a mamei lui Jane.

— Îmi place mult domnul Upton, spuse doamna Lowndes.

Jane se aplecă și șopti în urechea lui Lucy:

— Vrea să spună că-i place faptul că, atunci când o să moară tatăl tău, Upton o să fie conte, spuse ea, dând ochii peste cap.

— Da, verișorul Garrett este un băiat admirabil! îi răspunse Lucy mamei lui Jane, înghiontind-o pe prietena sa. Ca să nu mai spunem că ne-a însoțit toată vara!

Cass se grăbi să o aprobe, dând din cap.

— Oh, eu îl ador pe Garrett. Este întotdeauna atât de amabil!

Lucy aproape că se strâmbă. Spera că prietena ei nu va repeta această apreciere în prezența lui Garrett. Deja își dădea seama că va trebui să stea de vorbă cu Garrett mai devreme decât ar fi vrut. Speranța lui că prietena lor, Cass, va simți într-o zi ceva mai mult pentru el decât simpla prietenie era absolut deșartă. Cass îl iubea pe Julian, iar Garrett o știa foarte bine. Lucy presupunea că Garrett pur și simplu nu se putuse abține să nu se îndrăgostească de preafrumoasa Cass. La fel ca și ducele de Claringdon, după cât se părea.

Și, apropo de ducele de Claringdon, *e/* avea să fie la

bal în această seară? Și de ce acest gând părea să o încânte într-o câțiva? Încă o ocazie de a-și testa agerimea minții cu un adversar pe măsură.

Slavă cerurilor că mama lui Cass nu fusese acasă cu o zi în urmă, când ducele venise în vizită. Dacă această stimată doamnă ar fi fost martoră la comportamentul șocant al lui Lucy vizavi de duce, i-ar fi interzis lui Cass să o mai vadă vreodată. Lucy era sigură de asta. Lady Moreland nu o plăcuse niciodată pe Lucy. Îi îngăduia lui Cass să fie prietenă cu ea pentru singurul motiv că era fiica unui conte cu multă influență și erau vecini de moșie la țară. Dar, dacă Lady Moreland ar fi bănuț că Lucy pune ceva la cale, cu siguranță nu i-ar mai fi îngăduit lui Cass să o mai vadă vreodată.

Peste două ore mai târziu, când ducele de Claringdon fu în sfârșit anunțat în sala de bal a familiei Milton, toate cele trei prietene se întoarseră să privească.

Cass tresări și începu să-și tragă mânușile.

— Nu-ți face griji, îi spuse Lucy.

— Cu siguranță, te va lăsa în pace după povestea de la gardul viu, zise Jane. Nu crezi?

— Nu și după ce i-a spus lui Lucy pe coridor, răspunse Cass.

— Și ce i-a spus lui Lucy pe coridor? vru să știe Jane, dar nu apucară să-i povestească înainte ca ducele să înceapă să se îndrepte hotărât înspre grupul lor.

— Lady Cassandra, spuse el cu voce blândă și adâncă, aplecându-se asupra mâinii pe care tânăra i-o întinsese. O plăcere. Doriți să dansați?

Lucy deschise gura, pregătind un refuz înțepător, însă tocmai atunci mama lui Cass se apropie grăbită.

— Excelență, cât ne bucurăm să vă vedem în această seară! spuse Lady Moreland, cu o reverență.

Ducele se înclină în fața distinsei doamne.

— Vă asigur, plăcerea îmi aparține în totalitate.

Tocmai o întrebam pe Lady Cassandra dacă dorește să danseze.

Îi adresă lui Lucy o privire superioară, peste cârlionții blonzi ai lui Lady Moreland.

— Vai, sigur că dorește! răspunse Lady Moreland, împingând-o pe Cass înspre duce.

Cass îi aruncă o privire lui Lucy, înainte de a-și așeza mâna într-a ducelui și de a-i permite să o conducă pe ringul de dans.

Cu misiunea îndeplinită, Lady Moreland se făcu nevăzută în mulțime, în vreme ce Lucy și Jane priveau dansul de pe marginea ringului. De această dată, Lucy bătea ritmul muzicii cu mișcări ceva mai nervoase.

— Tare mult mi-aș dori să pot fi vocea lui Cass, mormăi Lucy.

— Nu a părut să aibă prea mare efect data trecută, observă Jane.

Lucy își strânse brațele la piept, pufnind cu zgomot.

— Cass m-a dat de gol când a refuzat să repete ce spuneam, îi este foarte greu să fie chiar și puțin dură cu cineva. Dar ducele este un bărbat care nu înțelege dacă e luat cu binișorul.

— Păcat că nu încearcă să te cucerească pe tine, răspunse Jane, ridicând sprâncenele.

— Totuși, ce bine ar fi dacă aș putea vorbi în locul ei! Jane țuguie buzele.

— Lucy? La ce te gândești?

Lucy își lovi obrazul cu vârful degetelor.

— Știi... s-ar putea să meargă.

— Cum ai de gând să procedezi? întrebă Jane.

Lucy zâmbi larg și ridică un deget în sus.

— Găsesc eu ceva. Ce spun eu întotdeauna? Curaj!

Jane tocmai se pregătea să răspundă, când îl văzură pe Garrett venind înspre ele, cu mâinile îndesate în buzunare.

— Aș zice că nu vă descurcați prea bine pe frontul Cassandra-și-ducele atâta timp cât ei doi dansează.

Înclină capul în direcția celor doi.

Lucy îl plesni peste mânecă.

— Șșșt! Încerc să aud ce-și spun când trec pe lângă noi.

Garrett râse în fața acestei mărturisiri.

— De ce nu dansezi cu mine? Ne apropiem de ei și-i ascultăm.

— Dansez eu cu tine! spuse repede Jane.

Lucy și Garrett schimbă o privire de totală surprindere.

— Ce e? întrebă Jane, ridicând din umeri. Mama mi-a luat cartea. Mă plictisesc. Dar ai grijă să nu mă calci pe picioare, Upton.

— Ce ofertă tentantă! zise Garrett, pufnind. Sigur că da, domnișoară Lownders, să dansăm!

Cei doi pătrunseră învârtindu-se pe ringul de dans, în timp ce Lucy aștepta pe margine, încercând să-i vadă pe toți patru și bătând, ca de obicei, ritmul muzicii cu piciorul. Tipic. Prima invitație la dans pe care o primise de nu mai ținea minte de când și fusese din partea verișorului ei. Și nici măcar aceasta nu se concretizase.

Câteva momente mai târziu, muzica se opri, iar Garrett și Jane se întoarseră lângă Lucy.

— N-am putut auzi prea multe, îi raportă Garrett.

— Da, păcat! zise Jane, trăgându-și mânușile. Totuși, mi-a venit o idee genială.

— Ce anume? întrebă Lucy, cu speranță în glas.

Jane se aplecă spre ea, ca și cum s-ar fi pregătit să-i dezvăluie un mare secret.

— Ce-ar fi să *întrebăm* pe Cass ce i-a spus ducele?

Se întoarseră cu toții spre Cass, care tocmai se întorsese la rândul ei de pe ringul de dans. Tânăra ținea privirea în pământ și-și foia pantofii pe sub rochia de

mătase.

— Ce este, Cass? Întrebă Lucy. Ce ți-a spus?

— M-a întrebat dacă vreau să ies cu el pe terasă, pentru ceva răcoritor, răspunse Cass.

Soții Milton așezaseră bufetul cu băuturi și gustări afară, sub cerul înstelat, iar șuvoiul de invitați se mișca dinăuntru afară și invers prin ușile mari, de sticlă, în stil franțuzesc, care se deschideau spre terasă.

— Și tu ai acceptat?

Lucy îi adresă prietenei ei o privire dezaprobatore.

Cass dădu din cap cu un aer vinovat.

— N-am vrut să par nepoliticoasă. În plus, mama era cu ochii pe mine. Mă intimidază.

Lucy ridică o mână în aer.

— Cassandra Monroe! Chiar nu te înțeleg! Ai refuzat mai mulți pretendenți decât pot să-mi amintesc, totuși situația ducelui pare să te depășească.

Cass își acoperi fața cu mâinile.

— Știu. Știu. Dar pe toți de până acum i-am refuzat în mod politicos. Ducele nu pare să accepte asta.

Lucy dădu din cap.

— Se încăpățânează să nu accepte un refuz. O fi el duce, dar gentleman nu este.

— Nu poți să-l învinovățești pe băiat că încearcă, spuse Garrett, zâmbindu-i lui Cass într-un fel ce o făcu pe aceasta să roșească.

— Nu-ți face griji, Lucy! Ai făcut deja destul de multe ca să mă ajuți. Nu-ți voi cere să mai vii cu mine de data asta, spuse Cass. Voi face tot ce pot singură.

Lucy clătină din cap.

— Ba fii sigură că o să vin cu tine. O să vin cu tine și o să-i spun vreo două. De fapt, am o idee.

O prinse pe Cass de mână și o trase după ea.

Garrett și Jane rămaseră privind în urma lor.

— Fii blândă cu bietul om! strigă Jane după ea. Este

erou doar pe câmpul de luptă, Lucy, s-ar putea să nu fie obișnuit cu tacticile tale nemiloase.

Lucy se întoarse spre prietena ei și îi făcu cu ochiul peste umăr.

*

Lucy se bătu cu un deget pe obraz în timp ce privea prin ușile franțuzești înspre terasa familiei Milton. Iată-l! Ducele de Claringdon. Așteptând-o pe Cass și arătând al dracului de bine.

— Nu ieșim? Întrebă Cass, oprindu-se lângă ea.

— Nu încă, răspunse Lucy, continuând să se bată pe obraz.

— De ce nu?

Cass își încreți fruntea.

— Pentru că... mă gândesc...

Ochii lui Cass se măriră.

— Oh, nu! Lucy? Ce ai de gând?

Lucy începu să se plimbe dintr-o parte în alta în fața ușilor de sticlă.

— Cass, data trecută a fost evident că nu poți repeta cuvintele după mine. Ești prea... prea... drăguță și asta-ți dăunează.

Cass dădu din cap.

— Știu. Și mă detest pentru asta.

— Nu-ți face griji! O să te ajut. Dar, dacă vrem să scăpăm cu adevărat de duce, trebuie să-l abordăm cu mai multă forță. Să fim directe. Sincere. Fără ocolișuri.

Lucy dădu din cap.

— Știu asta, Lucy, și am de gând să încerc, crede-mă, dar...

Lucy se răsuci pe călcâie și fustele argintii i se învârtiră în jurul gleznelor.

— Uite ce-ți propun. Deasupra terasei este un balcon,

care dă spre grădină. Mergem acolo. Mă ascund în spatele tău, ca să nu mă vadă și, de data asta, o să vorbesc în locul tău.

Cass clătină din cap.

— Să vorbești în locul meu? Nu înțeleg.

— O să fii acolo. Ducele o să creadă că tu vorbești, dar, de fapt, voi fi eu.

Tot sângele păru să se scurgă de pe chipul lui Cass.

— Oh, nu, Lucy! Nu cred...

— Nu-ți face griji, Cass! Pot să-ți imit perfect vocea.

Îi făcu o demonstrație, schimbându-și tonalitatea vocii și vorbind mai blând, mai ingenuu.

Cass chicoti și-i puse degetele pe buze.

— Trebuie să recunosc că, într-adevăr, vorbești ca mine. Dar dacă o să-și dea seama? După ce s-a întâmplat acum câteva seri, aș fi pur și simplu îngrozită dacă ar descoperi că încercăm din nou ceva asemănător.

Lucy privi pe fereastră.

— N-o să-și dea seama. Și, dacă o să se întâmple, poate că asta o să-l enerveze suficient încât să-l facă să se răzgândească și să nu te mai curteze.

— Chiar crezi asta?

Speranța îi luminează chipul, dar dispăru rapid.

— Dar dacă mama...?

Lucy se întoarse cu fața spre prietena ei.

— Cass, vrei sau nu vrei să scapi de ducele ăsta o dată pentru totdeauna, ca să fii liberă atunci când se va întoarce Julian?

Cass dădu din cap.

— Știu că asta nu va conta la nimic atunci când Julian o să se întoarcă, dar da, vreau să fiu liberă pentru el.

— Atunci, dă-mi voie să încerc! Eu pot spune cuvintele care pentru tine sunt imposibile. Te rog, Cass, dă-mi voie să te ajut! O să urc pe balcon și-o să fiu vocea ta.

Cass își mușcă buza și privi spre terasă, unde ducele

stătea cu spatele la ele.

— Presupun că știi cum să ajungi acolo? Întrebă ea, cu un oftat.

— Nu încă, dar o să aflu, răspunse Lucy, rânjind.

Capitolul 8

— Excelență...

Vocea lui Lady Cassandra răsună ca o adiere în aer.

Derek era singur pe terasă. Se întoarse. Nu era nimeni acolo.

— Excelență! se auzi din nou vocea.

De această dată, Derek se luă după sunet și dădu colțul clădirii, ajungând într-o parte privată a grădinii familiei Milton. Trandafirii se răsuceau elegant pe un spalier, terminându-se într-un mănunchi frumos colorat sub un balcon micuț. Acolo, în balcon, era Lady Cassandra, frumoasă ca una dintre florile de la picioarele ei.

— Lady Cassandra! strigă el. Ce cauți acolo sus? Speram să fii de acord să faci o plimbare cu mine, prin grădină.

Arătă înspre poteca grădinii, în semn de invitație. Lumina felinarelor nu era la fel de puternică în această parte a grădinii și, deși putea distinge silueta lui Lady Cassandra, tânăra era învăluită în umbră în cea mai mare parte, inclusiv fața.

— Excelență, prefer să rămân aici. Și e ceva ce aș dori să vă spun.

Vocea nu-i mai tremura, era sigură. Mai sigură decât i-o auzise vreodată, la drept vorbind.

Dădu din cap.

— Da?

— Nu îmi mai faceți curte.

Își împreună sprâncenele.

— Pardon?

— Vă pierdeți timpul.

Derek simți sângele năvălindu-i în obraji. Își pierdea timpul? Astea erau cuvintele lui Lucy, nu ale lui Lady Cassandra. Acum înțelegea. Lumina slabă, balconul, faptul că vocea ei era ușor diferită. Lady Lucy era în spatele acestei manevre. La propriu. Stătea chiar în spatele lui Lady Cassandra și vorbea în locul ei. Poate că nu o vedea, dar știa fără nici cea mai mică îndoială că era acolo. Ar fi trebuit să fie furios. În schimb, spre surprinderea lui, își dădu seama că era mai mult decât doar ușor amuzat.

— Chiar așa? întrebând el, zâmbind larg. Îmi pare rău să aflu.

— Da. Vreau să plecați. Definitiv.

Derek strânse din buze. Îi pieri tot amuzamentul. Începuse să se sature de teatrul ăsta ieftin. Îi făcuse o promisiune lui Swift, pe toți dracii! Era o partidă bună. Știa și el asta. Și știa, în adâncul sufletului său, că, dacă ar fi avut ocazia să o despartă pe Lady Cassandra de prietena ei care-i spunea mereu ce să facă, ar fi putut-o convinge să-i acorde o șansă. În schimb, se găsea în idioata poziție de a trebui să-i dovedească acestei tinere domnișoare că un duce era o partidă ce merita luată în calcul. De-a dreptul ridicol! Dacă nu i-ar fi promis lui Swift, probabil că ar fi plecat numaidecât, dezgustat de întreaga situație, dar *îi promisese* lui Swift. Al dracului de inconvenabil, dar Derek refuza să se lase împiedicat de această Lucy Upton! Cu acest gând în minte, strigă către Lady Cassandra:

— Și dacă refuz?

Asta trebuia să-i pună capac. Arțăgoasei Lady Lucy nu-i plăcea când cineva o lua la rost.

Vocea deveni o idee mai aspră.

— De ce ați refuza?

Își strânse mâinile la spate.

- Pentru că intenționez să vă fac să vă răzgândiți. De această dată, vocea era fără îndoială supărată.
- Excelență, nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar...
- Nu vreți? i-o întoarce el.
- Firește că nu! Ce întrebare de-a dreptul stupidă!
- Lucy!

De data asta, vorbise în mod evident adevărata Lady Cassandra.

— Cass, încetează! se auzi șoapta aspră a lui Lady Lucy.

— Nu-mi *face plăcere* să fiu nepoliticoasă, reluă vocea falsă a lui Lady Cassandra. Dar nu prea îmi lăsați altă opțiune, având în vedere că sunteți de-a dreptul nesuferit!

— Lucy! se auzi vocea pe jumătate sugrumată a lui Lady Cassandra.

Derek rânji cu nerușinare înspre ele.

— Haideti să încetăm șarada asta, nu vreți? Lady Lucy, dacă ai ceva să-mi spui, nepoliticos sau de altă natură, ți-aș sugera să mi te adresezi direct.

Lady Cassandra scoase un strigăt ca un chițait și dispăru în umbră. În locul ei apăru chipul drăgălaș și sfidător al lui Lady Lucy. Se aplecă peste balcon și clipi spre el, aruncând pumnale din ochii ei neobișnuiți. Își sprijini ambele mâini de balustradă și se aplecă pentru a-l provoca fățiș:

— Bine, *Excelență*, dați-mi voie să fiu cât pot eu de clară. Cass nu este disponibilă. Lăsați-o în pace!

Capul lui Lady Cassandra apăru lângă ea.

Derek i se adresă:

— Este adevărat, milady? Nu sunteți disponibilă? Când v-am întrebat ieri, mi-ați spus că nu sunteți logodită cu altcineva.

— Nu... sunt, îngăimă tânăra, trăgându-și mânușile cu un aer extrem de stânjenit.

— Atunci, nu înțeleg, răspunse el.

Lady Lucy își îndreptă umerii și-l străpunse cu privirea.

— Nu trebuie să înțelegeți. Vă spun eu.

Ignorând chipul din ce în ce mai roșu al lui Lady Lucy, Derek își îndreptă din nou privirea înspre cealaltă domnișoară.

— Este adevărat, Lady Cassandra?

— Da, spuse Lady Cassandra, cu vocea abia auzită. Și mă și speriați puțin, Excelență.

— Înțeleg, Lady Cassandra, răspunse Derek, cât putea mai blând. Sper că voi avea șansa să vă schimb părerea despre mine. Dacă veți ajunge să mă cunoașteți mai bine, poate că...

Lady Lucy mai că nu sări de la balcon. Aproape că își imagina trupul ei subțirel în brațele lui. Adevărul fie spus, nu i s-ar fi părut chiar imposibil să o vadă sărind pe el.

— Dumnezeu mare, chiar nu puteți tolera un refuz? întrebă ea.

Derek o privi, ridicând o sprânceană.

— Se pare că nu. Deși înțeleg reținerea lui Lady Cassandra, sunt sigur că, odată ce va ajunge să mă cunoască mai bine, își va schimba părerea în ceea ce mă privește.

Lucy îl privi lung, cu bărbia ridicată, cu ochii sfidători.

— Asta este problema dumneavoastră. Sunteți prea încrezător în propria persoană.

Cass se retrase înapoi în umbră.

— Încrederea câștigă bătălii, contraatacă Derek, cu un rânj.

— Asta nu-i o bătălie, i-o întoarse Lucy.

Încă o sprânceană ridicată.

— Nu e?

Îl privi cu nările umflate de furie. Câteva dintre buclele ei adorabile evadaseră din coafura sofisticată și îi săltau obraznice pe obraji.

— Din experiența mea, milady, lucrurile pe care merită cel mai mult să le câștigi în viață sunt cele pentru care merită cel mai mult să lupti.

Lady Lucy încleștă pumnii.

— Cass nu este un trofeu de câștigat!

Acum îl înfuria. Cine mai exact nu putea accepta un refuz?

— Nu, este o lady în deplin control al propriei limbi, care poate hotărî de una singură, fără ca prietena ei să-i pună pe fugă peștorii.

Lucy scoase un sunet revoltat. Își îndreptă spatele, ridicându-se cât era ea de înaltă.

— Nu știți despre ce vorbiți. Nu aș îndrăzni niciodată să mă amestec în treburile lui Cass. Ea *m-a rugat* să o ajut.

Își încleștă maxilarul. Fără să privească în spate, i se adresa prietenei ei.

— Cass, ești drăguță să-i spui *Excelenței Sale* că tu m-ai rugat să fiu aici?

Lady Cassandra își dresă vocea, apoi vorbi, într-o șoaptă firavă și tremurată:

— Așa este. E adevărat.

— Și că ai vrut să te ajut? continuă Lady Lucy.

— Da, adăugă Lady Cassandra.

Derek își îndreptă atenția din nou spre Cass.

— Înțeleg că nu mă cunoașteți, milady. Și că pot fi... intimidant. Dar vă asigur că nu am decât cele mai onorabile gânduri în ceea ce vă privește și mi-aș dori foarte mult să ne putem cunoaște mai bine.

— Dar *nu vrea* să vă cunoască mai bine, aproape că strigă Lady Lucy. Este îndrăgostită de un alt bărbat!

Capul lui Derek se ridică brusc.

— Este adevărat, Lady Cassandra?

Chiar și în lumina slabă, își dădea seama că fața lui Lady Cassandra era roșie ca focul.

— D... da, îngăimă ea, dând încet din cap.

Fruntea lui Derek se încreți.

— Și acest bărbat v-a cerut să fiți soția lui?

— Nu, nu, spuse ea, scuturând viguros din cap.

— Dar vă așteptați să o facă? continuă Derek.

— Nu. De fapt, Excelență, nu am niciun fel de așteptări de la el.

Un zâmbet înflori pe buzele lui Derek.

— Prea bine atunci. Competiția este specialitatea mea.

Lady Lucy pufni.

— Ce este cu dumneavoastră? De ce insistați să vă țineți după o doamnă pentru care, în mod evident, nu prezentați niciun interes?

Derek ridică din umeri.

— Tocmai am auzit-o spunând că nu are niciun fel de așteptări din partea acestui bărbat. Apropo, cine este neghiobul?

— Nu e treaba dumneavoastră! strigă Lucy.

Cei doi se priveau față în față, ca Napoleon și Wellington. Derek trebuia să recunoască, nu puțin surprins, că se simțea bine.

— Uite ce e, Lady Lucy, m-am plictisit să tot avem iar și iar aceeași conversație. Am doar un lucru de spus și poate foarte bine să audă și Lady Cassandra.

Făcu doi pași în spate ca să o vadă, dar nu reuși.

— Lady Cassandra?

Lady Lucy privi și ea în spate.

— Cass?

Lady Lucy se răsuci pe călcâie.

— A plecat.

Capitolul 9

Lucy nu putea să doarmă. Își dădu la o parte cuvertura de pe picioare, își puse halatul pe umeri și începu să se plimbe încet dintr-o parte în alta, în fața ferestrei deschise. Afară adia un vânticel ușor, de vară, iar greierii cântau în grădina din spatele casei. Dar Lucy nu avea în minte decât un singur gând: Derek Hunt, ducele de Claringdon. În întreaga ei viață nu cunoscuse pe cineva atât de... atât de... provocator!

Își apăsă o mână pe gât. Privirea pe care i-o aruncase în clipa în care se aplecase peste balcon... Se simțise expusă, ca și cum ar fi văzut-o fără hainele de pe ea. Atât de străpungătoare fusese privirea ducelui. Fusese provocatoare, examinatoare și prea perceptivă, o făcuse să se simtă stânjenită. Ca și cum îi putea citi gândurile și știa că pune ceva la cale. Ceea ce, firește, era foarte adevărat. Hmm. Poate că ducele era un adversar mai pe măsura ei decât anticipase.

Cine era acest bărbat, ducele de Claringdon? Părea foarte abil. Trebuia să recunoască asta. Și părea să-și dea seama când îl lua peste picior, un amănunt pe care cei mai mulți dintre cunoscuții ei de sex masculin nu-l sesizau niciodată. Oh, își dădeau seama când îi tăia în bucăți cu replicile ei ascuțite. Asta, fără doar și poate. Dar cei mai mulți dintre ei nu știau, nu știau cu adevărat, că disprețul ei se năștea în cea mai mare parte din incapacitatea lor de a face față agerimii minții ei.

Ducele, pe de altă parte, știuse. Parcă ar fi văzut direct prin ea. Parcă ar fi știut ce pune la cale. Sincer, nu era obișnuită ca domnii pe care îi întâlnea să fie la fel de deștepți ca și ea. Trase adânc aer în piept. De ce reușea cu atâta ușurință să o scoată din sărite? Era furioasă pe el, adevărat, dar era furioasă și pe ea însăși. Unde i zburase istețimea aia cu care se mândrea atât atunci când ducele o acuzase că se amestecă în viața lui Cass?

— Nu știți despre ce vorbiți, fusese replica ei

lamentabilă.

Nu semănase deloc cu răspunsurile pe care le dădea Lucy de obicei. Unde-i fusese limba ascuțită? Cuvintele mușcătoare? O lăsaseră baltă în momentul în care ar fi avut cea mai mare nevoie de ele.

Lucy deschisese gura, ca să-i servească o replică usturătoare. Dar nu se întâmplase nimic. Nu fusese niciodată atât de furioasă. De obicei, când adresa cuvinte nimicitoare bărbaților din societate, aceștia se retrăgeau cu coada între picioare și învățau să se țină la distanță de ea. Derek Hunt însă părea să se distreze și revenea de fiecare dată ca să mai primească o porție. Absolut enervant!

Bărbatul ăla era complet și irevocabil convins că are dreptate. Era mult prea sigur pe el, iar aroganța îi era cu atât mai mult alimentată de faptul că era atât de înnebunitor de chipeș. De ce era atât de încrâncenat să o curteze pe Cass, atunci când, în mod evident, fata nu era câtuși de puțin interesată de persoana lui? Cass era frumoasă și dulce, și isteată, și minunată, desigur. Ei, bine, nu era de mirare că ținea morțiș să o curteze pe Cass. Era angelică și liniștită și o alegere excelentă pentru o soție. De fapt, întreaga poveste ar fi fost chiar perfectă, dacă pe Cass ar fi interesat-o măcar un pic ducele. Dar Cass fusese îndrăgostită până peste cap de Julian încă din copilărie. Nimeni nu știa asta mai bine ca Lucy. Petrecuse nenumărate ore ascultând cât de frumos, cât de puternic și cât de nobil era Julian. Cass adora un bărbat pe care era posibil să nu îl aibă niciodată. Era trist, cu siguranță, dar era adevărat. Și, chiar dacă Lucy nu aducea prea des vorba despre asta, ca să nu-i rănească sentimentele bietului Garrett, era evident pentru oricine o auzise vreodată pe Cass vorbind despre Julian că prietena ei încă mai nutrea speranța că soarta va face în așa fel încât tânărul de care era îndrăgostită să fie al ei. Iar Lucy avea de gând să faciliteze un astfel de eveniment. Doar că, pentru moment,

părea să se fi împiedicat de Ducele de Căpoşenie. Cass va trebui să vorbească limpede şi să-i spună drept în faţă că nu avea nicio şansă să o facă să se răzgândească, oricât de mult ar fi aşteptat. La asta se rezuma totul.

Doar dacă...

Lucy înghiţi cu greu. Dacă, totuşi, Cass chiar se răzgândise? La urma urmei, era un bărbat frumos, un erou, un duce. Şi, chiar dacă ideea că prietena ei l-ar putea iubi pe bărbatul acela arogant şi încăpăţânat ca un catâr... Nu. Nu. Nu o ajuta deloc să gândească aşa. Nu folosea la nimic să îl insulte. Mai ales că nu era de faţă să o audă.

Lucy se întorsese la patul ei şi stătea acum aşezată cu un picior sub ea. Ea şi Cass nu vorbiseră pe şleau despre asta din acea primă noapte. Poate că, într-adevăr, se răzgândise. Nu se ducea la el să-i spună verde-n faţă să plece, nu? Iar, în seara asta, chiar îi spusese lui Lucy că nu avea nevoie de ajutorul ei în grădină. Era posibil ca prietena ei să-şi fi schimbat sentimentele faţă de ducele de Claringdon?

Lucy strâmbă din nas. De ce o deranja atât de mult gândul ăsta? Clătină din cap. Nu exista decât un mod de a descoperi adevărul. Trebuia să o întrebe pe Cass. Să o întrebe direct dacă, într-adevăr, îi plăcea atenţia ducelui şi, dacă ea spunea că da - oh, nu putea spune aşa ceva, nu? În orice caz, dacă spunea că da, atunci Lucy avea să se dea la o parte. Complet la o parte. Şi avea să-i lase în pace, să-şi vadă de curtea lor. Îşi dădu jos halatul şi se băgă din nou sub aşternuturi. Avea să adoarmă numaidecât, acum că reuşise să găsească un plan cât de cât rezonabil.

Dar, o oră mai târziu, încă se mai foia şi-şi umfla pernele. Dacă planul era atât de simplu, de ce nu putea dormi?

Derek aruncă pana pe birou. Pentru ce era treaz în mijlocul nopții, numărând același șir de cifre pentru a opta oară n-avea să știe niciodată. Nu reușise să adoarmă, iar alegerea de a coborî în birou i se păruse o idee bună, cu o oră în urmă. Acum însă, își dădea seama că era absolut incapabil să facă ceva. Minte îi era asaltată de gânduri legate de frustranta experiență de la balul din acea seară. Mai ales de gânduri legate de Domnișoara Frustrantă în persoană, Lucy Upton.

Ce era cu femeia aia? Refuza să îl lase în pace măcar o clipă. Apărea ca o umbră, ori de câte ori i se ivea ocazia de a petrece câteva clipe singur cu Lady Cassandra. Părea să acționeze ghidată de un prost înțeles sentiment de prietenie. La urma urmei, Derek înțelegea foarte bine prietenia. Se pare că Lady Lucy era convinsă că-i este o foarte bună prietenă lui Lady Cassandra dar, dacă afurisita aia mică ar fi dat înapoi măcar câteva clipe și ar fi stat să se gândească serios la ceea ce făcea, poate că și-ar fi dat seama că, împiedicând-o pe prietena ei să fie curtată de un duce tânăr, sănătos, care era o partidă bună – și care, o putea spune fără falsă modestie, nici nu arăta prea rău – poate că nu îi făcea tocmai un serviciu prietenei ei. Dar afurisita de Lady Lucy părea să fie de neclintit și extrem de sigură pe ea. Derek se îndoia că era dispusă să vadă lucrurile din oricare altă perspectivă. Era enervant la culme!

Derek se gândise chiar să deschidă subiectul cu părinții lui Lady Cassandra și să-i informeze de amestecul lui Lady Lucy. Cu siguranță, contele și contesa n-ar fi privit cu ochi buni încercările lui Lucy de a o împiedica pe fiica lor să se căsătorească cu un duce. Dar nici ideea asta nu-i convenea. Își spusese, pentru a suta oară: dacă nu putea face față unei aristocrate răsfățate, își mai merita titlul?

Poate că, într-adevăr, Lady Cassandra era îndrăgostită de alt bărbat, așa cum îi spusese în acea seară, dar asta

nu îl deranja.

Dacă tăntălăul nu avea bunul-simț să o curteze, avea prea puține șanse să o câștige. Nu, Lady Lucy era obstacolul cel mai mare. Derek se ridică, se duse la bufet și își turnă două degete de whisky.

Și, ca întreaga situație să fie cu atât mai frustrantă, Lady Lucy era prea frumoasă. Totul ar fi fost cu mult mai ușor dacă ar fi avut trăsături comune sau un neg uriaș pe nas. În schimb, atunci când se împungeau cu replici tăioase, nu se gândea cătuși de puțin că ar fi vrut să dispară din peisaj. Dimpotrivă, prin minte îi treceau imagini cu el și ea rostogolindu-se, goi, printre cearceafuri, în patul lui cel mare. Iar asta îi distrăgea complet atenția. Ca să nu mai spunem că era extrem de necuviincios. La dracu'!

Goli paharul dintr-o sorbitură. Dădu whisky-ul pe gât și-l lăsa să i se scufunde în stomac, așa cum făcuse în nenumărate nopți înghețate, când dormise pe câmpul de luptă, într-un cort. Trăise în mijlocul războiului. Un război în care muriseră mii dintre compatrioții săi. Condusesese oamenii în siguranță prin acel război. Nu, era cu neputință să fie oprit de o fetișcană încăpățânată. Absolut cu neputință! Indiferent de felul în care îi făcea sângele să-i alerge prin vine.

Dacă exista un lucru la care să se priceapă Derek, acela era strategia miliară. În război, trebuie să știi cât mai multe cu putință despre inamicul tău. Trebuia să-și dea seama ce anume o deranja în asemenea măsură pe Lady Lucy. Avea să-i facă jocul, momentan, după care să întoarcă zarurile împotriva ei. În mod evident, trebuia să treacă de Lady Lucy ca să o câștige pe Lady Cassandra.

Și știa exact cum să facă asta.

Capitolul 10

Lucy coborî a doua zi în salon, ca să se întâlnească cu Jane și Cass. Când se opri în fața ușii, auzi, fără să vrea, o frântură din conversația prietenelor ei.

— Te rog, Janie, trebuie să mă ajuți! spunea Cass.

— Chiar nu cred că o să meargă, răspunse Jane.

— Dar nu o pot face singură. Deja sunt obligată să mă prefac că am minte mai puțin decât o găină.

Jane pufni.

— Da. Ai început chiar să mă convingi și pe mine.

— Nu știu cât timp mai pot continua...

Lucy dădu ușile la o parte și intră în salon.

— Ce anume să continui, Cass?

Cass roși și tresări în clipa în care îi auzi vocea lui Lucy. Jane își feră privirea.

— Oh, Lucy, iată-te! făcu Cass, trăgând de mânuchi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Lucy. Vorbeați despre duce, nu-i așa?

— S-ar putea spune, zise Jane, privind pe fereastră, ca și cum cele mai interesante lucruri din lume s-ar fi petrecut în strada de pe cealaltă parte.

Cass îi aruncă lui Jane o privire severă, înainte de a se întoarce la Lucy.

— Da, despre duce vorbeam. N-o să-ți vină să crezi ce s-a întâmplat.

Lucy traversă salonul și își îmbrățișă prietena. Cass arăta impecabil, ca de obicei. Era îmbrăcată într-o rochie simplă, de zi, de culoare albastru-deschis, cu un pardesiu scurt, asortat, o bonetă albă și mânuchi albe, din piele de căprioară.

— Ce este Cass? Ce anume te-a supărat?

Cass își apăsă mâinile înmănușate pe obraji palizi, care roșiră puternic dedesubt.

— Nu știu ce să fac. Nu știu, crede-mă!

Jane își dădu ochii peste cap.

Lucy se așează în fața lui Cass și îi luă mâna într-a ei.

— Liniștește-te, liniștește-te! Spune, ce s-a întâmplat?

Cass își lăsă mâinile în poală, își mușcă buza și privi pe fereastră.

— Nu poate fi chiar atât de rău. Ce este? o îndemnă Lucy.

Cass își închise strâns frumoșii ochi albaștri, apoi cuvintele i se rostogoliră din gură ca un șuvoi:

— Mama i-a spus ducelui că voi face o plimbare călare prin parc azi după-amiază, împreună cu el.

Lucy își trase mâna.

— Ce a făcut?

Cass trase de mânuși.

— Știu, știu. A venit în vizită și a vorbit atât de repede și mama era de-a dreptul vrăjită de el și... Oh, Lucy! Tot ce știu este că, până a plecat, am stabilit împreună că o să vină să mă ia, împreună cu un valet, la ora șase. Ce mă fac?

Jane își flutură genele înspre Cass.

— Îți sugerez să-i spui...

— Șșșt! zise Cass, aruncându-i lui Jane o nouă privire nemulțumită. Am nevoie de ajutorul lui Lucy.

Jane pufni și scoase o carte din săculeț.

— Bine. Dacă zici tu.

Lucy își strânse brațele la piept și începu să bată cu vârful degetelor în brațe, analizând ultima manevră a ducelui. N-ar fi trebuit să o surprindă. Bărbatul era hotărât, la fel și Lady Moreland. Dar ducele profitase de situație, asigurându-se că Lucy nu avea să fie de față la următoarea ocazie în care intenționa să o invite pe Cass undeva.

Un zâmbet pe care ar fi vrut să-l poată stăpâni apăru pe chipul lui Lucy. Hmm. Trebuia să admită că fusese o mișcare bună din partea lui. Se pare că, într-adevăr, învăța din experiență. Dacă Lucy sau Cass ar fi avut idee că intenționa să-i facă o nouă vizită, Lucy ar fi fost chiar lângă

prietena ei, gata de luptă. O avertizase, nu-i așa? Lăsase garda jos, fusese prea relaxată, când ar fi trebuit să fie pregătită. Dar acum, când aflase cât de viclean putea fi adversarul ei, Lucy nu avea să repete greșeala.

Totuși, mai întâi trebuia să afle exact care erau sentimentele lui Cass. Se aplecă și-și așează mâinile pe genunchi, cu fața spre prietena ei.

— Trebuie să te întreb ceva.

Cass clipi nedumerită. Propriul ei genunchi sălta, în mișcări rapide.

— Da, Lucy?

Lucy o privi fix în ochi.

— Te-ai răzgândit vreun pic? În legătură cu ducele, vreau să spun.

Cass clipi din nou.

— Nu cred că te înțeleg.

Lucy dădu din mână.

— Mă întreb dacă nu cumva te-ai hotărât că poate te interesează totuși atențiile ducelui. Dacă da, este perfect...

Expresia de șoc total amestecat cu puțină groază de pe chipul lui Cass îi dădu lui Lucy răspunsul de care avea nevoie.

— Oh, Lucy, nu! Nu știu niciodată ce să spun de față cu ducele și este atât de... de...

— Copleșitor? Îi sugeră Lucy.

— De...

— Arogant? zise Lucy.

— De...

— De enervant de sigur pe el?

Începuse să-i numere defectele pe degete. Ar fi putut continua toată ziua.

— Atât de mare! termină Cass, în cele din urmă.

La auzul acestor cuvinte, Jane își dădu din nou ochii peste cap. Lucy strâmbă din nas și scoase un fel de fornăit.

— Presupun că este. Mare cât un bou, dacă e să mă-

ntrebi pe mine.

Cass se cutremură, dar nu privi în ochii lui Lucy.

— Nu am nici cea mai mică îndoială că adversarii se temeau numai când îl vedeau pe câmpul de luptă. Zău așa, are brațele ca niște coase și pieptul atât de mare și umerii atât de lați...

Lucy își trase gulerul cu degetul. Era mult prea cald în salon în această dimineață. Unde era servitoarea ca să deschidă ferestrele?

— Da, este uriaș. Un bădăran uriaș, după părerea mea, mormăi ea.

Cass se aplecă și îi prinse mâna lui Lucy.

— Nu-mi dau seama de unde ai curajul să-i spui lucrurile pe care i le-ai spus, Lucy. Cum reușești?

— Da, Lucy, cum reușești? Îi ținui isonul Jane, sprijinindu-și cotul pe brațul fotoliului și așezându-și bărbia deasupra.

Cass o săgetă cu privirea.

Lucy dădu din mână.

— Eu nu-mi dau seama cum de a avut el tupeul să-mi spună unele dintre lucrurile pe care mi le-a spus *mie*. Credeți-mă, mai am încă multe de împărțit cu el.

— Oh, Lucy, de-asta te iubesc eu atât de mult! Niciodată nu te temi să spui ce gândești.

Cass își mușcă buza.

— Dar eu ce mă fac acum? Se așteaptă să vin cu el la plimbare în parc.

Lucy își îndreptă spatele.

— Ducele m-a acuzat aseară că mă amestec în treburile tale. Nu vreau să fac asta.

— Nu. Nu. Cătuși de puțin! Trebuie să mă ajuți, Lucy! o asigură Cass.

Un nou mormăit, de data asta din partea lui Jane.

Lucy dădu din cap.

— Foarte bine. Trebuia să mă asigur că încă mai vrei

să te ajut. Dar acum că m-ai asigurat că, într-adevăr, ai nevoie – nu, că *vrei* ajutorul meu, sunt cât se poate de hotărâtă.

Ducele de Claringdon și aroganța lui nu îi vor intimida prietena.

— Nu te teme, Cass. Mă ocup eu.

— Oh, Lucy, îmi doresc atât de mult ajutorul tău! spuse Cass, încrețind din nas. Ce-o să facem?

Lucy își împreună mâinile în poală.

— O să vin cu tine. Asta e tot. Ai nevoie de cineva să te însoțească, nu?

— Soluția perfectă, spuse Jane.

Cass o ignoră.

— Dar Lucy, așa cum a spus și ducele aseară, nu ești potrivită să fii însoțitoare.

Lucy ridică din umeri.

— Asta n-o să mă oprească. Și, în orice caz, vom fi însoțite de valetul tău. Mama ta nu are de gând să vină și ea, nu?

Cass scutură cu putere din cap.

— Nu. Cred chiar că se bucură că plecăm singuri. Zău, nu mai are pic de rușine!

Lucy își strânse brațele la piept și zâmbi în sinea ei.

— *Excelența Sa* nu a părut prea interesat să asculte ce aveam de spus data trecută. De această dată, nu va avea de ales. Dacă își imaginează că va câștiga jocul ăsta, nu știe cu cine are de a face.

Jane ridică o sprânceană.

— Voi sunteți sigure că e o idee bună? Nu prea cred că ducele se va bucura să te vadă acolo, Lucy.

Lucy își îngădui un zâmbet larg, care se întinse asemenea dulceții pe pâine.

— Știu că n-o să se bucure. Asta-i partea cea mai bună.

Capitolul 11

Când Collin Hunt intră fără nicio grijă în biroul lui Derek, acesta văzu numaidecât umbra unui zâmbet pe chipul bărbatului mai tânăr.

— Excelență, făcu acesta, înclinându-se.

Derek se ridică, dându-și ochii peste cap.

— Încetează!

— Ce? Credeai că nu-ți voi arăta respectul cuvenit nou dobânditului și ilustrului tău titlu? zise Collin, râzând.

Derek ajunsese lângă fratele său din doi pași și îl bătu cu mâna pe umăr.

— În cazul cuiva care a împărțit o cameră micuță cu mine și cu încă o persoană, cred că ne putem dispensa de formalități.

Zâmbetul lui Collin deveni și mai larg.

— Dacă așa dorește Excelența Voastră...

Derek clătină din cap.

— Așa doresc.

Derek îi oferă un loc, iar Collin se îndreptă spre fotoliile din piele din fața biroului, apoi se așează. Expresia îi deveni sobră.

— Am vești proaste, Derek.

Derek se întoarse la scaunul lui, din spatele biroului. Privirea i se opri pe chipul fratelui său.

— Ce vești?

— Despre Adam.

Derek își împreună mâinile pe birou, în fața lui.

— Ce-i cu el?

— Era cu ei, Derek.

Derek miji ochii.

— Cu ei?

— Da, în misiune. Era prima lui misiune.

Derek izbi cu pumnul în birou.

— Cine dracu' a autorizat chestia asta?

— Se pare că generalului Markham i s-a părut o idee bună. A crezut că Rafe și Swifdon ar putea avea nevoie de întăriri.

— Asta-i ridicol!

— Sunt de aceeași părere, dar știi și tu cât de convingător poate fi Adam.

Da, știau amândoi cât de convingător putea fi fratele lor mai mic. Adam nu acceptase un refuz niciodată în viața lui. Se pregătea să devină spion, dar, după părerea bine cunoscută a lui Derek, nu era încă pregătit să intre în teren. Se pare că Markham nu-i împărtășea opinia sau fusese convins de Adam.

— Sunt toți dați dispăruți? Toți trei? Asta vrei să-mi spui? Întrebă Derek.

— Da. Aveau ordin să spioneze baza lui Napoleon. Nu au fost văzuți încă de dinaintea bătăliei. Plec mâine să-l caut.

Derek strânse din dinți și dădu din cap.

— Nu-ți pot spune cât de mult îmi doresc să pot veni cu tine.

Collin dădu din cap la rândul lui.

— Știu, Derek. Dar ai ordinele tale.

— Pe toți dracii, aproape că l-am implorat pe Wellington să mă lase să mă duc!

— Nu cred că vrea să ne pună toată familia în pericol. Știi că asta ar distruge-o pe mama.

Derek înclină solemn din cap.

— Ai grijă de tine, Collin!

— Asta și am de gând. Și intenționez să-l aduc pe Adam înapoi cu mine. Pentru mama.

— Mulțumesc, spuse blând Derek.

Collin clătină din cap și schimbă subiectul.

— Apropo de mama, se pare că ești pe punctul de a o face, într-adevăr, foarte fericită. Am auzit eu bine că faci curte cuiva? Se întrevade o căsătorie? Copii?

Derek râse fără umor și se întoarse spre ferestre.

— Ah, da, povestea asta... Mă tem că merge cam la fel de bine ca și căutarea lui Swifton și a lui Rafe.

Collin ridică o sprânceană.

— Serios? Romantismul nu este punctul vostru forte, Excelență? Derek îi aruncă fratelui său o privire piezișă.

— Nu-mi spune așa!

Collin râse scurt.

— Aș fi crezut că un titlu atât de ilustru îți va fi de ajutor în găsirea unei soții.

Derek se lăsă pe spătarul scaunului și oftă prelung.

— Și eu am crezut același lucru... până când am cunoscut-o pe Lady Lucy.

— Lucy? Credeam că o cheamă Cassandra.

— Oh, domnișoara pe care o curtez se numește Cassandra. Domnișoara care-mi face viața amară se numește Lucy.

Collin își împunse obrazul cu limba.

— Lucy zici? Aveți grijă, Excelență, nu știu de ce am senzația că vă place să vă jucați cu focul mai mult decât ar fi cazul.

Capitolul 12

Lucy fusese trimisă în spatele trăsurii, ca o mătușă nemăritată pe care nimeni nu și-o dorește în preajmă, trimisă să însoțească o domnișoară din motive de decență. Sălta pe banchetă în timp ce treceau prin Hyde Park, adresându-i din când în când câte un zâmbet compătitor valetului care stătea atârnat de spatele trăsurii.

Cass îi dăduse ordine stricte:

— Te rog să nu spui nimic exagerat de nepoliticos. Voi încerca să-mi fac clare intențiile de această dată, spusese Cass, dând cu hotărâre din cap.

Lucy își asigurase prietena:

— Voi încerca, sincer. Voi face tot ce pot. Și am deplină încredere în capacitatea ta de a-i face față ducelui.

— Poate ar fi mai bine să nu spui nimic, zise Cass, mușcându-și buza. Dacă mă mai invită undeva împreună cu el, voi fi categorică.

Lucy dăduse din cap.

— Am înțeles.

Cass îi zâmbise larg prietenei sale și o strânsese cu putere în brațe.

— Oh, Luce! Ce m-aș face fără tine?

— Probabil că ai ajunge să te măriți cu un duce.

Râseseră amândouă, însă fuseseră întrerupte de sosirea ducelui în persoană. Intrase în salon, chipeș ca întotdeauna, și reușise să-și păstreze zâmbetul chiar și atunci când Cass îl informase:

— M-aș simți cu mult mai bine dacă Lucy ne-ar însoți.

Cât despre ea, Lucy reușise să păstreze o expresie cât se poate de inocentă. Ducele acceptase hotărârea cu toată grația de care fusese în stare Excelența Sa.

— Cum dorești.

Lucy și ducele își zâmbiseră fals, înainte ca Lucy să se așeze în cel de-al doilea loc al faetonului. Vizitiul sărise pe capră și plecaseră înainte ca Lucy să apuce să-și lege panglica largă a bonetei sub pălărie.

În timp ce trăsura înainta pe drumul nepavat înspre parc, ducele și Cass discutaseră despre vreme, despre sezonul în desfășurare, despre societate și despre ultimele distracții de la Vauxhall Gardens. Lucy își ținuse gura strâns închisă tot drumul, fără să fie în mod deosebit interesată de conversație, până când fu atins subiectul războiului.

— Ați pierdut mulți prieteni în luptă? îl întrebă Cass timidă pe duce, în momentul în care treceau pe sub impresionantele porți de fier ale intrării în Hyde Park.

Lucy întoarse capul ca să asculte, cocoțată în mod periculos pe locul din spatele celor doi.

Ducele răspunse înclinând din cap.

— Da. Am pierdut prea mulți.

— Bărbatul pe care... pentru care nutresc sentimente... a fost acolo, mărturisi Cass.

Inima lui Lucy se strânse pentru prietena ei.

— Îmi pare rău să aud asta, continuă ducele. S-a întors în siguranță acasă?

Cass clătină din cap.

— Nu încă. Nu am primit vești de la el. Aștept să aflu ceva din clipă-n clipă.

— Războiul este o afacere cumplită.

Vocea ducelui era solemnă.

Lucy se încruntă. Îi cântări răspunsul în minte, preț de câteva clipe. Firește, ea considerase întotdeauna că războiul era cumplit – dar un soldat călit în luptă, un general-locotenent, să fie de aceeași părere? Lucy presupusese întotdeauna că genul acesta de oameni se simțeau pe câmpul de luptă ca peștele în apă. Că așteptau bătăliile cu nerăbdare. Nu acestea le ofereau șansa de a se acoperi de onoare, de glorie, de victorie?

— Este un rău necesar pentru a-ți apăra țara, adăugă el. Dar nu-mi place războiul.

Lucy își lăsă capul într-o parte. Surprinzător că spunea așa ceva.

Cass își ridică vocea mai tare decât o auzise vreodată Lucy.

— Urăsc războiul! L-a ținut pe prietenul meu departe de mine atâția ani!

Ducele îi răspunse cu voce joasă:

— Mă tem că ne-a ținut pe mulți departe, mult prea

mulți ani, Lady Cassandra. Mă bucur că s-a terminat.

Cass dădu din cap.

— Spune-mi, de ce nu crezi că prietenul dumitale te va cere în căsătorie atunci când se va întoarce? Întrebă ducele.

Cass își coborî privirea.

— N-o va face. Nu poate.

— E căsătorit?

— Ceva de genul ăsta.

— Iubirea neîmpărtășită e foarte dureroasă, zise el.

Lucy ridică brusc capul. Iubirea neîmpărtășită? Ducele vorbea despre iubire neîmpărtășită? Măi să fie, nu-l crezuse capabil de emoții atât de tandre.

— Ce știți despre iubirea neîmpărtășită?

Cuvintele îi zburară de pe buze înainte să apuce să le oprească.

— Lucy!

Vocea lui Cass avea o notă de dojană.

Ducele întoarse capul spre ea.

— Nu, e-n regulă, Lady Cassandra. Sincer, chiar eram surprins că Lady Lucy a reușit să tacă atât de mult timp.

Lucy îl străpunse cu privirea.

— Ei bine?

— Dragostea, din câte am văzut eu, e o treabă foarte complicată. Căsătoria este cu totul altceva, zise el.

— Ați vorbit ca un adevărat poet, i-o întoarse Lucy.

— Lucy, te rog! o imploră Cass.

Ducele ridică o privire spre Lucy.

— Ceva îmi spune că unui poet i s-ar usca gâttelejul în prezența dumitale, milady.

Lucy îl privi, mijind ochii.

— Ce vreți să spuneți cu asta?

— Vreau să spun că orice bărbat care nu este dispus să-ți pareze loviturile verbale este ca și pierdut, n-am dreptate? Îmi imaginez că acesta este motivul pentru care

mă antipatizezi în asemenea măsură. Nu am dat bir cu fugiții la prima replică usturătoare.

Lucy strânse în pumni faldurile rochiei. Cum reușea omul ăsta să ajungă atât de ușor la esența problemei? Parcă ar fi avut o fereastră deschisă spre personalitatea ei. Și era oare adevărat că îl antipatiza atât de mult doar pentru că refuza să plece? Își mușcă limba. Nu avea niciun rost să-i ofere și mai multă muniție cu care să contraatace. Dumnezeu mare, de ce oare o făcea să-și piardă mințile?

— Poate că ar trebui să fugiți.

— S-ar părea că știți multe despre problemele inimii, milady, zise el. Dar despre război? Cunoașteți pe cineva care nu se va mai întoarce?

Lucy se trase înapoi ca și cum i-ar fi dat o palmă. O întreba dacă suferise vreodată în viața ei. Dacă avusese parte de experiențe dureroase. Dacă pierduse pe cineva drag.

— Am pierdut pe cineva. Pe cineva foarte drag mie.

O combinație de surpriză și regret se citi în expresia ducelui.

— Un bărbat?

Lucy întoarse privirea.

— Da.

Restul drumului continuă în tăcere. Când faetonul se opri în cele din urmă în fața casei de la oraș a părinților lui Cass, ducele sări pe pavaj și o ajută pe Cass să coboare. Îl lăsa pe valet să o ajute pe Lucy.

— Te voi vedea mâine seară, la dineul familiei Haverty, Lady Cassandra? Întrebă el.

Cass dădu din cap.

— Da, voi fi acolo, dar...

Asta era momentul! Cass avea să-i spună că nu voia să-l mai vadă. Și dacă se întâmpla asta și dacă ducele accepta în sfârșit refuzul, atunci...

Cu toată aroganța și stilul autoritar al ducelui, Lucy își

dorea să-l mai vadă o dată, să mai aibă o ocazie de a-l pune la locul lui. Trecu repede pe lângă el, trăgând-o pe Cass după ea.

— *Ne vom vedea acolo, Excelență.*

— *De-abia aștept! veni răspunsul lui.*

— *Pun prinsoare că așa este.*

— *Să știi că n-o să mă pui pe fugă cu limba dumitale ascuțită, milady, zise el.*

— *Asta rămâne de văzut, Excelență, răspunse Lucy.*

Aproape că închisese ușa în urma lor, când vocea puternică și sigură a ducelui răsună în urma lor.

— *Pare să fie o provocare!*

Lucy nu privi înapoi.

— *Oh, Excelență, dacă v-aș provoca, credeți-mă că ați ști.*

— *Prea bine, zise el. Dacă tot discutăm despre prinsori și limbi ascuțite, aș dori să te provoc eu pe dumneata, Lady Lucy.*

Lucy înlemni, rămânând țeapănă ca o statuie. Când se întoarse încet înspre el, ochii i se opriră asupra trăsăturilor lui.

Își înclină capul într-o parte.

— *Poftim? O provocare?*

— *Da, răspunse ducele, cu un zâmbet pe chip.*

— *O provocare? făcu Cass, înghițind în sec.*

— *Ce fel de provocare? întrebă Lucy.*

Trebuia să admită că se simțea intrigată. Foarte intrigată, adevărul fie spus.

— *Te provoc la un duel verbal. Măine seară, la petrecerea familiei Haverty.*

— *O provocare verbală? făcu Lucy, pe un ton disprețuitor. Dumneavoastră mă provocați pe mine?*

Cass ridică un deget.

— *Am, Excelență, nu sunt sigură că înțelegeți exact...*

Ducele dădu încrezător din mână.

— Oh, înțeleg perfect. Lady Lucy aici de față este cunoscută pentru măiestria de a mânui cuvintele. Corect?

Cass dădu din cap.

Ducele rânji.

— Și am de gând să îi demonstrez că sunt mai bun.

Lucy își ridică fustele și trecu pragul casei. Nu îl lăsa să vadă zâmbetul micuț care-i apăruse în colțul buzelor. Trecuse prea mult timp de când o provocase cineva.

— Vă sfătuiesc să dormiți bine în seara asta, Excelență. Veți dori să fiți odihnit.

Capitolul 13

— Cartea de pariuri de la White's nu a mai avut odihnă în ultimele douăzeci și patru de ore, spuse Garrett seara următoare, lovindu-și mânușile de genunchi.

Cei patru prieteni se îndreptau săltând în trăsură lui înspre petrecerea familiei Haverty.

— Toată lumea din oraș face speculații în legătură cu provocarea pe care ți-a lansat-o ducele.

Lucy își îndreptă umerii și îl fixă cu privirea pe verișorul ei.

— În primul rând, cum a aflat toată lumea din oraș de treaba asta? În al doilea rând, nu știam că ești membru la White's.

Garrett râse.

— Nu sunt. Dar toți cei de la Brooks's vorbesc întruna numai despre asta. Nu ți-ar veni să crezi cât de sus au ajuns mizele.

— Nu mi-ai răspuns la prima întrebare, îi atrase atenția Lucy.

Garrett ridică din umeri.

— Ei, bine, este *posibil* să le fi spus eu ceva câtorva băieți.

— Desfrânatule, ai căzut în patima pariurilor, mormăi Jane, dându-și la o parte cartea de sub nas.

Îl privi pe Garrett pe deasupra ochelarilor.

— Și, din simplă curiozitate, până unde au ajuns pariurile?

Garrett fluieră.

— Suficient de sus cât să-mi cumpăr o trăsură nouă. Și voi ignora faptul că tocmai m-ai numit desfrânat.

Jane îi zâmbi cu superioritate.

Cass își frânga mâinile.

— Mie mi se pare dezastruos. Pur și simplu dezastruos.

Lucy se întinse și o bătu pe Cass pe genunchi.

— Nu te îngrijora, Cass! Sunt sigură că o să câștig.

— Știi asta, Lucy. Mă tem doar că îți va strica reputația și... Să pui pariu cu un duce, mai cu seamă cu ducele de Claringdon, nu poate fi un lucru bun pentru reputația unei domnișoare, sunt sigură de asta.

— Societatea pune un preț mult mai mare pe reputația unei persoane decât ar fi cazul, dacă e să măntrebați pe mine, spuse Jane, din spatele cărții.

Sprâncenele lui Garrett se ridicară.

— Serios? zise el, cu vocea încărcată de sarcasm.

Jane își coborî cartea până la vârful nasului și îl privi pe tânăr peste marginea acesteia.

— Da. Ești surprins că am această părere, Upton?

Garrett ridică din umeri.

— Nu. Nu în mod deosebit. Poate sunt doar surprins de faptul că ai recunoscut-o.

— Sunt o femeie cu preocupări academice, Upton. Dacă mi-ar păsa câtuși de puțin de propria mea reputație, aș studia mult mai puțin și mi-aș petrece mult mai mult timp gândindu-mă ce panglici sau ce rochii să-mi mai cumpăr.

Garrett clipi cu cea mai inocentă expresie din lume.

— Femeile cu preocupări academice nu poartă panglici în păr, domnișoară Lowndes?

Jane își împinse în sus cartea și se ascunse din nou în spatele ei.

— Ba purtăm, Upton. Doar că nu dăm doi bani pe ele.

— Îmi fac mari griji pentru Lucy în seara asta, continuă Cass, întrerupându-i.

Jane își coborî din nou cartea.

— Eu nu. Sincer, de-abia aștept să o văd în acțiune. Parcă și văd titlul de mâine, din *Times*: „Lady Lucy îl zdrobește pe Claringdon!”

Lucy ridică bărbia și zâmbi.

— Îți mulțumesc pentru încrederea pe care o ai în mine, Janie.

— Iar eu, personal, vreau un loc în rândul întâi, în seara asta, adăugă Jane, cu un zâmbet viclean.

Cass flutură din mână.

— Eu sunt îngrijorată. Dacă titlul o să fie în schimb: „Ducele de Claringdon câștigă încă o bătălie”?

— Chiar crezi că Lucy a noastră o să-l lase să câștige? întrebă Garrett.

— Mulțumesc, Garrett, răspunse Lucy.

— Cred doar că ducele este foarte inteligent și a văzut foarte multe, zise Cass. M-aș simți îngrozitor să te văd umilită, Lucy.

Lucy o privi îndeaproape pe prietena ei:

— Nu-ți face griji, Cass! O să fie bine. Ai încredere în mine!

Adevărul fie spus, avusese propriul ei moment de îndoială, în toiul nopții trecute. Să îl confrunte pe duce în public? La urma urmei, nu ar fi fost omenește să nu aibă măcar un moment de șovăire, nu? Oare ducele cel arogant se întreba măcar o clipă dacă era posibil ca el să piardă înfruntarea din acea seară? Își alungase însă repede grijile.

Lucy avea puține talente. Să farmece oamenii, să

danseze, să cânte la pian – așa ceva nu reușise să facă niciodată. Dar să despice pe cineva în bucăți cu vorbele? Acesta era un dar cu care se părea că universul o înzestraseră, și Lucy nu avusese nicio îndoială în această privință. Ei bine, poate doar una mică, noaptea trecută, dar, în cele din urmă, știa că avea să câștige. Trebuia să câștige.

Când micul grup al lui Lucy intră în sala de bal, întreaga atmosferă se schimbă. Se simțea cum tensiunea încarcă atmosfera. Parcă o sută de perechi de ochi se întoarseră numaidecât înspre ea.

— Mă întreb dacă ducele este deja aici, șopti Cass, în dreapta lui Lucy.

Răspunsul la această întrebare se materializă repede, în persoana gazdei, Lady Haverty. Femeia se apropie de ea, cu un zâmbet șiret pe buze.

— Lady Lucy, mă bucur să te văd! Ducele de Claringdon nu a sosit încă!

Lucy râsuflă adânc. De ce se simțea ușurată de această scurtă pauză?

— Vă mulțumesc foarte mult pentru invitația din această seară, răspunse Lucy.

Prietenii ei își salutară, la rândul lor, călduros gazda.

— Plăcerea este de partea mea, spuse Lady Haverty.

Lucy avea distincta impresie că gazda lor era nespus de bucuroasă să prezideze un dineu despre care, cu siguranță, avea să se vorbească mult timp de atunci înainte.

— Da. Ei bine, vă rog să mă anunțați de îndată ce sosește ducele, spuse Lucy, cu o voce pe care o spera relaxată.

Nu trebui să aștepte mult. Părea să nu fi trecut mai mult de câteva minute până când zarva de la ușă îi făcu pe toți cei prezenți să-și îndrepte privirile în acea direcție, în timp ce majordomul intona numele ducelui de Claringdon.

— Asta e, șopti Garrett, adresându-i lui Lucy o privire de avertisment, însoțită de un zâmbet de încurajare.

Lucy ridică din umeri.

— Eu sunt gata, oricând e el.

În doar câteva minute, mulțimea nerăbdătoare îi împinsese pe amândoi înspre mijlocul sălii de bal iar Lucy privea acum înspre îndrăznețul și chipeșul duce de Claringdon.

Făcu o reverență.

— Excelență.

— Milady!

Se înclină și îi atinse cu vârful buzelor degetele înmănușate. Lucy se înfioră. Nu era drept. Își trase mâna ca și cum i-o arsese.

Mulțimea se adună repede în jurul lor.

— Se pare că am strâns un public impresionant, zise el, îndesându-și mâinile în buzunar și începând să se învârtă în jurul ei. Ce subiect să abordăm?

Ridică o sprânceană, în semn de provocare.

Lucy îi răspunse cu cel mai bun zâmbet fals de care era în stare.

— Sunteți foarte inteligent, Excelență. Las pe seama experienței dumneavoastră alegerea subiectului.

O privi mijind ochii.

— Ți se potrivește sarcasmul, milady.

Lucy zâmbi cu superioritate.

— Mi s-a mai spus.

— Ce-ar fi să dansezi cu mine mai întâi, și ne gândim între timp? îi propuse el.

Lucy aproape pufni:

— Să dansez cu dumneavoastră? Nu, mulțumesc.

O sprânceană se ridică, surprinsă.

— Ah, asta chiar este o surpriză.

Lucy îl privi de sus.

— Ce anume?

— Având în vedere reputația dumitale, mă așteptam să găsești un răspuns mult mai interesant pentru un domn cu care nu dorești să dansezi. Nu doar un simplu: „Nu, mulțumesc”.

O lua peste picior. Își simți obrații încingându-i-se. Cu siguranță, urechile începuseră să i se înroșească.

— Credeți că vă puteți descurca mai bine?

Ducele înclină capul, în semn de acceptare, și un zâmbet afurisit îi apărură pe buzele ferme, bine conturate.

— Știu că pot.

Își încrucișă brațele la piept și îl sfredeli cu privirea.

Claringdon rânji și ridică vocea, în așa fel încât să fie auzit de cei din jur:

— Atunci, aceasta va fi tema. Voi găsi mai multe modalități de a refuza o invitație la dans, mult mai inventive decât „Nu, mulțumesc”.

— Câte? întrebă ea, încă încercând să-și stăpânească emoțiile enervante care puseseră stăpânire pe ea.

Ducele se întoarse și se adresă celor din jur, strigând:

— Are cineva un pachet de cărți de joc?

— Am eu! se oferă Lady Haverty, trimițând un valet să aducă un pachet, în cea mai mare grabă.

Nu așteptară mult. Valetul se întoarse repede cu cărțile de joc, în vreme ce toată suflarea din sala de bal părea să se fi adunat în jurul lor. Cass și Jane îi adresară lui Lucy zâmbete încurajatoare, apoi se amestecară în mulțime, printre ceilalți.

Ducele luă cărțile de joc din mâna valetului și i le întinse lui Lucy, cu o răsucire elegantă din încheietură.

— Milady, v-aș ruga să alegeți o carte.

— Pentru ce? întrebă Lucy, adunându-și tot curajul pentru ca vocea să nu-i trădeze panica pe care începea să o simtă – ce pune la cale?

— Cartea pe care o vei extrage va reprezenta numărul de răspunsuri pe care le voi inventa.

Lucy ridică o sprânceană.

— Și dacă trag o figură regală?

— Douăzeci, răspuse el simplu, ca și cum făcea așa ceva la ordinea zilei.

Îl privi neîncrezătoare, dar își trecu mâna pe deasupra cărților răsfirate și alese una din mijloc. O întoarse.

— Regele de cupă, anunță ea, cu un zâmbet satisfăcut.

Un *ooh* înfundat veni dinspre mulțime.

— Presupun că nu te-ar interesa două din trei? Întrebă el, cu un zâmbet răutăcios.

Lucy clătină din cap și îi răspuse pe un ton superior:

— Douăzeci îmi convine de minune.

Ducele îi făcu imediat cu ochiul.

— De unde știam că așa vei spune?

Lucy ridică din umeri.

— Ați ghicit?

— Prea bine, spuse el. Voi găsi douăzeci de răspunsuri mai bune pentru a refuza o invitație la dans decât „Nu, mulțumesc”.

Lucy lovi parchetul cu vârful pantofului. Nu avea de ales. Îi lansase provocarea, trebuia să joace până la capăt. Isteață manevră din partea lui, să o împiedice să fie ea cea care să vorbească. Într-adevăr, foarte isteață.

— Foarte bine. Accept. Să vă auzim.

— Ah, stați puțin! Mai întâi, trebuie să hotărâm. Care va fi miza? Întrebă el, trăgând nonșalant de manșeta de culoarea fildeşului.

Lucy arcui o sprânceană.

— Miza?

— Da. Ce va câștiga învingătorul?

Lucy strâmbă din nas, apoi făcu un pas înspre el și îi șopti, suficient de încet încât cei din jur să nu audă:

— Când *eu* voi câștiga, sper că n-ai uitat că mi-ai promis că o s-o lași în pace pe Cass.

Păru să se gândească preț de câteva clipe.

— De acord, îi răspunse, tot în șoaptă. Dar numai pentru că sunt sigur că *eu* voi câștiga.

— Și ce anume intenționezi să câștigi? răspunse ea.

Claringdon se înclină din nou.

— Dansul pe care mi l-ați refuzat, milady, firește.

Răspunsul acesta i-l dădu cu voce tare, ca să fie auzit de toți cei din jur.

Lucy trebui să facă un efort conștient ca să nu rămână cu gura căscată. Ca și cum nătărăul chiar își dorea să danseze cu ea. Era ridicol, firește, dar nu o prea mare amenințare. Avea toate intențiile de a câștiga.

— Prea bine, Excelență. Atunci, propun să începem!

Toți cei din mulțime părură să se aplece în față în același timp, nerăbdători să urmărească procedurile.

— Este aproape mai interesant ca la teatru, o auzi Lucy pe Jane, de undeva din mulțimea de oameni.

— Pari foarte sigură că voi da greș, Lady Lucy, spuse ducele.

— Chiar sunt sigură, Excelență.

Lucy nu-și putu stăpâni fiorul care o străbătu. Oh, trecuse atâta timp de când nu mai fusese invitată la dans! Și chiar și mai mult de când cineva îi lansase o provocare. O provocare demnă de luat în seamă. Era obișnuită să pună la punct eventualii pretendenți și să-și vadă apoi de propriile treburi. Dar bărbatul acesta – oh, nu că ar fi fost interesat de ea, el o curta pe Cass –, cel puțin el o provocase. Nu-și plecase capul, ca apoi să se retragă cu coada între picioare. Oh, da, aștepta cu nerăbdare să înceapă! Poate chiar cu prea multă nerăbdare.

Ducele își împreună mâinile la spate și începu să se plimbe prin cercul care se formase în mijlocul mulțimii.

— Voi începe cu ceva evident: „Dacă aș dansa cu un bărbat atât de fermecător ca dumneavoastră, mă tem că mi s-ar înmuia prea tare genunchii, milord!”

Lucy dădu ochii peste cap.

— „Nu mă lasă conștiința să vă accept invitația, când sunt atâtea tinere aici care de-abia așteaptă să vadă trecut pe carnețelul lor de dans numele unei persoane atât de prestigioase ca dumneavoastră.”

Un zâmbet ironic înflori în colțul buzelor lui Lucy. Ducele se învârtea în cerc, în jurul ei.

— „Ar fi nepoliticos să dansez cu dumneavoastră, știind că slabele mele abilități în ceea ce privește dansul nu v-ar pune în cea mai măgulitoare postură.”

— Asta chiar îmi place, recunosc eu.

— „Nu aş avea îndrăzneala de a vă însoți pe ringul de dans, milord, știind prea bine că nuanța rochiei mele ar contrasta în cel mai neplăcut mod cu strălucitoarea voastră ținută de seară.”

— N-are nicio noimă, făcu Lucy, prefăcându-se că-și examinează vârful pantofului.

— „Îmi pare rău, milord, dar servitoarea mi-a strâns atât de tare corsetul, încât nu pot face față unui asemenea exercițiu.”

— Asta chiar că este o prostie, răspunse Lucy. În plus, pun pariu că toate aceste replici v-au fost servite personal, pe lângă multe altele.

— Câteva, recunosc eu, cu un rânjel enervant.

— Mărturisesc că sunt dezamăgită, zise ea. Credeam că aveți mai multă imaginație, Excelență.

Mulțimea era cu ochii pe ea, dar, în loc să se simtă expusă sau timidă, Lucy își dădu seama că se simțea bine în centrul atenției. Trecuse mult prea multă vreme de când nu mai fusese observată de cineva din societate. Și iată-l acum pe ducele de Claringdon, provocând-o la un duel verbal. Partea cea mai bună e că părea să *ajute* reputației ei, în loc să i-o zdrobească, așa cum se temuse Cass. Privirile tuturor erau ațintite asupra ei, cu un amestec de uimire și invidie.

— Nu am terminat, continuă ducele. „Îmi pare rău, milord, dar nu pot dansa cu dumneavoastră, pentru că mi-am dat peruca la spălat.”

De data asta, Lucy pufni.

— *Nu port perucă!*

— Nu are relevanță, adăugă el, cu un alt rânj. Unde rămăsesem?

— Numărul șase! strigă cineva, foarte îndatoritor, din mulțime.

— Într-adevăr. Să vedem. Un motiv politic: „Îmi pare rău, milord, dar trebuie să vă refuz, întrucât am jurat să nu dansez până când nu va fi abrogat actul de importare”.

— Vezi să nu! pufni Lucy.

Claringdon nu se opri să respire.

— „Îmi pare rău milord, dar nu avem timp. În această seară mă imbarc pe o corabie spre America.”

— Asta nici măcar nu are sens!

Dar nu-și putu stăpâni zâmbetul.

— Da, dar este interesantă, nu găsești? întrebă el, afișând un zâmbet afurisit.

Mulțimea aclamă, în semn de apreciere. Atunci, Lucy ridică din umeri.

— „Dacă m-aș afla atât de aproape de un domn de considerabila voastră statură, cu siguranță aș fi atât de intimidată, încât m-aș împiedica în timpul dansului,” spuse el.

— N-aș prea crede, pufni ea.

— „Dacă aș îndrăzni să dansez cu dumneavoastră, milord, mi-aș pune în pericol prestigioasa poziție de *trandafir cu spini* al sălilor de bal.”

Jane se materializă din mulțime, cu un deget ridicat.

— Doresc să precizez, Excelență, că *eu* dețin momentan prestigioasa poziție de trandafir cu spini al sălilor de bal.

— Am luat la cunoștință, spuse ducele, cu un zâmbet

încezător.

Lucy clătină din cap înspre prietena ei. Jane dădu din cap la rândul ei, apoi se retrase înapoi în mulțime.

Ducele începuse de-acum să facă spectacol pentru public, zâmbind larg și distrându-se în mod evident.

— „Aș prefera să trag în Napoleon decât să dansez cu dumneavoastră.”

Lucy înclină capul.

— Să știți că nu trag chiar atât de rău.

— „Nu pot să dansez, pentru că trebuie să-mi caut sărurile.”

Lucy îl privi lung.

— Puțin probabil.

— „Mai degrabă aș mânca mâncare de cazarmă”, adăugă el. Apoi: „Mai degrabă mi-aș cumpăra un turban”.

— Un turban?

Îl privi mirată.

— „Este mult prea cald pentru dans”, continuă el.

Lucy oftă.

— Asta chiar se potrivește.

Ducele se trase de reverul hainei.

— „Dansul contravine principiilor mele morale”

De data asta, Lucy chicoti.

— „Ah, aș dansa cu dumneavoastră, dar n-aș vrea să vă pun într-o lumină proastă.”

— Prea asemănătoare cu o replică anterioară, mârâi ea.

— Asta a fost a optsprezecea! strigă cineva din mulțime.

Lucy ar fi putut jura că fusese Garrett.

Îi aruncă ducelui o privire provocatoare.

— Mai aveți doar două. Vă descurcați, Excelență?

Își îndreptă eșarfa, deja dreaptă.

— „Nu aș vrea să stârnesc invidia cârdului de domnișoare care ar da orice să danseze cu dumneavoastră

în această seară.”

— Numărul nouăsprezece! strigă mulțimea.

Lucy trase aer în piept. Încă una. Doar una. Avea să reușească. Avea să câștige. Iar asta însemna... că trebuia să danseze cu el.

Ducele își dresе vocea.

— Pe cea mai bună am păstrat-o pentru sfârșit.

Îi adresă un zâmbet răutăcios.

— „Mă tem, milord, că, dacă aș dansa cu dumneavoastră, mi-aș pierde cu desăvârșire mințile și m-aș îndrăgosti nebunește!”

— Numărul douăzeci! strigă cineva.

Uralele răbufniră, apoi mulțimea amuți. Tensiunea învăluia încăperea. Lucy își ținu răsuflarea. Toți erau cu ochii pe ea. Dumnezeule, ducele reușise! Găsise douăzeci de modalități de a refuza o invitație la dans, mai bune decât simplul ei „Nu, mulțumesc”, îi dăduse peste nas. Ar fi trebuit să se simtă jenată. Umilită. În schimb, singurul lucru la care se putea gândi era faptul că îi promisese un dans.

Ducele nu se grăbi. Se duse până în capătul spațiului liber, apoi se întoarse. Ridică o sprânceană și îi spuse, cu un zâmbet afurisit:

— Mai am una. O replică suplimentară, dacă vrei. Ca să o înlocuiesc pe cea a cărei autenticitate mi-ai atacat-o.

Mai multe urale din mulțime. Lucy îl privi cu băgare de seamă.

— Încă una?

— Da, răspunse el.

— Stau ca pe ace.

Încercase să pară plictisită și spera că nu se dăduse de gol. Ducele își dresе vocea.

— „Ah, Excelență, aș fi încântată să vă fiu parteneră la următorul dans.”

Lucy își ascunse zâmbetul în spatele mânușii.

— Nu găsești că este cu mult mai bine decât „Nu,

mulțumesc?” întrebă el. Eu da.

Mulțimea explodează din nou în urale.

Lucy ridică semeață capul și înghiți în sec. Trebuia să recunoască: câștigase. Ca la un semnal, orchestra începu valsul. Claringdon veni lângă ea și-i oferă mâna.

— Milady, cred că este dansul meu.

Capitolul 14

Lucy încercă să-și tempereze stolul de fluturi ce începu să-i fâlfâie în stomac în clipa în care ducele îi oferă mâna. Nu avea să permită cuiva să spună vreodată că Lady Lucy nu știa să piardă cu grație. Făcu o reverență și-și așeză mâna înmănușată într-a lui.

Mulțimea se risipi și perechile începură să se formeze pentru vals, dar un zumzăit de șoapte persista, iar Lucy nu avea nicio îndoială că toată lumea vorbea despre ei doi. Ar fi trebuit să facă un efort să pară revoltată, dar trebuia să fie corectă. „Nu, mulțumesc” nu fusese chiar cea mai ilustră dintre replicile ei. Claringdon sesizase o breșă în apărare și profitase. De fapt, merita chiar să fie felicitat pentru acest lucru.

Poate că, într-adevăr, câștigase, dar asta nu însemna că lui Lucy trebuia să-i facă plăcere să danseze cu el. Când avu timp să gândească rezonabil, își dădu seama că nu valsul era partea cea mai rea. Nu, pe Lucy o supăra cel mai rău faptul că, ținând seama că nu pierduse, ducele avea să se țină în continuare după Cass. Dar, chiar în timp ce-și spunea în sinea ei acest lucru, Lucy își dădu seama că nu acesta era motivul pentru care se simțea dezamăgită. Nu trăsesese prea mari speranțe că ducele va înceta, cu adevărat, să o curteze pe Cass. Pierduse acest pariu chiar de la bun început. Își spusese că nu spera de fapt decât să

Îl facă de râs, însă adevărul era că motivul pentru care se simțea cu adevărat dezamăgită era că știa că ducele avea să o curteze în continuare *pe Cass*. Poate că dansa cu ea în clipa de față – și era un dansator absolut minunat – dar avea să se întoarcă la Cass, mai devreme sau mai târziu. Și de ce acest gând o făcea pe Lucy atât de melancolică?

— Ești furioasă, spuse el, în timp ce o învârtea.

Cu colțul ochiului, Lucy îi zări pe Garrett, Jane și Cass, privindu-i.

— Nu, spuse ea, clătinând din cap. Chiar nu sunt.

— De ce nu sunt convins? întrebă el.

Lucy ridică din umeri.

— Excelența Voastră a câștigat, eu am pierdut. E foarte simplu.

Rânjetul lui era de-a dreptul diavolesc.

— Regreți că trebuie să dansezi cu mine?

Lucy zâmbi la aceste cuvinte.

— Deși nu-mi face plăcere, trebuie să admit că sunteți un dansator foarte priceput, Excelență.

Claringdon râse.

— Și asta te miră?

Lucy își țuguie buzele.

— Mi-am imaginat mai degrabă un soldat talentat.

— Crede-mă, mă descurc mult mai bine pe câmpul de luptă decât în sala de bal.

— În acest caz, înseamnă că sunteți extrem de bun pe câmpul de luptă.

Oh, nu ar fi trebuit să spună asta! Obrajii i se înroșiră.

O privea printre gene.

— Ești foarte drăguță atunci când roșești.

Lucy scutură din cap și își îndreptă privirea în altă direcție.

— M-am pierdut cu firea. Nu ar trebui să vă sporesc legendara aroganță făcându-vă complimente.

Îi strânse mâinile și Lucy simți un mic fior tot

străbătându-i trupul.

— Cred că încă mai pot primi vreo câteva complimente.

Lucy nu-și putu stăpâni râsul. Asta era culmea, încerca să o cucerească? Dacă nu ar fi fost complet sigură că era imposibil, așa ar fi crezut. Și trecuse o eternitate de când fusese invitată la dans de altcineva decât de bătrânii prieteni ai tatălui ei, care sufereau de gută și cărora le era milă de ea. Ei bine, de prietenii tatălui ei sau de Garrett. În orice caz, toți dansau lamentabil. Dar să se afle în mijlocul ringului cu un partener chipeș, strălucitor, să se simtă frumoasă, să se simtă curtată chiar... Oh, era prea mult! O făcea să-și dorească lucruri care știa că nu erau pentru ea. Și nu era curtată. Nu era. Trebuia să-și amintească asta. Bărbatul de lângă ea era pețitorul lui Cass, fie că prietena ei își dorea sau nu acest lucru. Lucy trebuia să-și amintească asta. Trebuia. Ea, Cass și Jane căzuseră de acord. Mai întâi aveau să o scape pe Cass de duce, apoi urmau să o convingă pe mama lui Jane să o lase în pace să-și vadă de interesele ei academice și abia *apoi* să se concentreze asupra perspectivei de a găsi un soț pentru Lucy. Nu un bărbat de care să se îndrăgostească, firește, dar un soț. Un om bun care să nu se sperie de ea și care să o trateze decent. Cu siguranță, nu cerea prea mult. Cass avea să o ajute. Cass se pricepea să-i farmece pe cei din jur.

Și, apropo de Cass, Lucy ar fi făcut bine să încerce măcar să-l convingă pe duce că eforturile lui în această direcție erau absolut zadarnice. Să încerce, pentru a nu știu câta oară. În orice caz, și-ar fi folosit mai bine timpul petrecut alături de el decât visând la fantezii fără nicio finalitate.

Trase adânc aer în piept.

— Știu că nu am câștigat pariul, dar trebuie să vă spun că ați face bine să mă ascultați când vă spun că vă

pierdeți vremea curtând-o pe Cass.

Claringdon clătină din cap. O parte din strălucire îi pieri din ochi. Când îi răspunse, vocea-i era solemnă:

— Lucy, asta n-o să se întâmple.

Când îl auzi spunându-i pe nume, Lucy trase cu putere aer în piept.

— Nu cred că înțelegeți cât de devotată îi este bărbatului pe care îl iubește.

— Bărbatul care nu dorește să o ia de soție?

— E complicat.

— Fără îndoială. Dar am făcut o promisiune și...

Lucy clătină din cap.

— O promisiune? Despre ce vorbiți?

— Nu contează. M-am hotărât. Iar eu, odată ce mă hotărâsc, nu mă răzgândesc. Există un motiv pentru care mi se spune Ducele Hotărât.

Lucy ar fi vrut să se smulgă din brațele lui. Ah, iat-o din nou, acea aroganță care o scotea din sărite!

— Vorbim despre viața unei femei aici. Nu de o tactică de pe câmpul de luptă.

— Știi exact despre ce vorbim. Este și viața mea. Dacă Lady Cassandra mi-ar fi spus că este logodită cu un altul sau că are măcar această intenție, aș fi fost mai înclinat să mă dau la o parte. Dar mi-a spus personal, în mai multe rânduri, că nu aceasta este situația.

Lucy scrâșni din dinți.

— Dar speră să se logodească. *Dorește* să se logodească.

— Dorințele și speranțele diferă mult de realitate, spuse el simplu.

Lucy se opri din dans. Își trase mâinile din strânsoarea lui.

— Credeți că eu nu știu asta?

Apoi se întoarse, în răsuciri de falduri de mătase, și se îndepărtă cu pas apăsător.

*

Derek o privi plecând. Presupunea că merita să fie lăsat singur în mijlocul ringului de dans, după ce câștigase pariul și o făcuse de râs în fața celor prezenți în sala de bal. Fusesse chiar uluit să constate că nu părea furioasă în momentul în care își începuseră dansul. Parcă l-ar fi admirat pentru micul spectacol pe care îl dăduse. Fără îndoială, considera că era un curaj din partea oricărui bărbat să o provoace. Era diferită în seara asta. Ca și cum ceva s-ar fi schimbat între ei. De fapt, dacă n-ar fi știut mai bine, ar fi putut jura că zărise lacrimi în ochii ei, înainte să plece de lângă el.

Dumnezeule, Lucy Upton era o enigmă. Trebuia să recunoască, strângând din dinți, că fusese surprins atunci când constatase că nu era supărată sau furioasă după ce pierduse pariul. De fapt, acceptase înfrângerea cu destulă ușurință. De ce se așteptase la mai puțin din partea ei? Era o adversară demnă această Lady Lucy. Nu o femeie care să accepte altfel decât cu cea mai mare grație un eșec într-o luptă pe care adversarul o câștigase cinstit. Nu putea să nu admire acest lucru la ea.

„Excelența Voastră a câștigat, eu am pierdut. E simplu.” O spusese pe cel mai sec ton cu putință, fără cea mai mică aluzie că ar fi căutat să fie compătimită sau că și-ar fi plâns de milă. Îi plăcea asta la ea. Îi plăcea chiar foarte mult.

Să danseze cu ea, să vorbească cu ea, să se împungă reciproc cu replici usturătoare – fuseseră cele mai frumoase momente pe care le petrecuse de când ajunsese la Londra. Îl provoca și era interesantă. Aștepta cu nerăbdare să se găsească din nou în compania ei, dacă era să fie sincer. Dar asta nu schimba faptul că intenționa să se căsătorească cu Lady Cassandra. Își petrecuse întreaga viață luând

hotărârile corecte. Nu avea de gând să înceapă acum să se îndoiască de sine. Ba chiar entuziasmul pe care îl simțise în timp ce discuta cu Lucy pălise în clipa în care tânăra deschisese subiectul despre Lady Cassandra. Cassandra era o cu totul altă poveste. Era ca și cum ai discuta despre administrarea moșiei *versus* tactica pe câmpul de luptă. Erau două subiecte care nu aveau nicio legătură unul cu celălalt.

Lucy părea hotărâtă să îl convingă că Lady Cassandra era îndrăgostită de un alt bărbat. Înțelegea asta. Și nu îl deranja. Oricine ar fi fost individul, fie nu putea, fie nu dorea să o ceară de soție – așadar, cu atât mai bine pentru Derek. Căsătoria, ca toate hotărârile majore luate în viață, trebuia făcută bazându-te pe fapte și gândind cu mintea limpede. Dragostea nu făcea decât să complice lucrurile. Cassandra credea, poate, că e îndrăgostită de acel bărbat, dar, în mod evident, nu era un partener de căsătorie viabil. Atât timp cât Cassandra își făcea datoria după ce se căsătoreau și îi oferea lui Derek un fiu legitim, nu îl interesa prea mult cum sau cu cine alegea să-și petreacă timpul. Atât timp cât era discretă, firește.

Și de ce o interesau atât de mult pe Lucy perspectivele de căsătorie ale prietenei ei? Poate că, într-adevăr, Cassandra îi ceruse ajutorul. Cassandra nu-i lăsase impresia unei femei care să aibă curajul să vorbească direct. Crezuse că asta își dorea de la o parteneră, dar trebuia să recunoască acum că era frustrant.

Lucy, pe de altă parte, era cum nu se poate mai directă. Sau poate că pur și simplu îi făcea plăcere să-i alunge pe pețitorii prietenei ei, desplicându-i cu limba ei ascuțită? Indiferent de motivele sau de intențiile ei, Derek nu avea de gând să o lase pe Lucy să îl abată de la scopul lui. Promise azi o scrisoare de la Swift, în care prietenul său îl informa că starea lui se deteriora. Derek ar fi vrut să poată găuri peretele cu pumnul în clipa în care fusese

nevoit să îi răspundă prietenului său pe moarte și să-i spună că nu era încă logodit cu Cassandra.

Nu era. Încă. Dar avea să fie.

Capitolul 15

Derek deschise cu gesturi grăbite scrisoarea din vârful vrafului de corespondență pe care majordomul tocmai i-o adusese pe o tavă de argint. O tavă de argint? Serios? Avea să se obișnuiască vreodată să-și vadă corespondența adusă în felul ăsta? Chiar Wellington i-l recomandase pe majordom. Hughes îl chema. Iar bărbatul fusese excesiv de potrivit pentru această poziție din clipa în care Derek îl angajase. Majordomul se ocupase de angajarea celorlalți servitori și de mobilarea casei din oraș – totul într-un efort de a o transforma într-o reședință potrivită pentru un duce. Da, totul era cât se poate de potrivit și de în ordine. Doar că Derek se simțea ca nuca în perete în acest decor.

Deschise scrisoarea cu cuțitul special și o despături. Collin nu plecase decât de câteva zile, dar deja îi trimisese o scrisoare. Derek nu putea decât să spere că-i trimitea vești bune.

Excelență,

Sper ca această scrisoare să vă găsească bine. Am reușit să găsesc o pistă foarte bună în legătură cu ultima locație cunoscută a grupului nostru. Este vorba de un mic orașel din Franța.

Mă voi duce acolo în următoarele zile și sper să vă pot trimite vești bune de îndată ce îi găsesc. L-am văzut pe Swift în Bruxelles. Nu e bine, Derek. Nu e bine deloc. M-a întrebat dacă te-ai logodit cu Lady Cassandra. I-am spus că

te ocupi tocmai de acest aspect. Nu i-am spus că Swifdon, Rafe și Adam sunt dați dispăruți în misiune. Nu avea niciun rost să-l supăr pe patul de moarte. Așteaptă cât de curând o nouă scrisoare de la mine.

Al tău,

Collin

Derek mototoli scrisoarea în pumn. Îi scrisese încă o dată lui Wellington, aproape îl implorase să îi dea voie să plece și să-i caute pe ceilalți. Rezultatul fusese același ca de atâtea ori. Un refuz amabil, dar foarte hotărât. Era nevoie de Derek aici, trebuia să-și găsească o soție și să se așeze la casa lui. Lady Cassandra Monroe nu era o alegere bună?

Aproape că scosese un geamăt de frustrare, dar ordinele erau ordine. Orice militar știa asta. Tot ce putea face Derek era să rămână la Londra și să aștepte vești de la Collin. Fratele său avea să-l țină informat. Putea conta pe el.

Capitolul 16

Deși nu se cădea, Lucy dădu fuga direct în dormitorul lui Cass, în dimineața următoare. Nu se opriese nici măcar să-și scoată mănușile și boneta, urcase direct scările și năvălise în camera prietenei ei. Ajunse dintr-un salt lângă pat și-i mângâie părul lui Cass.

— Ce este, draga mea? Ce s-a întâmplat?

Cass zăcea întinsă pe pat, cu un braț peste ochi, cu lacrimile curgându-i șiroaie pe obraji, suspinând ca și cum i s-ar fi sfâșiat inima.

Lucy nu știa ce se întâmplase. Primise doar un bilet

de la mama lui Cass cu o oră în urmă, în care aceasta îi cerea să vină numaidecât, spunând că fiica ei era de neconsolat.

Lucy se așeză lângă prietena ei și îi frecă brațul.

— Ducele! A spus ceva sau a făcut ceva...?

Cass întoarse capul spre ea și clipi. Frumoșii ei ochi albaștri erau înroșiți și plini de lacrimi. Suflă interminabil în batista pe care o ținea ghemotoc în pumn. Clătină din cap.

— Nu, nu. Nu are nicio legătură cu ducele.

Lucy răsuflă prelung. Ar fi trebuit să știe mai bine. Nu ducele era bărbatul pentru care Cass putea să plângă în halul ăsta. N-ar fi avut sens. Lucy fusese prea preocupată cu ducele în ultima vreme ca să-și mai amintească obișnuita cauză a suferinței lui Cass.

Îi puse o mână pe umăr și-i cercetă chipul.

— Nu e... Oh, Dumnezeule, Cass!

Respirația lui Lucy i se opri în gât. Un junghi de pură groază îi străbătu pieptul.

— E vorba de Julian, nu-i așa?

O înclinare a capului însoțită de un suspin prelung îi confirmă lui Lucy ceea ce știa deja. Era, într-adevăr, vorba de Julian.

— Este...?

Lucy înghiți nodul dureros din gât. Nu putea forța cuvântul *mort* să-i iasă de pe buze.

De data aceasta, Cass scutură repede din cap.

— Nu. Trăiește. Deocamdată. Dar este...

Suspina din nou și-și duse batista la ochi.

— Oh, Lucy, e pe moarte!

— Nu! șopti Lucy.

Cass dădu din cap, apăsându-și acum batista pe nas.

— Am primit azi o scrisoare de la verișoara Penelope. Julian este într-un spital improvizat din Belgia. A fost rănit grav pe câmpul de luptă.

Lucy închise ochii, căutând cu disperare cuvintele

care să-i aline prietena. Veștile nu erau chiar atât de cumplite pe cât se temuse. Julian era încă în viață. Asta era ceva, dar nu prea mult, ținând cont că Julian putea muri în orice clipă.

— Oh, Cass, îmi pare atât de rău!

Cass lăsă capul în jos.

— Nu suport gândul că s-ar putea să moară singur.

Ochii lui Lucy se umplură de lacrimi.

— Nu e singur. Are doctori lângă el și sunt sigură că sunt și femei acolo, care au cea mai mare grijă de el.

— Dar nu are lângă el pe nimeni care să-l iubească! suspină ușor Cass.

Lucy își înghiți propriile lacrimi. Nu o ajuta cu nimic pe Cass dacă plângea, risca chiar să o întristeze și mai mult. Nu, Lucy trebuia să fie puternică.

— Dar Penelope? A spus că o să încerce să ajungă acolo înainte de... sfârșit?

Cass scutură rapid din cap.

— Nu. Nimic de genul ăsta. Nu cred că are de gând să se ducă.

— Ce anume a spus?

Cass părea ușor jenată.

— A spus: „Eu cu cine mă mai mărit acum? Îl aștept pe Julian de ani de zile! Acum, sunt iar disponibilă?”

Lucy se încruntă. Ei, asta chiar era o situație tristă. Deși se potrivea cu tot ceea ce știa despre Penelope. Verișoara lui Cass părea, într-adevăr, genul de persoană mai interesată de propriile perspective materiale – sau de lipsa acestora – decât de moartea sărmanului ei logodnic.

— Oh, Lucy! Julian este atât de viteaz și de minunat! Nu merită asta. Iar eu... n-am mai apucat să-i spun...

Vocea i se pierdu într-un șuvoi de suspine. Lucy își puse un braț pe după umerii ei.

— Cass, spuse ea, strângându-i umărul prietenei sale. Trebuie să încerci. Poate că încă mai trăiește. Scrie-i

numaidecât lui Julian. Spune-i ce simți. Cât de mult îl iubești. Să treacă în lumea cealaltă știind cât de mult înseamnă pentru tine.

Cass își șterse ochii uzi.

— Vreau să-i scriu, Lucy. Cerul îmi e martor! Nu-ți pot spune cât de mult. Dar...

Trase aer în piept și clătină din nou din cap.

— Nu știu.

Lucy continua să strângă cu putere umărul prietenei sale.

— De ce nu, Cass? Ce rău ar mai putea face acum? Doar nu vrei să moară fără să știe ce simți pentru el!

Cass își suflă discret nasul în batistă. Lucy zâmbi ușor. Chiar și cuprinsă de cea mai adâncă tristețe, prietena ei era sfioasă și încântătoare. Lucy ar fi arătat ca o mătă înecată dacă ar fi plâns atât de mult și și-ar fi suflat nasul ca o trompetă de Crăciun.

Cass trase aer în piept.

— În primul rând, nu știu cât este de rău. Se pare că i-a spus lui Pen că nu trage mari speranțe să supraviețuiască, dar doctorii nu pot ști cât o să mai dureze. Oh, Lucy, dacă e mort deja?

Lucy își trase brațul și se întoarse cu fața spre Cass, care se ridicase în genunchi și o privea cu o expresie imploratoare.

— Nu știi asta. Nu încă. Poate că e mort dar este la fel de posibil să fie încă în viață și să mai trăiască o vreme. Suficient timp cât să primească scrisoarea ta. Nu înțelegi? Trebuie să încerci.

Cass tremura. Chipul îi era o mască de durere. Părea să ia în calcul ce-i spunea Lucy.

— Chiar crezi că și-ar dori să audă așa ceva pe patul de moarte?

Lucy își trase mâinile și începu să-și frece cu ele brațele, încercând să găsească o modalitate de a o

convinge pe Cass de importanța acestei decizii.

— Poate că da, Cass. Poate că te iubește la fel de mult cum îl iubești tu. Doar ți-a scris ani de zile, nu-i așa?

Cass ridică batista pe care o lăsase în poală.

— Nu ne-am vorbit niciodată de iubire în scrisorile noastre. Și nici nu am mai primit vreo scrisoare de la el de destul de multă vreme, dinainte de lupta finală. I-a scris lui Pen, nu mie. Asta spune ceva.

Lucy examinează chipul prietenei sale.

— Poate că nu v-ați vorbit despre iubire încă. Dar dacă și el gândește la fel ca tine, Cass? *Trebuie* să-i spui! Crede-mă pe mine! Nu am apucat să-mi iau rămas-bun de la persoana care însemna cel mai mult pentru mine înainte să moară.

Cass își mușcă buza. În mod evident, se gândea la ce-i spusese. Lucy profită de moment, sări din pat și se duse repede la măsuța de scris, de unde luă două foi de hârtie și o pană. Se întoarse lângă Cass, dar nu înainte de a lua o carte mare, pe care să o folosească drept suport de scris.

— Uite, folosește asta! Scrie-i! Spune-i!

Cass deschise gura, în mod evident pentru a protesta.

Lucy apăsă pana în mâna prietenei sale.

— Nu, Cass. Nu accept nicio scuză. Scrie-i! Trebuie!

Capitolul 17

Dineul organizat de familia Mountebank vibra de muzică, râs și voie bună. Feluri de mâncare dintre cele mai alese erau servite *a la française*, iar Lucy se trezi făcând conversație de complezență cu lordul Kramer, care stătea

în dreapta ei, și cu lordul Pembroke, din stânga, în timp ce le arunca priviri chinuite lui Jane și Garrett. Cei doi prieteni ai ei fuseseră așezați unul lângă celălalt și păreau să fie destul de fericiți, prinși într-una din obișnuitele lor conversații încărcate de înțepături. Lucy îi invidia. Până și replicile tăioase și insultele voalate cu care fără îndoială că se atacau unul pe celălalt erau de preferat conversației chinuitor de plictisitoare despre vreme pe care o purta cu lordul Pembroke. Câte cuvinte putea folosi cineva pentru a descrie ceața? Cu siguranță, se apropiau de sfârșitul listei!

După cină, doamnele jucară cărți într-unul dintre saloane, așteptând ca domnii să li se alăture.

— Îmi fac griji pentru Cass, îi șopti Lucy lui Jane, care venise lângă ea, în mijlocul încăperii, într-o pauză de joc.

— Și eu, îi răspunse Jane, tot în șoptă. A refuzat să vină cu tine în seara asta?

— Da. Nu se poate gândi decât la Julian. Este disperată.

— Este atât de cumplit de trist! răspunse Jane. Și cu siguranță nu i-a fost ușor să fie martoră la comportamentul oribil al lui Penelope.

— O știi pe Cass. Ea vede pe toată lumea cu ochi buni. A găsit scuze pentru comportamentul lui Penelope, spunând că probabil este în șoc sau refuză să accepte realitatea.

— Sau este pur și simplu o persoană îngrozitoare, răspunse Jane, ridicându-și sprâncenele deasupra ochelarilor.

Lady Mountebank le chemă pe doamne să-și ocupe locurile pentru următoarea rundă de jocuri de cărți.

Privirea lui Jane se îndreaptă spre ușă.

— Acum e șansa mea. Nu știi, din întâmplare, unde se află biblioteca lordului Mountebank, nu?

Lucy arcui o sprânceană. Jane pornea în căutarea bibliotecii la fiecare eveniment la care participau.

— Ce e? întrebă Jane, ridicând nevinovat din umeri. Chiar dacă nu conține nimic de calitate, cu siguranță va fi mai interesant să-mi bag nasul prin cărțile lordului Mountebank decât să încerc să-i explic lui Lady Horton că la jocul de whist trebuie să urmărești culoarea.

Lucy râse.

— Aici nu te pot contrazice.

Stătea cu privirea lipită de doamnele de la masa ei de joc, în special de mâna abilă a lui Lady Crandall, despre care se știa că mai scoate din când în când câte un as din săculețul de mână, ca apoi să dea vina pe vârsta ei înaintată și să pretindă că e senilă.

Ca și cum i ar fi citit gândurile, Jane înclină din cap înspre Lady Crandall.

Eu, una, de-abia aștept să joc rolul cucoanei țăcănite, așa ca Lady Crandall, fără ca întreaga Londră să considere că sunt prea tânără pentru asta. Mi-aș pune un turban pe cap și aș împunge oamenii cu bastonul dacă ar exista o scuză pentru asta. Știi, poate că m-aș gândi chiar și să-mi cumpăr un papagal.

Lucy pufni. Deschise gura, pregătindu-se să spună ceva la fel de savuros, când ușile salonului se deschiseră, și domnii intrară în încăpere.

— Oh, trebuie să plec!

Jane se retrase înspre uși. Intrarea domnilor îi oferea diversiunea de care avea nevoie ca să se strecoare neobservată și să iasă din încăpere.

Bărbații se răspândiră prin salon, iar Lucy era mult prea conștientă de prezența ducelui de Claringdon. Se fâțâia de colo-colo, îmbrăcat într-o haină de seară de culoare bordo, pantaloni gri-închis și o eșarfă albă, perfect înnodată. Arăta bine. Prea bine. Garrett nu era cu mult în urma lui.

În clipa în care verișorul ei porni înspre ele, Garrett și Jane schimbă o privire exasperată. Când ajunse lângă

Lucy, tânărul se întoarce, uitându-se în urma lui Jane, care pleca.

— Se duce să caute biblioteca, nu-i așa? întrebă el, apoi oftă.

— Firește, răspunse Lucy, râzând.

Garrett clătină din cap.

— Previzibil.

— Mi-aș dori ca tu și Jane să încetați ciorovăiala asta permanentă. Ai putea să încerci să-i dai o șansă. Mie mi-a fost întotdeauna un prieten excelent.

Chipul lui Garrett îi trăda scepticismul, în clipa în care își îndesă mâinile în buzunare.

— Nu eu sunt cel care nu acordă o șansă. A fost nepoliticoasă cu mine din ziua în care ne-am cunoscut. Și să știi că nu-mi face plăcere să fiu tratat ca un idiot. Pe tine te cunoaște toată lumea drept o femeie cu limba ascuțită, dar, în ceea ce mă privește, limba ta nu se compară nici pe departe cu briciul pe care domnișoara Lowndes îl ține ascuns în spatele dinților.

— Să știi că Jane este chiar foarte drăguță odată ce ajungi să-i cunoști partea bună.

Garrett se încruntă.

— Partea bună? N-am remarcat nicio dovadă cum că ar exista așa ceva. Și, chiar presupunând că există, sunt sigur că nu iese la iveală decât după ce-ți ține o prelegere despre îngrijirea și hrănirea cailor pursânge, îți înșiră dimensiunile exacte ale Stonehengeului, apoi îți enumeră multiplele avantaje ale reaplicării taxelor vamale exorbitante.

Lucy ridică din umeri.

— Este inteligentă și citită. Asta nu ar trebui să te intimideze.

— Nici nu mă intimidează, i-o întoarce Garrett. Pur și simplu prefer să port conversații cu doamne care nu țin morțiș să mă desființeze.

— Totuși, asta nu te-a oprit să fii prietenul *meu*, spuse Lucy, rânjind.

Garrett îi zâmbi.

— Pe lângă Jane, tu ești un adevărat îngeraș, draga mea verișoară. Alegi să-i lovești pe ceilalți cu istețimea ta, iar mie nu îmi rezervi decât cele mai plăcute sentimente.

Lucy râse tare la aceste cuvinte, apoi își duse o mână la gură, când observă că doamnele de la masa de joc de lângă ei o priveau dezaprobator.

— Sunt drăguță cu tine doar pentru că o să moștenești într-o zi toată averea tatălui meu și nu vreau să mă arunci atunci în stradă.

Garrett rânji la rîndul lui.

— Știu.

Lucy nu putu să nu zâmbească. Își iubea verișorul fără nicio rezervă și ei doi se necăjeau în felul ăsta de ani întregi. Știa, fără nici cea mai mică îndoială, că Garrett ar fi făcut orice pentru ea, la fel și ea pentru el. Niciunul n-ar fi vrut să-l vadă pe celălalt suferind.

Și de aceea trebuia să-i pună o întrebare importantă.

Lucy trase adânc aer în piept. Era momentul. Era posibil să nu mai aibă o astfel de ocazie.

— Așadar, pot să presupun că preferi o domnișoară în genul lui Cass, decât una așa ca Jane?

Lucy își ținu respirația. Era prima oară când aducea vorba despre Cass în fața lui Garrett într-un mod atât de direct. Dar trebuia să știe. Garrett era sau nu îndrăgostit de Cass?

— Cassandra, spuse Garrett și expresia îi deveni numaidecât sobră. Cum se mai simte? Ai vorbit cu ea azi?

Lucy râsuflă ușurată. Verișorul ei reușise să schimbe subiectul. Dar erau amândoi îngrijorați în legătură cu Cass.

— Este foarte supărată, Garrett. Nu am știut cum să o consolez.

Garrett dădu sumbru din cap.

Lucy întoarse ușor capul și aproape exclamă. Ducele era la doar câțiva pași distanță de ei. Discuta cu lordul Mountebank, râzând de ceva ce tocmai spusese vicontele. Îi distrăgea atenția acest râs. Era adânc, plin și...

— Nu-mi pot imagina prin ce trebuie să treacă, spuse Garrett, smulgând-o pe Lucy din gândurile ei.

Lucy își dresе vocea, făcând eforturi să ignore proximitatea ducelui.

— Și Jane i-a făcut o vizită lui Cass. Mi-a povestit mai devreme. Nici ea nu a putut s-o ajute cu nimic.

Nu cumva ducele făcuse un pas mai aproape de ei?

Garrett înjură încet în barbă.

— Și îmi imaginez că nimic nu o poate ajuta. O inimă frântă nu se repară cu una, cu două. Presupun că timpul este singurul leac pentru asta.

Lucy nu putea să nu se gândească că verișorul ei, deși era, în mod evident, îngrijorat pentru Cass, spera poate că, în timp, Cass s-ar fi putut îndrăgosti de el, după ce Julian nu mai era. Era minunat să și-i imagineze pe verișorul ei și pe cea mai bună prietenă împreună – dar Lucy trebuia să fie sinceră cu Garrett. Întotdeauna fusese. Trase adânc aer în piept, alungându-și din minte gândul nedorit că ducele era chiar în spatele ei.

— Garrett, trebuie să-ți spun ceva.

Garrett dădu din cap, mijind ochii.

— Ce este?

— I-am spus lui Cass că trebuie să-i scrie lui Julian și să-i spună adevărul.

Garrett întoarse încet capul, privind-o uluit.

— Ce vrei să spui?

Lucy întinse o mână, într-un gest implorator.

— Vreau să spun că nu poate să-l lase pe Julian să moară fără să știe cât de mult îl iubește.

Garrett își trecu o mână peste față.

— Glumești? La ce ar putea folosi să-i spui așa ceva

unui om pe patul de moarte?

Lucy clipi spre el. Își coborî vocea și spuse într-o șoaptă aspră:

— Nu pot să cred că spui asta. Nu crezi că ar trebui să știe ce simte Cass pentru el? Și, mai important, nu crezi că prietena noastră n-ar trebui să-și petreacă restul zilelor măcinată de gândul că nu i-a spus niciodată?

Garrett își puse mâinile în șolduri.

— Sincer, nu, Lucy. Nu cred. Ba, sincer, cred că este o idee fenomenal de proastă.

Lucy aproape că scoase un icnet de frustrare. Cum putea Garrett să gândească astfel? Nu avea ea reputația unei firi prea romantice, dar până și ea își dădea seama că, atunci când iubeai pe cineva cu atâta disperare cum îl iubea Cass pe Julian, nu trebuia să-l lași să părăsească această lume fără să-ți exprimi sentimentele.

— Nu ai cum să greșești niciodată, dacă ești sincer și-ți urmezi inima, murmură ea.

— Iar asta ar trebui să îndrepte totul? spuse Garrett, cu un mușchi tremurându-i sub maxilar.

— Dacă ai fi tu pe moarte, n-ai vrea să știi că te iubește cineva?

Lucy își astupă numaidecât gura cu mâna. Știau amândoi că Garrett fusese, cândva, la un pas de moarte. Într-un deșert din Spania. Fusese împușcat în piept. Pierduse foarte mult sânge. Dar ea și verișorul ei iubitor de distracții arareori vorbeau despre acea întâmplare. Și, cu siguranță, nu vorbeau niciodată despre cum trăia el cu vina de a ști că el era cel ce ar fi trebuit să moară, vină cu care trăia de altfel și Lucy. Dar dintr-un cu totul alt motiv. Nu. Acesta era un subiect pe care nu îl deschideau niciodată. Dar nu era niciodată prea departe în mințile lor și o știau amândoi.

Garrett își dresе vocea. Vorbi pe un ton solemn:

— Pot spune cu toată sinceritatea că, dacă nu aș

putea să fac nimic în legătură cu asta, nu mi-aș dori să știu.

Lucy îi cercetă chipul.

— Doar nu vrei să spui că...

— Lady Lucy, vino, ne mai trebuie un jucător! strigă Lady Crandall, indicându-i masa de joc.

Acum că bărbații își ocupaseră pozițiile prin încăpere, doamnele intenționau să reia jocul de cărți. Iar popularitatea lui Lucy părea să fi crescut exponențial de la provocarea pe care i-o lansase ducele. Cât de ciudată era societatea!

Lucy făcu un efort să nu se strâmbe. Nu știa dacă mai putea face față degetelor abile ale lui Lady Crandall preț de încă un joc.

— Du-te! îi spuse Garrett, înclinând capul înspre Lady Crandall. Eu mă duc să găsesc biroul lordului Mountebank și poate un pahar de brandy.

Lucy oftă.

— Mă abandonezi? Prea bine atunci. Voi merge să joc cărți.

Își ridică fustele și făcu o mișcare pentru a se duce la masa de joc a lui Lady Crandall, când ducele de Claringdon apăru în fața ei.

— Lady Lucy, spuse el. Putem discuta?

Instinctiv, Lucy făcu un pas înapoi. Nu știa de ce, dar se simțea ușor amețită atunci când se afla atât de aproape de el. Chiar și după ce se aflase mai multă vreme chiar lângă el cu câteva zile în urmă, încă o mai răvășeau trăsăturile lui uluitoare și mirosul lui îmbătător, de săpun și apă de colonie.

— Doar pe scurt, Excelență. Sunt așteptată la un joc de cărți.

Arătă cu un gest al capului înspre masa de joc.

Ducele privi peste umărul ei și înclină capul înspre Lady Crandall. Distinsa doamnă îl privi cu o expresie de-a dreptul galeșă. Se întoarse apoi la Lucy, cu sprâncenele

arcuite într-o expresie sceptică, ca și cum ar fi spus: „Da, sunt ferm convins că arzi de nerăbdare să joci whist cu Lady Crandall”.

Lucy își țuguie buzele.

— Excelență?

La ultima ocazie în care îl văzuse, fugise de lângă el ca un copil furios și speriat. Nu avea să-i mai îngăduie să o aducă într-o astfel de stare. Trebuia să se poarte ca și cum era complet neafectată de persoana lui.

Sprâncenele ducelui reveniră la locul lor firesc.

— Unde este Lady Cassandra în această seară?

Lucy zâmbi, cu buzele strânse.

— Nu e aici.

Chipul lui deveni o mască de piatră.

— Asta văd și eu.

Încă un zâmbet strâns.

— Atunci, poate că nu este cazul să mă mai întrebați nimic.

Îl văzu strângând din dinți.

— Nu dorești să-mi spui de ce Lady Cassandra nu te-a însoțit în această seară?

Lucy își ridică din nou fustele și îl ocoli.

— Nu în mod deosebit, Excelență.

Se îndreptă grațios înspre scaunul ei, se așeză și ridică de pe masă mâna de cărți așezată în dreptul ei. Lucy reuși să forțeze un zâmbet, în ciuda faptului că propriul ei comportament o făcea să se înfioare. Nici măcar nu-i urase o seară plăcută. Chiar și atât, și era o mojie de neiertat.

De ce reușea omul ăsta să scoată ce era mai rău în ea? Ar fi putut pur și simplu să-i spună că prietena ei nu se simțea bine în această seară. Că aflase că bunul ei prieten – bărbatul pe care îl iubea – era pe moarte. Însă ceva din modul superior în care ducele îi ceruse să-i spună ce era cu prietena ei o făcuse pe Lucy să vrea să păstreze adevărul pentru sine. Era prea... prea... arogant. Prea sigur pe sine.

Prea chipeș. Aruncă o privire înspre el. Începuse deja o nouă conversație cu lordul Mountebank și nu părea să se mai gândească la Cass. De ce insista să se poarte ca și cum i-ar fi păsat de ea? Cass nu era pentru el decât un alt trofeu, o altă bătălie de câștigat. O recunoscuse chiar el. Privea câștigarea lui Cass ca pe o provocare, ca pe o competiție. Iar Lucy nu putea accepta ca prietena ei să fie tratată astfel.

— Intru și eu, Lady Crandall, spuse Lucy, privind cărțile din mână și zâmbind pe deasupra lor. De-abia aștept să vă bat măr, doamnelor!

*

Exact o oră mai târziu, Derek aștepta pe coridorul din fața salonului în care doamnele jucau cărți. Își făcuse datoria și socializase cu toată lumea, stătuse de vorbă cu gazda și cu ceilalți gentlemen. O căutase chiar și pe Jane Lowndes. Dar nu reușise să o găsească. Nu intenționase să o întrebe pe Lucy unde era Lady Cassandra, dar nu avusese încotro. Nu îi plăceau dineurile în sofisticate. Mai ales când toată lumea nu voia să-l întrebe nimic altceva decât cât de înfiorătoare fusese lupta de la Waterloo. Voiau cu toții să audă detaliile sordide, amănuntele picante, dar, dacă ar fi avut măcar cea mai vagă idee ce întrebau, și-ar fi ținut gura. Și-ar fi alungat imaginea din minte cât mai repede cu putință. Da. Cei care văzuseră cu adevărat războiul nu-și doreau să și-l amintească. Venise în acea seară doar dintr-un singur motiv: să o vadă pe Lady Cassandra. Să strângă legătura dintre ei. Să ajungă cu un pas mai aproape de a-și ține promisiunea pe care i-o făcuse lui Swift. Iar ea nici măcar nu era acolo. Îl frustra gândul că își pierduse vremea. Însă acum nu mai putea să iasă pur și simplu pe ușă. Trebuia să-și joace rolul, să lase impresia că-i păsa cât de cât de ce se petrecea în jurul lui. Chiar și mai frustrantă

era împielită aia de Lady Lucy.

Îl scotea din minți. Întâlnise generali pe câmpul de luptă care nu-l enervaseră atât de tare ca fetișcana asta. Pe toți dracii! Înfruntase dușmanul, câștigase bătălii, ridicase steagul britanic peste câmpuri însângerate, aruncase lopeți de pământ peste leșurile prietenilor săi. Dar oricât ar fi încercat, nu reușea să treacă de armura acestei femei. Își încleștă maxilarul. Ce-o să se facă cu ea?

Ușa salonului se deschise și dinăuntru ieși chiar Lucy. Ah, exact cum se aștepta. Fusese sigur că n-o să reziste să stea să joace cărți întreaga seară. Se prefăcuse interesată, dar putuse citi în ochii ei, ghicise din modul în care genunchiul îi săltase nerăbdător tot timpul cât durase jocul, că partida de cărți nu o interesa câtuși de puțin. Cu siguranță că număra minutele în gând, la fel ca el, și avea să se ducă să-și caute prietenii, pe Jane și pe Garrett, de îndată ce bunele maniere le-ar fi permis să plece.

Și acesta era motivul pentru care Derek o așteptase pe coridor. Așteptase o șansă.

În clipa în care trecu pe lângă el, păși din umbră și îi ieși direct în cale.

— Milady!

Spre onoarea ei, nu țipă. De fapt, nici nu păru să-l observe, cu excepția faptului că o făcuse să se oprească. Își atinse în schimb ușor cu o mână baza gâtului și avu îndrăzneala să îl măsoare cu privirea din cap până-n picioare.

— Excelență... Iar vă ascundeți pe la colțuri?

Făcu un efort și-și stăpâni impulsul de a scrâșni din dinți. Nu se obișnuise încă pe deplin să audă oamenii adresându-i-se cu „Excelență”, dar așa cum o spunea Lucy, ai fi crezut că strivește niște sticlă între dinți.

— Lady Lucy, speram să pot discuta din nou cu dumneata, aici.

În loc să-i dea ocazia să-l refuze, întinse o mână, o

apucă de i încheietură și o trase în salonul din celălalt capăt al coridorului. Așa trebuia să te porți cu o femeie ca Lady Lucy. Să nu-i lași drept de apel.

O trase în încăpere după el, închise ușa în urma lui și se întoarse cu fața spre ea. Nu părea amuzată. Un candelabru din cealaltă parte a camerei îi lumina ochii neobișnuiți.

— Unde este Lady Cassandra în această seară? întrebă el.

Lucy oftă din greu.

— V-am spus. Nu este aici. Credeam că ați înțeles atâta lucru, judecând după absența ei.

Ah, veșnicul sarcasm!

Derek vorbi printre dinții încleștați:

— Te întreb unde este.

Lucy își împături brațele la piept și îl privi mijind ochii.

— Și dacă v-aș zice că nu am de gând să vă spun?

Derek închise ochii preț de-o clipă și își împunse obrazul cu limba, stăvilind cuvintele care zoreau să-i iasă de pe buze. Cuvintele pe care ar fi vrut să le spună. Pe care nu trebuia să le spună.

— Dă-mi voie să încerc într-o altă manieră, milady. De ce ești atât de hotărâtă să te amesteci în treburile mele?

Gura lui Lucy se căscă.

— Să mă amestec în...? Oh, asta chiar că e amuzant! Ați fi putut să mă păcăliți. Aveam impresia că dumneavoastră tocmai m-ați abordat pe coridor și m-ați târât aici, la interogatoriu, ca și cum aș fi fost spion francez. Dar se pare că eu sunt cea care se amestecă în treburile *dumneavoastră*.

Privirea pe care i-o adresă era cu desăvârșire ironică, însoțită de bătaia genelor lungi și negre. Derek tare ar fi vrut să i-o șteargă de pe față. Mai ales că mirosul ei îl amețea, cu o intensitate aproape șocantă.

Își împinse bărbia în față, încercând să nu uite ce

avea de făcut.

— Negi că te-ai amestecat în curtea pe care i-o fac lui Lady Cassandra?

O jumătate de zâmbet superior îi înflori pe buze.

— Cătuși de puțin.

Obrajii începeau să i se coloreze și era chiar mai frumoasă decât de obicei. Derek se duse mai departe de ea.

— Iar eu te întreb de ce. De ce insiști să te amesteci?

— Ce vă face să credeți, chiar și pentru o clipă, că vă datorez vreo explicație? Aroganța dumneavoastră depășește orice limită, chiar și pentru un duce erou pe câmpul de luptă.

— Chiar așa? tună el.

— Da, chiar așa! Acum vă rog să mă scuzați, eu plec.

Încercă să treacă pe lângă el, dar îi blocă drumul.

Își înfipse ambele brațe în șolduri și ridică ochii înspre el, aruncându-i săgeți cu privirile.

— Vă folosiți dimensiunea și forța ca să mă intimidați, Excelență? Poate că o speriați pe Cass, dar nu și pe mine.

Derek tremura de frustrare. Ar fi vrut să pună mâna pe ea și să o zguduie. De ce era femeia asta atât de afurisit de dificilă? Avusese adversari generali pe câmpul de luptă și nu îi fusese atât de greu să îi citească și să le determine strategia. Își puse și el mâinile în șolduri. O fixă cu privirea, respirând zgomotos pe nări. Îl sfidă cu următoarea replică:

— Nu vă mai găsiți cuvintele, Excelență? Uite ceva ce n-am mai văzut până acum.

Își flutură din nou genele superbe înspre el. Pulsul îi creștea cu fiecare privire pe care o îndrepta spre el. Asta era. Le fluturase mult prea mult!

— Dacă vrei să știi, chiar da! mârâi el, chiar înainte să o strângă în brațe și să-și aplece buzele peste ale ei.

Capitolul 18

Totul în jurul lui Lucy începu să se învâртеască în clipa în care gura ducelui o atinse pe a ei. Uluită. Era uluită. Respirația i se opri în gât, mintea începu să-i alerge la o viteză care, cu siguranță, nu era sănătoasă. O săruta. Ducele de Claringdon, erou de război, un bărbat care, până atunci, încercase să o curteze pe Cass, o săruta *pe ea*. Mintea-i era asaltată de o mie de gânduri, însă trupul ei, parcă având o voință proprie, se lipi de al lui.

Ar fi trebuit să-l împingă la o parte. Gândul acesta îi bubuia în minte, însă tot ce putea face era să observe cât de fierbinte era gura lui peste a ei, să-și amintească gropița care-i apăruse în obraji doar cu o clipă înainte ca buzele lui să se aplece peste ale ei și să-i simtă pulsul într-un loc aflat chiar sub mărușul lui Adam. Inima i se zbătea nebunește. Era aproape dureros. Dar, când ducele o cuprinse în brațele lui și o trase brusc spre el, încetă cu desăvârșire să mai gândească.

Avea gust de brandy. Lucy mai gustase din când în când câte puțin din sticla de cristal aflată în biroul lui Papa și, da, ducele avea exact gust de brandy. Dar mai bun, pentru că era însoțit de forța pasională a acestui bărbat pentru care recunoscuse că simțea o atracție aproape sălbatică. Adevărat, nu îl plăcea câtuși de puțin, dar era aspru și chipeș, și plin de mușchi... Oooh, se cutremură. În ciuda voinței ei, ca să nu mai vorbim de judecată, mâinile i se ridicară și se împreunară pe după gâtul lui. Era atât de înalt, încât Lucy era nevoită să stea ridicată pe vârfuri, deși el se aplecase spre ea. Scoase un geamăt din fundul gâtului și o lipi și mai tare de el. Gura lui era fierbinte și pricepută, provocatoare, lua și oferea în același timp, iar Lucy se simți asaltată de un val de senzații pe care nu le mai simțise niciodată până atunci.

I se păru că aude un geamăt. Probabil că fusese al ei. O trezi brusc la realitate. Împinse cu toată forța în umerii lui lați. Ducele se retrase și se dădu un pas în spate, gâfâind ușor și privind-o cu acei ochi verzi și umbriți ca și cum ar fi fost o creatură mitică ce prinsese viață și nu o femeie în carne și oase, care stătea chiar în fața lui, cu buzele fără îndoială roșii și umflate în urma sărutului cu care o asaltase.

Lucy rămase nemișcată, respirând greu, cu o mână apăsată pe piept. Niciodată nu i se păruse corsetul atât de strâns. Niciodată nu își simțise trupul atât de încins. Niciodată nu fusese atât de confuză. Ce mama dracului fusese asta? Își apăsă dosul palmei pe buze. Erau fierbinți și uscate, ca și cum i le-ar fi ars cu sărutul lui. Își sprijini cealaltă mână de spătarul canapelei, ca să nu-și piardă echilibrul, și încercă să respire.

Ce făcuse?

Îl sărutase pe înfiorătorul duce de Claringdon, asta făcuse.

Era necuviincios. Era indecent. Era greșit dintr-o sumedenie de motive. Nici măcar nu-l *plăcea*. Nu în felul ăsta. În *niciun* fel.

Și *el*, mă rog frumos, de ce o sărutase *pe ea*? Nu avea niciun sens.

Trase de două ori adânc aer în piept, umplându-și plămânii, încercând să-și forțeze mintea să formeze niște gânduri coerente. Din fericire, ducele se întorsese cu spatele la ea și pășea acum nervos în fața ferestrei. Lucy era bucuroasă că nu o fixa cu privirea în timp ce încerca să înțeleagă o situație de neînțeles.

Dar să o ia cu începutul. Își îndreptă umerii. Putea face asta. Putea. O să se gândească rațional. Logic. Mai întâi, și cel mai important, ce o să-i spună lui Cass? Putea să-i spună? Era bine să-i spună? Oh, nu. Nu-i putea spune lui Cass. Chiar dacă ar fi reușit să o facă cumva să

înțeleagă că *el* o sărutase *pe ea*. Cass era copleșită de durere. Să afle că și cea mai bună prietenă a ei o trădase ar fi fost o lovitură prea grea. Dar oare chiar o trădase? Cass nu era interesată de duce, dar... Nu. Nu. Nu. Nu intra în discuție să-i spună lui Cass. Era prea complicat.

Privi umerii lați ai ducelui. Cu siguranță, umpleau frumos o haină de seară. Trebuia să recunoască. O haină de seară care, întâmplător, îi accentua abdomenul plat și – Oh, pentru Dumnezeu! Ar fi trebuit să-i fie rușine! Preț de o fracțiune de secundă, zâmbi ușor, atingându-și buzele care încă o mai ardeau. Oh, foarte bine. Nu ar fi trebuit să-l sărute pe ducele de Claringdon, dar fusese o experiență plăcută. Foarte, foarte plăcută. Oricât îi displăcea să o recunoască, se părea că bărbatul ăsta știa ce face, și pe câmpul de luptă și în afara lui. În plus, nu mai putea schimba nimic acum. Răul fusese deja făcut, cu vârf și îndesat.

Își ridică bărbia în clipa în care el se întoarse cu fața spre ea.

*

Derek se întoarse spre Lucy, deschise gura, o închise, apoi se răsuci pe călcâie, din nou cu fața spre fereastră. Pe toți dracii din iad! Crezuse că știa ce-o să-i spună, dar, când o văzuse cu părul ușor răvășit și cu buzele umflate în urma sărutului lui, își pierduse orice idee. Iar în momentul de față, o problemă și mai iminentă era dovada clară a modului în care sărutul ei îl afectase pe el, ușor de remarcat cu o singură privire coborâtă înspre pantalonii lui. Nu, nu fusese o idee bună să se întoarcă cu fața spre ea. Chiar deloc.

Își trecu mâna prin păr și încercă să se gândească la ceva înfiorător, ca să-și potolească ardoarea.

Râsul hidos al lui Lady Crandall.

Dantura încălecată a contelui de Westwood.

Swift pe moarte.

Asta avu efect.

Ce mama dracului îl apucase? De ce o sărutase? Foarte bine. Era frumoasă și frustrantă, și provocatoare, și deșteaptă. Dar nici măcar nu o plăcea. Sau da? Nu, sigur că nu! Și totuși... Era ademenitoare, în felul ei încăpățânat. La dracu'! Nu numai că sărutase o femeie pe care nu o plăcea, dar o sărutase pe cea mai bună prietenă a femeii pe care încercase să o curteze în ultimele zile. Rău, foarte rău. Dacă Lady Lucy îi povestea incidentul lui Lady Cassandra? Firește că avea să-i povestească! Femeile își spuneau totul, nu? Da, fusese doar un sărut, dar, când venea vorba de tinere necăsătorite, un sărut era foarte important. Nu ar fi învinovățit-o pe Lady Cassandra dacă nu mai stătea niciodată de vorbă cu el.

Inspiră adânc și suflă de trei ori aerul pe nas. Un truc pe care îl învățase cu mult timp în urmă, în armată. Ajuta la limpezirea minții. Foarte folositor pentru cineva care are de luat hotărâri în momente critice.

Prea bine. Faptul era consumat. Regretele nu mai foloseau la nimic. Tot ce mai putea spera acum era să o convingă pe Lady Lucy că fusese doar o imprudență de moment, o reacție impulsivă la tensiunea din încăpere. Nu o promisiune, nimic de acest gen. Un simplu răspuns la un stimul. Trebuia să o convingă cumva să păstreze tăcerea. Să-și țină gura închisă. Gura. Închisă. Nu fusese. Cu câteva clipe în urmă. Când buzele lui o atinseseră. Oh, pe toți dracii, iar începea! La dracu'! La dracu'! La dracu'! Și de ce trebuise să se simtă atât de bine? De ce nu avusese buzele reci și subțiri, de ce nu-i mirosise gura? Totul ar fi fost atunci cu mult mai ușor. În schimb, se topise ca untul la soare în clipa în care buzele lui le atinseseră pe ale ei, iar Derek aproape că simțise că se topește și el.

Asta era. Cu siguranță, trecuse mult prea mult timp

de când sărutase ultima dată o femeie, dacă Lucy Upton avea un asemenea efect asupra lui. Fie. Fusese un sărut – hm – deosebit. La naiba! Și expresia ei absolut șocată în clipa în care o cuprinsese în brațe! Acel moment, acea singură clipă ar fi fost suficientă pentru a-i alunga orice umbră de regret. Sau, și mai bine, faptul că îl sărutase la rândul ei cu pasiune. Și acum o știau amândoi. Ei, să o vadă acum pe domnișoara *Oh-sunt-atât-de-sigură-pe-mine* pe unde mai scotea cămașa.

*

De această dată, când ducele se întoarse spre ea, Lucy reuși să adopte o atitudine calmă (și cât se poate de indignată, firește). Își strânse brațele la piept și își ridică nasul în aer, încercând să lase impresia că privea întreaga poveste într-un mod extrem de detașat. Spera că era suficient de convingătoare. Nu i se părea că este.

Ducele își dresе vocea.

— A fost... doar un sărut. O greșeală. Vom pretinde că nu s-a întâmplat.

Lucy își înclină capul.

— Nu vă cereți scuze, Excelență?

Claringdon își înclină capul în direcția opusă.

— Dorești scuze?

— Un gentleman, ca întotdeauna! spuse ea, dându-și ochii peste cap.

Claringdon își trecu degetele prin păr.

— Nu a însemnat nimic.

— Sigur că nu a însemnat nimic, pentru *dumneavoastră*, îl aprobă Lucy, ușor rănită de cuvintele lui, dar gata să moară înainte să o recunoască, dar cum aveți de gând să-i explicați asta *lui Cass*?

Ochii lui verzi scânteiară.

— Nu îi vom spune lui Lady Cassandra.

— Poate că dumneavoastră nu intenționați să-i spuneți, însă eu, cu siguranță...

Ducele miji ochii.

— Nici dumneata nu-i vei spune nimic.

Lucy își prinse bărbia cu mâna.

— Și cum vă închipuiți că o să se întâmple asta? mârâi ea. Sincer, de-abia aștept să aud.

— Dacă îi spui, va trebui să-i explici de ce m-ai sărutat la rândul dumitale.

Lucy miji și ea privirea. Ce joc mai era și ăsta?

— Și ce dacă? Aveți de gând să vă permiteți astfel de gesturi cu toate prietenele lui Cass? Jane e următoarea?

Cass aproape sigur că ar fi leșinat dacă ducele ar fi sărutat-o așa cum tocmai o sărutase pe Lucy.

Îi adresă o privire sceptică.

— Nu fi absurdă! pufni el. Crede-mă, pot să mă controlez în prezența oricăreia dintre voi.

— Sigur, v-ați descurcat exemplar până acum!

Cu ochii încă mijiiți, Lucy îl privi preț de câteva clipe. Bătea cu vârful piciorului în covor.

— Aveți de gând să-mi explicați de ce țineți morțiș să o curtați pe Cass? Mi-ați explicat cât se poate de clar că nu intenționați să încetați, totuși, nu mi-ați spus niciodată de ce sunteți atât de interesat de o femeie care nu vă împărtășește câtuși de puțin interesul. Ca să nu mai spunem că vă aflați aici în această seară și vă permiteți gesturi îndrăznețe *cu mine*.

Ducele se retrase cu un pas de lângă ea și înjură printre dinți.

— Lady Cassandra mi-a fost...

Bombăni:

— Să spunem doar că mi-a fost recomandată.

Lucy făcu un pas în spate, apăsându-și mâna peste decolteu.

— V-a fost recomandată? Ce dracu' mai înseamnă și

asta?

Ducele despică aerul cu mâna.

— Nu are nicio importanță. Nu am avut de gând să te sărut. A fost o slăbiciune de moment. Dacă dorești scuzele mele, ți le ofer, dar nu e cazul să exagerăm cu povestea asta.

Lucy își ridică din nou nasul.

— O să înghețe iadul, *Excelență*, până o să am eu nevoie de scuzele dumneavoastră. Dacă ați fi fost un gentleman, mi le-ați fi oferit fără să fie nevoie să vi le cer.

Claringdon își vârlă mâinile în buzunare și o privi printre pleoapele lui grele, cu un zâmbet întinzându-i-se încet pe buze.

— Dacă aș fi fost un gentleman, milady, nu te-aș mai fi sărutat așa.

Lucy își înfrână impulsul copilăresc de a izbi cu piciorul în podea. Aici avea dreptate. Ceea ce nu făcea decât să îi sporească nedumerirea. *De ce o sărutase?* Îl privi cu atenție. Și de ce era atât de enervant de frumos? Hmm. Din nou, genul ăsta de gânduri nu-i veneau deloc în ajutor. Chiar deloc.

Prea bine. Nu era nevoie ca prietena ei să afle despre acest incident jenant. Mai ales că nu i-ar fi schimbat cu nimic sentimentele și era deja prea îndurerată din cauza situației lui Julian. Nu, Lucy n-o s-o deranjeze pe Cass cu asta. În plus, dacă Lucy își îndeplinea datoria de prietenă și făcea ce-i promisese lui Cass, avea să o scape de pacostea asta de duce. Și-atunci, ce mai conta?

Lucy trase adânc aer în piept.

— Bine, nu-i voi povesti lui Cass nimic despre acest incident, cu două condiții.

Ducele își puse mâinile pe șolduri și-și înclină din nou capul.

— Doar două?

Lucy îi zâmbi dulce.

— Pot să mai adaug câteva, dacă doriți.

Claringdon miji ochii.

— Care sunt condițiile?

— În primul rând, promiteți-mi că n-o să vă mai permiteți niciodată astfel de libertăți...

— Promit!

Ușurarea de pe chipul lui o irita. Graba cu care îi răspunsese o făcu pe Lucy să scrâșnească din dinți. Nu era cazul să pară chiar atât de fericit!

— În al doilea rând, trebuie să-mi promiteți că veți renunța să o mai curțați pe Cass.

Ducele își lăsă mâinile să-i cadă pe lângă corp.

— Nu, asta nu pot să promit.

Lucy despică aerul cu brațul.

— De ce nu?

— Pentru că intenționez să o fac pe Lady Cassandra soția mea, în ciuda minorului incident din această seară. Care te asigur că nu se va mai repeta.

— Cum pot fi sigură de asta?

Scepticismul i se citea pe față.

— Deși sunt sigur că ești obișnuită cu bărbați care nu se pot controla în prezența dumatăle, domnișoară Upton, te asigur că nu mă număr printre aceștia.

— Nu-mi mai spuneți *domnișoara Upton*. Și nu păreați să vă stăpâniți atât de bine acum câteva minute.

Își strânse brațele la piept și începu să-și lovească coatele cu degetele.

— Ți-am spus, a fost dar o slăbiciune de moment.

— Și de unde pot ști că nu veți mai suferi astfel de *slăbiciuni* la următoarea ocazie în care vă veți găsi singur cu o tânără în bibliotecă? i-o întoarse ea.

Claringdon suflă prelung.

— Mă scoți din minți, știi asta?

Lucy pufni.

— Sentimentul este absolut reciproc.

Se întoarse, trecu pe lângă Lucy și deschise ușa salonului.

— Ajunge! De vreme ce refuzi să-mi spui de ce nu a participat la dineul din această seară, mă voi duce personal mâine să-i fac o vizită lui Lady Cassandra.

Capitolul 19

— Voi face toate aranjamentele, anunță Garrett în după-amiaza zilei următoare.

Cei patru prieteni se strânseseră la casa din oraș a părinților lui Cass, unde savurau o gustare extravagantă pregătită de bucătăreasa soților Monroe, în încercarea de a o ademeni pe Cass să mănânce ceva.

Cass coborâse fără prea mare trageră de inimă în salon ca să-și salute prietenii, dar părea complet dezinteresată de tot ceea ce se găsea pe farfurie. Părinții lui Cass plecaseră într-o vizită, așa că toți patru erau singuri în casă, doar cu servitorii.

Cass oftă.

— Nu sunt sigură că este o idee prea bună.

Cu capul sprijinit în mână, cu cotul așezat pe masă, își învârtea biscuiții și fursecurile pe farfurie. Făcuse așa toată după-amiaza și nu luase încă nicio îmbucătură.

— Oh, dar este! Eu cred că este o idee fantastică! Tu nu, Jane?

Lucy o lovi cu piciorul pe Jane, care stătea așezată lângă ea, pe canapea.

Jane abia dacă ridică privirea din ziarul pe care îl citea.

— Poftim? Da. Da. Fantastică.

Își împinse ochelarii mai sus pe nas și luă o mușcătură sănătoasă din propriul biscuit.

Lucy dădu din cap.

— Vezi, draga mea? Toată lumea e de acord.

Cass își întoarse ochii albaștri și întristați înspre Garrett.

— Este foarte drăguț din partea ta să ne oferi casa ta din Bath pentru restul verii, dar nu cred că ar trebui să părăsesc Londra acum. Dacă Penelope mai primește o scrisoare de la Julian, vreau să fiu aici, în oraș, ca să aflu numaidecât. Și mai există și posibilitatea să-mi scrie chiar mie.

Lucy o mângâie pe spate pe Cass.

— Dar, scumpo, chiar tu ai spus că Penelope și mama ei se vor retrage la casa de la țară pentru restul verii și asta cât de curând. Nimeni nu rămâne în Londra în luna august. Trebuie să plecăm.

Poșta ajunge la Bath la fel de bine ca și la Londra. Și e chiar mai aproape de casa de la țară a lui Penelope, nu?

Ochii lui Cass se luminau puțin.

— Presupun că așa e.

— Cu siguranță că este! zise Lucy, dând din cap.

Garrett se grăbi să o aprobe.

— Eu una zic să mergem, spuse și Jane. Aș face orice să scap de mama. Voi considera că este începutul experimentului lui Lucy de a descuraja eforturile părinților mei de a mă mărita.

Garrett lovi cu palma în masă.

— Ce dracu' spui? Părinții tăi te obligă să te măriți? Nu știam asta.

— În teorie, răspunse Jane. Nu-și obligă toți părinții fetele să se mărite?

— La cum o spui tu, ai zice că te duc la spânzurătoare, zise Garrett, dând ochii peste cap.

— Așa mi se pare, spuse Jane, zâmbindu-i dulce.

— În cazul tău, dacă zici că te obligă, e clar că nu se descurcă prea bine, adăugă Garrett.

Jane închise ochii și ridică nasul.

— Asta pentru că am ajuns să mă pricep foarte bine să mă fofilez și să scap din toate încercările lor în această direcție. Ei, și pentru că nimeni nu vrea o soție cu preocupări academice. Iar asta, sincer, se pare că este norocul meu.

Jane râse de propria glumă.

— N-am mai cunoscut nicio femeie atât de mândră de interesele ei academice, zise Garrett, desfăcând la rândul lui ziarul pe care îl avea în mână.

— Iar eu n-am mai cunoscut niciun bărbat atât de mândru că este un desfrânat. Oh, și un jucător înrăit. Să nu uităm asta.

Garrett coborî puțin ziarul, privind-o pe Jane pe deasupra.

— Nu pariez decât ocazional, nu se poate spune că sunt un jucător înrăit.

— Dacă zici tu...

Jane își întoarse din nou atenția asupra fursecului, găsindu-l, se pare, mult mai interesant decât pe Garrett.

— Excursia asta la Bath este exact ce-mi trebuie, continuă ea. În plus, de-abia aștept să ajung la biblioteca de acolo. Este una dintre cele mai bune din țară.

Garrett se lăsă pe spătarul scaunului și își încrucișă gleznele. Oftă prelung.

— Firește că de-abia aștepți! Numai tu ești în stare să cauți o bibliotecă într-un oraș de vacanță.

Jane lovi cu vârful degetului în ziar.

— Ai grijă, Upton, sau voi începe să mă întreb ce problemă ai cu bibliotecile. Deși îmi imaginez că astfel de instituții sunt mai apreciate de cei care știu să citească.

Garrett clătină încet din cap, ca și cum ar fi fost extrem de afectat.

— Am fost de multe ori în biblioteca din Bath, domnișoară Lowndes. De fapt, sunt unul dintre cei mai

fideli clienți.

De data aceasta, Jane chiar ridică privirea.

— Da, sunt convinsă că toți cei de acolo apreciază foarte mult faptul că vii să cauți remedii pentru mahmureală, după ce ai exagerat cu jocul și băutura cu o seară în urmă.

Lucy le aruncă amândurora o privire de avertisment.

— Vreți să încetați? Facem asta pentru Cass, ați uitat?

— Da, desigur.

Garrett se întoarce spre prietena lor.

— Spune doar că vrei, Cassandra, și plecăm numaidecât.

— Presupun că mama nu ar avea nimic împotriva, zise Cass, ezitând ușor și sorbind puțin ceai.

Lucy îi acoperi mâna lui Cass cu a ei.

— N-o să aibă, draga mea. Mătușa Mary va veni cu noi, așa că nu vom fi singure, ci însoțite, așa cum se cuvine. O să bem din izvoarele din Pump Room, o să servim ceai, o să facem plimbări zilnice la Upper Crescent. O să vezi. O să te simți mai bine în cel mai scurt timp.

Cass îi zâmbi vag.

— Și partea cea mai bună, adăugă Lucy, strângând din buze, este că vom scăpa de odiosul ăla de duce de Claringdon.

Jane ridică o sprânceană.

— Și eu care credeam că depășiseși antipatia față de duce, Lucy.

— Nu știu ce vrei să spui.

Privirea lui Lucy coborî pe fața de masă. Înghiți în sec. Nu îi spusese lui Cass despre sărutul cu ducele. Dar întrebarea chinuitoare era – de ce nu-i spusese lui Jane? Sau lui Garrett? Ei își spuneau totul unul celuilalt. Dar ceva dinăuntrul ei, o parte lăuntrică în sinea ei, se simțea jenată. Timidă chiar. Iar asta era o experiență singulară și complet nouă. Nu fusese timidă nici măcar o zi în toată viața ei și cu

siguranță nu ar fi trebuit să se simtă timidă când venea vorba de ceva legat de afurisitul duce de Claringdon. Și atunci, de ce nu le spusese?

Prea bine. Avea s-o facă. De îndată ce ajungeau la Bath și se aflau la o distanță cât mai mare de el. Avea să le spună lui Jane și lui Garrett și, împreună, aveau să găsească o metodă de a-l descuraja o dată pentru totdeauna. Poate că timpul petrecut la distanță de Cass avea să-i mai potolească ardoarea... pentru Cass. Cu siguranță avea să părăsească curând Londra, să se ducă să-și vadă moșia care îi fusese oferită odată cu titlul de duce. Nu-i așa?

Cass își mușcă buza.

— Știu că ar trebui să mă simt flatată de atenția ducelui, dar pur și simplu nu sunt.

— Ba sigur că nu ar trebui, scumpo! zise Lucy, mângâindu-i mâna. Dacă nu-ți place, atunci nu-ți place.

— Și dacă ție nu-ți place, atunci de ce l-ai sărutat?

Cass ciuguli din nou din biscuit.

— Nu e vorba că nu-mi place de el, dar...

Știa cu toții ce voia să zică. Nu era Julian. Întotdeauna, totul se rezuma la asta.

— Oh, Lucy! Spuneai că ți-a zis aseară, la petrecere, că intenționa să-mi facă o altă vizită azi? Întrebă Cass.

Lucy înghiți în sec.

— Da, așa este.

Deși nu-i spusese nimic altceva despre restul conversației pe care o avusese – printre altele – cu ducele.

— Promite-mi că o să stai cu mine azi. Voi avea nevoie de tine când o să vină.

— Sigur că-ți promit, scumpo.

Nu prea o încânta gândul de a se afla în aceeași încăpere cu el, dar nu o putea lăsa pe Cass singură, fără susținere.

— Iar eu promit să plec cât mai repede și să fac toate

aranjamentele pentru șederea noastră la Bath, zise Garrett, ridicându-se și înclinându-se în direcția generală a doamnelor.

Lucy zâmbi larg.

— Mergem la Bath!

Capitolul 20

— Mergem la Bath! anunță Lucy cu un nou zâmbet strălucitor, două ore mai târziu.

De data aceasta, discuta cu ducele de Claringdon, care stătea așezat într-un fotoliu în fața lui Cass, în salonul familiei Monroe.

Părea să evite orice fel de contact vizual cu Lucy, fapt care o făcea pe aceasta să devină din ce în ce mai veselă și mai vorbăreață.

Fără să catadicsească să-i arunce vreo privire, ducele spuse:

— La Bath?

Se lăsă pe spătarul fotoliului și își încrucișă gleznele. Lucy crezuse că-i va fi destul de greu să dea din nou ochii cu el, după felul în care se sărutaseră. Dar descoperi că îi făcea o deosebită plăcere să îi dea lui Claringdon această veste. Și, cu cât refuza mai mult să-i dea satisfacția de a se uita la ea, cu atât mai mult se apleca ea în scaun, sfredelindu-l cu privirea.

— V-ați hotărât așa, dintr-odată, să faceți o excursie? continuă el, trăgându-se de manșeta albă ca zăpada, ca și cum n-ar fi avut nicio grijă pe lume.

Lucy își așează ambele mâini pe genunchi și îl privi fix. Îi încurcase planurile și nu părea deloc încântat de treaba asta.

Și, firește, nu putea să le lase să-i comunice pur și

simplic această veste, după care să le ureze distracție plăcută. Trebuia să ceară detalii!

Lucy strâmbă din nas. Dacă ar fi avut măcar un dram de decență, și-ar fi dat seama că o parte a motivului pentru care plecau din oraș era ca să scape de prezența lui nedorită. Cu siguranță, trebuia măcar să bănuiască asta. Ah! Cu siguranță, tocmai de aceea întreba.

— Papa crede că apele termale îmi vor face bine, adăugă Cass, oferindu-i ducelui o delicată ceașcă de ceai.

Firește, nu menționează și reacția total opusă a mamei ei, care era convinsă că orice excursie care o îndepărta pe Cass de compania ducelui era o idee cât se poate de proastă. Însă tatăl lui Cass intervenise și insistase să se ducă. Știa cât de mult o întristase pe Cass vestea despre starea lui Julian și era de părere că o schimbare de decor i-ar fi prins bine. Noroc cu tatăl lui Cass!

Ducele se întinse ca să accepte ceașca de ceai oferită de Cass. Lucy urmări aceasta interacțiune cu umbra unui zâmbet jucându-i-se pe buze. Bărbatul ăsta nu bea ceai și nici nu avea să bea vreodată. Remarcase acest lucru cu ocazia primei vizite pe care i-o făcuse lui Cass, însă prietena ei părea să nu fi observat acest amănunt în legătură cu mult stimatul ei oaspete. Insista să îi ofere băutura, ca și cum era posibil să se fi răzgândit dintr-odată. Lucy își ridică propria ceașcă la buze. Cass ar fi făcut mai bine să-i ofere un pahar de brandy. Ar fi avut mai multe șanse ca musafirul ei să-l bea pe acesta. Își ascunse zâmbetul în spatele propriei cești.

— Nu am fost niciodată la Bath, răspunse ducele.

Se opri să-și așeze ceașca nedorită pe măsuta de alături, apoi își întinse din nou picioarele.

Lucy înghiți ușor și încercă să privească în altă parte. Oh, ce picioare lungi avea! Lungi și musculoase. Și purta pantaloni de culoare gri închis și o haină verde smarald care îi scotea în evidență culoarea ochilor. Întoarse capul.

Ochii lui? Începuse acum să se gândească la ochii lui? Oh, trebuia să înceteze numaidecât! Puse deoparte ceașca de ceai și își împreună mâinile în poală.

— Nu ați fost niciodată la Bath? N-am mai auzit una ca asta!

Întoarse privirea spre ea, dar numai o clipă.

— Da. Ei bine, nu prea ai ocazia să mergi în vacanță atunci când ești în armată.

Îi zâmbi cu buzele strânse, iar Lucy încercă să pretindă că nu-și amintea cum se simțise când o sărutase. Nu o să roșească! Dumnezeu! *Nu!* Ea nu roșea!

— Firește că nu, Excelență, se grăbi Cass să-l asigure. Dar Bath este un oraș absolut încântător. Înconjurat de dealuri, cu multă verdeață și foarte frumos. Și sunt atâtea vestigii romane! Sincer, îți taie răsuflarea.

Lucy simți cum i se strânge inima. Cass încerca din răspuț să pară fericită și veselă în compania ducelui. Ca și cum nu și-ar fi petrecut întreaga noapte plângând. Și arăta ca o floare proaspătă. Dacă Lucy ar fi plâns toată noaptea, ar fi arătat ca un guguștiuc umflat.

Chiar atunci, ușa salonului se deschise și mama lui Cass dădu buzna înăuntru.

— Oh, iertați-mă, Excelență, că vin cu întârziere, dar abia acum am aflat că sunteți aici.

Îi aruncă lui Lucy o privire piezișă, care o făcu pe aceasta să se întrebe dacă nu cumva matroana descoperise că-l mituise pe valet ca să ascundă acest amănunt de Lady Moreland cât mai mult cu putință. Cu siguranță, afurisitul ăla de Shakespierre clacase.

După ce schimbă politețurile convenite cu Lady Moreland, ducele se așează la loc. Întotdeauna arăta ca un uriaș atunci când încerca să se așeze pe scaunele minuscule, din lemn de cireș, din salonul familiei Monroe.

— Tocmai îi spuneam fiicei dumneavoastră că Bath pare să fie un loc pe care mi-aș dori foarte mult să-l vizitez,

îi spuse el lui Lady Moreland.

Un clopoțel de avertisment răsună undeva în mintea lui Lucy. Privi în tăcere, simțind cum groaza o cuprinde treptat în clipa în care Lady Moreland deschise gura și ciripi încântată:

— Oh, chiar ar trebui. Neapărat.

— Așa facem atunci, răspunse repede ducele, fără să le îngăduie lui Lucy sau lui Cass să mai spună ceva. Voi face și eu o excursie la Bath. Să văd ce e atât de grozav acolo. Cine știe, poate că o să-mi cumpăr chiar și o proprietate acolo. Pare a fi un loc splendid.

Gura lui Cass se rotunji în forma unui O și tânăra clipi, evident surprinsă. Apoi îi zâmbi ducelui și înclină din cap, înainte să-și îndrepte privirea în altă direcție și să soarbă din ceașca de ceai, care-i tremura în mână.

Zâmbetul lui Lady Moreland se întindea de la o ureche la cealaltă.

— Excelent! Sunt sigură că vă veți simți minunat, copii!

Lucy lăasă ceașca de ceai, își puse mâinile în șolduri și privi cu ochii mijiiți înspre duce.

— Nu aveți nicio intenție de a merge la Bath!

Se întoarse încet spre ea și o privi lung.

— În primul rând, cum ai putea dumneata să știi asta, Lady Lucy? Iar, în al doilea rând, după ce Lady Cassandra aici de față mi-a vorbit preț de câteva minute despre minunățiile acestui oraș, sunt foarte sigur că îmi doresc extrem de mult să-l vizitez.

— Dar dumneavoastră... Dar noi...

Lucy nu putea articula propoziția. Era verde la față. Cum reușise să o joace din nou pe degete, și asta în doar câteva minute? Și în timp ce era cu garda sus? Foarte, foarte sus. Se strecurase ca un țipar și dăduse lovitura de grație chiar sub nasul ei. I se spunea Ducele Hotărât. Ar fi trebuit să i se spună Ducele cel Viclean.

— Lady Lucy, te rog! spuse Lady Moreland, săgetându-o cu privirea. Cred că ducele s-a hotărât deja.

— Într-adevăr, stimată doamnă, răspunse el. Aveți vreo obiecție, Lady Cassandra?

Cass îi aruncă o privire lui Lucy și încă una mamei ei, care se uita la ea cu o expresie severă.

— Nu, firește că nu, Excelență, zise ea încet, trăgând de gulerul rochiei.

Următoarea jumătate de oră fu petrecută într-o conversație zgomotoasă, din care ducele reuși să extragă orice informație relevantă de la Lady Moreland, mult prea dornică să-i facă pe plac. Fiecare întrebare a lui părea o lovitură în plus, făcând-o pe Lucy să tremure de frustrare, stăpânită de un sentiment din ce în ce mai pronunțat de neputință în clipa în care Lady Moreland răspundea veselă la fiecare dintre ele.

La sfârșitul interogatoriului, Lucy fierbea de furie. Ochii lui Cass erau încețoșați de confuzie. Iar ducele și Lady Moreland arătau ca două pisici care tocmai descoperiseră borcanul de smântână.

În cele din urmă, ducele se ridică pentru a-și lua rămas-bun. Se înclină până la pământ.

— Aștept cu nerăbdare să vă revăd în Bath, Lady Cassandra.

Cass dădu încet din cap și încercă să schițeze un zâmbet.

— Da, Excelență.

Lady Moreland zâmbi și își bătu fiica pe umăr.

— Și pe dumneata, Lady Lucy, adăugă ducele, făcându-i ștrengărește cu ochiul în timp ce se îndrepta spre ușă.

Capitolul 21

Călătoria spre Bath fu plină de zgâlțâituri, sufocantă și cam înghesuită, adevărul fie spus, cu Jane, Lucy, Cass, Mătușa Mary și Garrett îndesați toți în trăsură acestuia din urmă. Și, deși era un vehicul superb, până când echipajul se opri în fața frumoasei case a lui Garrett, pe una dintre străzile cele mai elegante, Lucy își masa vânătași în locuri despre care nici măcar nu știuse că existau.

Ușa casei se dădu la perete și servitorii coborâră în grabă scările, ca să-i ajute să coboare. Mătușa Mary se transformă parcă într-un titirez și începu să împartă cu eficiență ordine servitorilor, explicând în ce cameră urma să fie găzduit fiecare oaspete. Mătușa Mary, mama lui Garrett, nu fusese niciodată acceptată de cumnata ei.

— E prea prietenoasă și se agită prea mult, spunea mama lui Lucy despre cumnata ei, încruntându-se și țuguindu-și buzele.

Dar tocmai asta adora Lucy la mătușa ei. Mătușa Mary avea întotdeauna un zâmbet pe chip și îi trata pe toți cei din jur cu căldură și entuziasm.

Valeții se foiau dintr-o parte în alta, descărcând bagajele atât din trăsură cu care veniseră, cât și din cea care îi urmăse, cu cuferele suplimentare. Intrară cu toții în casa cea mare și fură repede introduși într-unul dintre saloane, unde li se servi ceaiul și o gustare.

— Mă bucur atât de mult că ați venit cu toții! spuse mătușa Mary, entuziasmul făcând ca vocea să i se ridice o tonalitate mai sus ca de obicei. Ne vom simți extraordinar vara asta. O să vedeți!

— Îți mulțumim că ne-ai primit, mătușă, răspunse Lucy.

— Oh, este casa lui Garrett, nu a mea.

Umbra tristeții îi întunecă preț de o clipă chipul. Mătușa Mary era văduvă de doi ani, de când murise unchiul Charles.

Garrett tocmai luase o gură de ceai.

— Mamă, e a ta în aceeași măsură în care este a mea.

Mătușa Mary își bătu fiul pe mână.

— Ești un băiat așa de bun! Sunt norocoasă să te am.

Lucy zâmbi. Cât de mult și-ar fi dorit și ea așa o relație cu mama ei. Sau cu tatăl ei, că veni vorba. Părinții lui Lucy renunțaseră de mult la speranța că fiica lor va face o partidă decentă și rămâneau în cea mai mare parte la țară, lamentându-se că Garrett avea să moștenească într-o bună zi titlul și averea familiei. Era foarte trist. Când ar fi putut fi o familie fericită. Ca și cum ar fi existat așa ceva!

Mătușa Mary bătu din palme, atrăgându-i atenția lui Lucy din nou asupra salonului.

— Va avea loc un bal foarte mare peste doar două zile, la Upper Assembly Rooms. Cu siguranță va fi extraordinar.

— Excelent, zise Garrett.

— De-abia aștept, răspunse Lucy.

— Și eu, spuse și Jane, deși nimeni nu o credea.

Cass nu părea la fel de entuziasmată, dar reuși să schițeze un zâmbet atunci când mătușa Mary insistă să se ducă, asigurând-o că avea să se distreze.

— Și doamna Periwinkle mi-a spus că ducele de Claringdon tocmai a închiriat o casă pe Uphill Drive.

Expresia lui Cass deveni ușor temătoare. Lucy își strânse brațele la piept.

— Da, am auzit și noi că o să vină.

— Oh, de unde știai, draga mea? Întrebă mătușa Mary, trăgându-se pe marginea scaunului, ca și cum sosirea ducelui era ceva de mare importanță pentru ea.

Lucy sorbi din ceai.

— Ne-a spus chiar el.

Mătușa Mary aproape căzu de pe scaun.

— Ați vorbit cu ducele?

— Da, răspunse Lucy. Încearcă să o curteze pe Cass.

Mătușa Mary părea tentată să-și arunce ceașca în aer. Ochii îi erau mari cât farfuria de ceai. Își duse o mână la piept.

— *Ducele de Claringdon* o curtează pe Cassandra noastră?

Cass scutură vehement din cap.

— Oh, nu chiar. Nu...

— *Încearcă* să o curteze, repetă Lucy. Însă Cass nu este deloc interesată.

Dacă mătușa Mary ar fi fost genul care să facă o criză de apoplexie, acesta ar fi fost cu siguranță momentul. Reușise să extragă un evantai dintr-o cută a fustelor și își făcea vânt cu atâta putere, încât Lucy se temea să nu-și luxeze încheietura mâinii. Sau poate chiar întreg brațul.

— Cum? Nu o interesează ducele de Claringdon? Cum se poate așa ceva?

Se uită la Cass ca și cum ar fi fost o creatură mitologică, desprinsă din paginile unei cărți cu povești.

Cass se înroși la față.

— Nu mi-a făcut decât o vizită sau două.

— Nu uita că ați mers și la plimbare în parc, se amestecă Jane, îndesându-și în gură al doilea biscuit.

Cass dădu din cap.

— Da. Am fost și la plimbare în parc.

— Sincer, am tot încercat să scăpăm de el, adăugă Lucy, încercând, fără succes, să-și țină vocea sub control. Dar a ținut morțiș să vină după noi la Bath.

— A venit aici *după tine*?

Asta pusese capac. Era foarte posibil ca mătușa Mary să facă totuși criza de apoplexie. Lucy se întrebă dacă avea Cass niște săruri la ea. Părea aproape sigur că mătușa o să leșine.

— Nu. Nu. A vrut să vadă orașul, o asigură Cass, foindu-se în scaun. Nu a fost niciodată la Bath.

— Cassandra, ești prea modestă.

Vocea lui Garrett era potolită și calmă.

— Ducele pare, într-adevăr, de-a dreptul vrăjit de tine.

Cass își întinse faldurile rochiei de culoarea untului. Nu îl privi în ochi.

— Știți ce cred eu? se amestecă Jane.

Tocmai terminase ultimul biscuit și își tampona buzele cu marginea unui șervețel.

— Nu, ce? Întrebă Garrett, cu un zâmbet răutăcios.

Jane îl ignoră cu desăvârșire.

— Cred că *Lucy* ar fi mult mai potrivită pentru duce decât Cass.

Pentru prima oară de când începuseră să vorbească despre duce, expresia lui Cass se însenină.

— Oh, sunt întru totul de acord!

— Mai mult, eu, personal, cred că și ea s-ar putea să fie interesată de el, adăugă Jane, cu un zâmbet micuț.

Lucy își simți trupul încingându-i-se, apoi devenind rece ca gheața. Ridică brusc capul și clipi înspre prietenii ei.

— Ducele? Eu? Să mă intereseze pe mine ducele? Cu siguranță nu!

Jane își țuguie buzele ca și cum s-ar fi pregătit să fluiera, apoi luă o sorbitură mică de ceai.

— Ești sigură?

Cass dădu din cap.

— Trebuie să recunosc că și eu m-am gândit la același lucru, de vreo câteva ori.

Garrett își strânse brațele la piept și se lăsă pe spătarul fotoliului. Râse apoi zgomotos.

— Lucy și ducele! Ei, asta da idee! Cum v-ar plăcea, Excelență?

Lucy își așează cu zgomot ceașca pe masă. Nu știa ce să mai facă cu mâinile. Se hotărî să și le împreuneze în poală.

— Sunteți ridicoli cu toții! Nu există persoană pe care să o admir mai puțin decât pe ducele de Claringdon.

— Oh, sigur! făcu Jane, fluturând din mână. Nu este decât frumos, bogat, erou pe câmpul de luptă și duce. Cum să-ți placă așa ceva?

Lucy miji ochii înspre prietena ei.

— Dacă-i așa de grozav, de ce nu-l iei tu?

De data asta, Jane râse.

— Un soldat căruia îi place să dețină mereu controlul? Nu e genul meu. Pe de altă parte, este genul *tău*.

Gura lui Lucy se deschise fără voia ei.

— Absurd! Eu nu am niciun gen.

— Oare? Este exact ca tine! se amestecă Garrett.

Lucy luă în gând hotărârea să-l pocnească pe vărul său, de îndată ce nu se mai aflau în prezența scumpei ei mătuși. Până atunci, număra până la zece și luă din nou ceașca de ceai. Refuza să-și mai lase prietenii să o tachineze. La urma urmei, o necăjeau doar, iar reacția lui Lucy fusese cam prea vehementă. Dar, în timp ce sorbea din ceai, nu putea să nu se gândească la ce spusese Jane. Ducele era la fel ca ea? Înghiți cu greu.

Capitolul 22

Sala de bal Upper Assembly Rooms din Bath îi tăie răsuflarea lui Lucy. Așa se întâmpla de fiecare dată. Așa fusese de prima dată când văzuse magnifica sală, la vârsta de optsprezece ani. Atât de elegantă și de impunătoare, cu tavanul înalt și boltit, cu pereții acoperiți de fresce, cu candelabrele strălucitoare! Bath era o destinație de vacanță și, deși unii îl considerau un oraș prea monoton, lui Lucy îi plăcuse întotdeauna atmosfera lui liniștită și intimă. Ea și Garrett petrecuseră multe zile fericite aici. Întinși în iarba din Upper Crescent, servind ceaiul la Pump Room, explorând ruinele romane sau făcând plimbări călare pe

dealurile din împrejurimi. Bath era încântător. Iar un bal la Assembly Rooms era întotdeauna fenomenal. Mai puțin, desigur, când ducele de Claringdon ținea să-și facă prezența.

Cass venise cu ei. Reușiseră să o convingă să-i însoțească. La urma urmei, nu era în doliu. Julian nu îi era rudă. Ca să nu mai spunem că, din câte știa ea, nici măcar nu murise încă. Chiar și așa însă, inima lui Cass era frântă. Nu fusese deloc ușor să o convingă să-i însoțească la bal. Știa că trebuia să adopte o mină veselă pentru societate și să lase impresia că se simțea bine, dar hotărâse să refuze toate invitațiile la dans – inclusiv pe cea a ducelui.

Lucy purta o rochie drăguță, de culoarea safirului, și un șirag de perle, în timp ce Jane era îmbrăcată într-o rochie bleu, cu talie înaltă și avea la gât un pandantiv de aur. Cass era strălucitoare ca întotdeauna, într-o rochie de culoarea lavandei, cu diamante în jurul gâtului și prinse în buclele părului.

— E aici, șopti Jane, după ce se plimbară prin toate sălile și avură ocazia să vadă cine participa la bal.

Arată cu bărbia în direcția opusă a încăperii, unde ducele părea că-și întreține noul grup de admiratori pe care nu întârziase să și-i facă, de îndată ce sosise în oraș.

— Sincer, nu l-am crezut în stare să o facă, până când nu l-am văzut aici în seara asta, spuse Lucy, clătinând din cap.

— Doar ți-a spus că are de gând să vină, nu? răspunse Jane.

— Da, dar...

Lucy își mușcă vârful degetului.

— Ce tupeu pe el! Știu că n-ar trebui, dar mă surprinde.

Garrett sorbi din paharul pe care îl ținea în mână.

— Eu, unul, îl admir.

Lucy își privi cu ochii mari verișorul.

— Nu pot să cred că spui așa ceva!

Garrett zâmbi.

— Dimpotrivă, sunt foarte sincer. Știe ce vrea și nu se dă bătut.

Jane dădu ochii peste cap.

— Vorbim despre Cass, nu despre vreun trofeu.

Garrett sorbi din nou din pahar.

— Spun doar că tenacitatea lui este lăudabilă.

— Eu, una, o găsesc absolut îngrozitoare, spuse Lucy. A venit aici după ea, și e ultimul lucru de care are nevoie Cass. Mai ales la atât de puțin timp după ce a aflat de starea lui Julian.

— Vine spre noi! șopti Jane.

Lucy oftă.

— Firește că vine.

— Domnișoară Lowndes, cred că este momentul perfect să te invit la dans, spuse Garrett, întinzând paharul gol unui lacheu care trecea pe lângă ei.

— Mă inviți sau îmi spui că ar trebui să mă inviți? întrebă Jane, pe un ton dulce.

— Depinde, răspunse Garrett.

— De ce anume?

— De răspunsul tău.

Jane înclină capul într-o parte.

— O să dansez cu tine, dar numai pentru că nu vreau să rămân aici, când o să înceapă împunsăturile dintre Lucy și duce. Ceea ce, cu siguranță, se va întâmpla dintr-o clipă în alta.

— Mă flatezi, zise Garrett, cu vocea încărcată de sarcasm.

— Chiar ar trebui să te simți flatat. În plus, a fost un răspuns mai bun decât cel pe care i l-a dat Lucy ducelui, când Claringdon a invitat-o la dans, răspunse Jane, pufnind.

Lucy strâmbă din nas înspre ei. Cei doi se îndreptară spre ringul de dans, chiar în clipa în care ducele ajunse

lângă ei. Cu un pahar de brandy în mână, cu cealaltă mână îndesată neglijent în buzunar, avea sută la sută aerul unui aristocrat boem, ieșit să se distreze într-o seară.

Se opri în fața lui Lucy și a lui Cass. Cass tocmai terminase de discutat cu mătușa Mary, care stătea ca pe ace lângă ea, în mod clar așteptând să fie prezentată renumitului duce. Claringdon se înclină galant în fața lor.

— Lady Cassandra. Lady Lucy.

Se ridică la impresionanta lui statură și sorbi din pahar.

— Iar aceasta trebuie să fie... sora dumitale? Întrebă el, cu un gest înspre mătușa Mary.

Lucy ridică o sprânceană.

— Este mătușa mea, doamna Upton. Mătușă Mary, ducele de Claringdon.

— O plăcere, doamnă!

Ducele se înclină deasupra mâinii mătușii Mary, iar aceasta roși ușor în obraji.

— Este o plăcere să vă cunosc, Excelență, ciripi mătușa Mary.

Cass execută la rândul ei o reverență perfectă, dar Lucy se mulțumi să-l sfredească cu privirea.

— Excelență. Văd că ați ajuns în siguranță la Bath, reuși ea să spună printre dinți.

Și asta numai pentru că îi promisese lui Cass că va încerca să se comporte civilizat.

— Fără îndoială, spre marea dumitale dezamăgire, domnișoară Upton, răspuse ducele, în obișnuitul său ton superior.

Lucy deschise gura, pregătind o replică înțepătoare, dar Cass o înghionti în coaste, așa că reuși să mormăie un răspuns inutil și cât se poate de nesincer despre cum se bucura să îl revadă.

— Lady Cassandra, îmi acorzi onoarea? Întrebă ducele, arătând înspre perechile care dansau.

Cass clătină din cap.

— Îmi pare extrem de rău, dar nu cred că doresc să dansez în această seară, Excelență.

— Păcat!

Ducele înclină din cap, în semn că-i înțelegea dorința, și sorbi din nou din brandy.

— Ești sigură că nu te pot face să te răzgândești?

De data aceasta, Cass dădu din cap.

— Foarte sigură.

— Dacă totuși...

Asta era prea de tot! Lucy răbufni:

— A spus că nu o interesează!

Lucy era deja înfuriată că ducele venise după ei la Bath. Acum o sâcâia pe Cass, care, în mod evident, nu voia să danseze.

— Lucy! Tonul mătușii Mary era dojenitor, dar Lucy nu se putea stăpâni, nici măcar pentru draga ei mătușă.

Colțurile buzelor ducelui se ridicară.

— Îmi imaginez că nici *dumneata* nu ești interesată să dansezi cu mine, Lady Lucy?

O necăjea. Își dădea seama, după sclipirea din ochii lui verzi. Dar nu avea să-i îngăduie să se joace cu ea. Tocmai se pregătea să deschidă gura și să-l refuze în cel mai inventiv mod cu putință, când își dădu seama că, într-adevăr, avea totuși ceva să-i spună și poate că un dans i-ar fi oferit ocazia să o facă.

— Aș fi onorată, zise ea, pe un ton ce dovedea, în mod evident, contrariul. Mi-am spălat peruca și cred că ținutele ni se asortează în această seară.

Ducele nu pierdu o clipă. Se înclină înspre Cass și mătușa Mary, scuzându-se, își lăsă paharul de brandy pe o masă din apropiere, și o trase pe Lucy pe ringul de dans. Cele două doamne rămaseră privind în urma lor.

În clipa în care fură la o distanță suficient de mare încât să nu-i poată auzi, Lucy spuse:

— Cum vă place orașul, Excelență? V-ați hotărât dacă doriți să vă cumpărați o proprietate aici?

— Sincer să fiu, da. Am descoperit că îmi place foarte mult locul.

— Oh, minunat! Poate că ne vom petrece cu toții vacanțele împreună aici, în viitor. Ar fi încântător, nu credeți? Având în vedere antecedentele dumneavoastră?

Își flutură genele spre el, cu cea mai nevinovată expresie.

Ducele privi fix în ochii lui Lucy.

— Oh, să nu îndrăznești! Ascultă, știu că nu-ți convine deloc prezența mea aici, dar ceea ce s-a întâmplat între noi a fost o greșeală. Dar e de domeniul trecutului și nu mai putem schimba nimic. Eu...

Lucy aproape că se împiedică. Gura i se deschise, uluită.

— Chiar credeți că mă deranjează prezența dumneavoastră din cauza aceluia sărut?

Coborî vocea ca să nu fie auzită de ceilalți și privi în jur. Părea să fie în regulă.

Claringdon ridică o sprânceană.

— Nu acesta este motivul?

— Nu, dacă vreți să știți. Nu are nicio legătură. Uitasem aproape cu desăvârșire de acel sărut.

Nu era adevărat, dar nu avea niciun rost să-i alimenteze aroganța spunându-i că numai la asta se gândea tot timpul.

— În acest caz, pot presupune că obiecția dumitale în ceea ce mă privește este cea originală? Nu că în cazul acesta aș fi înțeles vreodată motivul.

Lucy strânse din dinți.

— Nu vedeți că prietena mea este supărată?

Ducele părea că nu știe ce să spună.

— Supărată?

— Da. Tocmai a primit niște vești foarte proaste. Un

prieten drag. Un bărbat. Un soldat. Un căpitan. A fost rănit în luptă și nu s-a întors încă. A aflat în această săptămână că nici nu o să se mai întoarcă. E vorba de bărbatul pe care îl iubește.

— A murit?

Vocea ducelui era joasă, respectuoasă.

Lucy înclină din cap.

— Este pe moarte. Din păcate se așteaptă să primească vestea în orice clipă.

Chipul ducelui era sumbru.

— Știu cum este să pierzi oameni, prieteni buni, în luptă. Cel mai bun prieten al meu a fost și el grav rănit. Îmi pare rău pentru pierderea suferită de Lady Cassandra.

— În cazul acesta, poate dați dovadă de respect pentru sentimentele ei și o lăsați în pace.

— Indiferent de părerea pe care o ai față de mine, milady, să știi că nu-mi face o deosebită plăcere să mă țin după o femeie care nu pare să fie interesată de mine.

Privirea lui Lucy nu o întâlnește pe a lui.

— Pe mine una m-ați păcălit.

— Este adevărat, mârâi el.

— Atunci, să înțeleg că veți înceta să vă mai țineți după Cass?

— Cu siguranță, dacă aceasta este dorința ei.

— Firește că este dorința ei! Este îndrăgostită nebunește de Julian, iar el mai are puțin și moare. Cum vă puteți imagina că și-ar putea dori să fie curtată de alt bărbat în clipa asta?

Sprâncenele ducelui se împreună într-o cută alarmantă.

— Așteaptă o clipă. *Julian*? Credeam că Julian e logodit cu verișoara ei.

Capitolul 23

Gura lui Lucy se deschise, împotriva voinței ei. Îl privi uluită pe duce. Se opriseră din dansat, și el o conduse repede într-o laterală a încăperii, punându-și o mână pe spatele ei.

— De unde știți *dumneavoastră* despre Julian? întrebă Lucy, de îndată ce se aflau lângă perete.

Ducele își roti privirea prin sala de bal.

— Cred că ar trebui să avem această discuție într-un loc privat.

Șocată, Lucy îi permise să o escorteze afară din sala de bal, de-a lungul unui coridor lung, apoi afară, în strada pavată cu dale de piatră. Câțiva servitori intrau și ieșeau, dar, în mare, erau singuri sub lumina lunii.

De îndată ce ajunseră într-un loc retras, Lucy își trase brațul din strânsoarea lui și se întoarse spre Claringdon.

— Voi repeta întrebarea: de unde știți *dumneavoastră* de Julian?

Lucy stătea complet nemișcată. Era înlemnită, nu-i venea să creadă. Presupunea că nu era chiar imposibil ca ducele și Julian să se cunoască. Fuseseră amândoi în armată, la Bruxelles, dar să fie prieteni? Chiar așa? Și dacă așa stăteau lucrurile, atunci...

— Julian v-a spus despre...

Oh, acum totul începea să se lege.

— Ați spus că v-a recomandat-o cineva pe Cass drept potențială soție. Julian a fost cel care a recomandat-o?

— Chiar el. Și e ceva mai complicat decât atât. I-am promis lui Julian că mă voi căsători cu ea. I-am promis pe patul de moarte.

Lucy își apăsă ambele mâini pe obraji.

— Nu știu ce să spun.

Dar acum înțelegea. În sfârșit, înțelegea. Ducele se ținuse zile în șir după Cass, încercând, fără succes, să o curteze, încăpățânându-se să accepte un refuz, înghițind toate încercările atât de nepoliticoase ale lui Lucy de a-l descuraja. Făcuse totul pentru prietenul lui, Julian. Julian care era pe moarte. Julian care i-o recomandase pe Cass. Nu, care îl pusese să-i *promită* că se va însura cu ea. Lucy clătină din cap. Își cuprinse mijlocul cu brațele și începu să pășească agitată, dintr-o parte în alta.

— Nu știam că e îndrăgostită de el, continuă ducele. Din câte mi-a spus Julian, trăsesem concluzia că este aproape logodit cu verișoara ei, Penelope, parcă.

Lucy continua să se miște, simțind cum o cuprinde amețeala.

— Chiar este, șopti ea. Au o înțelegere, de când erau amândoi foarte tinerei.

Ducele se sprijini cu o mână de zidul clădirii.

— Dar îmi spui că Lady Cassandra îl iubește pe Julian?

— Da. Îl iubește încă din copilărie.

— Și Julian știe?

— S-ar putea să fi aflat. I-a scris în clipa în care a aflat că e pe moarte. Dar nu, înainte de asta nu i-a spus niciodată. Ce rost ar fi avut?

Ducele își luă palma de pe zid și-și trecu degetele prin păr, în timp ce mâna cealaltă i se odihnea pe șold.

— La naiba! Nu am avut idee că este îndrăgostită de el. Deși trebuie să recunosc că asta explică multe.

Lucy pufni.

— Ce? Nu vă puteți imagina cum de o femeie ar putea să nu fie interesată de dumneavoastră, decât dacă și-a dăruit deja inima altcuiva?

Claringdon ridică din umeri, iar gestul fu mai mult decât explicit.

— Sunteți inimaginabil de arogant! zise ea.

Dar, din nu știu ce motiv, nu-și putu stăpâni zâmbetul. Era prea mult. Ea încercase tot timpul să îl alunge, ca o pasăre furioasă care-și apără puii, iar el jurase prietenului său pe moarte că va reuși să se însoare cu Cass. Dacă nu ar fi fost atât de trist, Lucy ar fi putut râde de întreaga poveste.

Când vorbi, vocea ducelui era blândă.

— Crede-mă, Lucy, nu am știut că este îndrăgostită de Julian.

Îi spusese Lucy. Îi făcuse inima să-i bată mai repede. Sigur, *ar fi putut* să-i ceară să nu-și permită astfel de libertăți cu ea, dar, în clipa de față, nu voia să se mai certe. Tocmai avuseseră o revelație și unul, și celălalt. Claringdon înțelesese în sfârșit că femeia pe care o curta era îndrăgostită de alt bărbat. Și nu de orice bărbat, ci de *Julian*. Iar Lucy înțelesese în sfârșit de ce el nu renunțase, în plus, cu doar câteva seri în urmă o sărutase până o lăsase fără suflare. Să-i îngăduie să i se adreseze pe numele mic nu părea nici pe jumătate atât de scandalos. Ar fi putut să înceapă și ea să-i spună Derek.

Când îi zâmbi, inima îi stătu o clipă în loc.

— Așadar, înțelegi acum de ce ar trebui să o lași în pace pe Cass? spuse ea încet, dar cuvintele o întristau în mod inexplicabil.

Dacă renunța și nu se mai ținea după Cass, nici Lucy nu l-ar mai fi văzut vreodată. Și își spusese tot timpul că asta își dorea. Așa era oare?

— Nu pot face asta, zise el.

Lucy ridică brusc capul.

— Cum adică? De ce nu?

Se întoarse spre ea și o privi în ochi.

— I-am făcut o promisiune prietenului meu.

— Dar Cass nu te iubește!

Gemu.

— Crede-mă, înțeleg. Nu mi-a făcut deloc plăcere să

tot alerg după ea. Dar se pare că prietena ta, Cassandra, nu va iubi pe nimeni în afară de Julian. Și el ține extrem de mult la ea, te asigur. Dar, chiar dacă ar supraviețui, Julian s-ar întoarce să se însoare cu verișoara ei. Asta avea de gând. Știu foarte bine. Mi-a spus-o chiar el. I-am promis lui Swift că mă voi căsători cu Lady Cassandra și intenționez să-mi țin promisiunea. Voi fi un soț bun. Va primi o sumă generoasă după ce îmi va asigura un moștenitor, se va putea duce oriunde, va putea face orice. Nu-i voi sta în cale.

Lucy strânse pumnii. Nu-i venea să creadă. Chiar după discuția pe care o avuseseră, tot nu intenționa să o lase în pace pe Cass. Omul ăsta refuza pur și simplu să înțeleagă de vorbă bună! Și era atât de rece... atât de calculat atunci când vorbea despre căsătorie. N-ar fi trebuit să o surprindă. Multe dintre căsătoriile aranjate în societate se bazau chiar pe mult mai puțin, dar, fără să-și dea seama de ce, din partea lui, chestia asta o enerva. La naiba, el nu era din societate! Asta nu era lumea lui. Sau, cel puțin, nu fusese. De ce trebuia să fie atât de rece și de calculat când vorbea de o căsătorie?

Lucy aproape că-și zgârie brațele cu unghiile de frustrare.

— De ce-ți dorești o femeie care nu te vrea?

— Te înșeli. Vreau să mă însor cu o femeie care nu mă *iubește*. Este cu totul altceva decât dacă nu m-ar accepta. Nu confunda căsătoria cu dragostea.

Capul lui Lucy țiuia de parcă i-ar fi ars o palmă. „Nu confunda căsătoria cu dragostea.” Ce lucru nebunesc putea să spună! Dar oare nu aceleași așteptări le avea și ea, când venea vorba de propria căsătorie? Și atunci, de ce era atât de furioasă? Nu avea niciun sens. Deschise gura, dar nu putu rosti niciun cuvânt. „Eu? Nu știu ce să spun? Într-adevăr, există un început pentru toate.”

Ducele dădu solemn din cap.

— Am de gând să îi las Cassandrei un timp, să se liniștească și să accepte situația. Dar mă voi căsători cu ea.

Capitolul 24

— Draga mea verișoară, am o veste bună pentru tine! o anunță Garrett pe Lucy două seri mai târziu.

Tocmai se pregăteau să plece la un alt bal ținut la Assembly Rooms. Coborau împreună scările.

Lucy îl privi cu ochii mijiți.

— Veste bună? Ce vrei să spui?

Își petrecuse ultimele două zile jurându-și, *jurându-și*, că nu se va mai amesteca în problemele prietenilor ei. Ei bine, cel puțin în ale lui Cass. După ultimul schimb de replici frustrant și dezamăgitor pe care îl avusese cu enervantul duce de Claringdon, se hotărâse să se detașeze de întreaga situație. Făcuse tot ce putuse. Dacă prietena ei voia ca ducele să înceteze curtea pe care i-o făcea, trebuia să i-o spună chiar ea. Claringdon nu o asculta pe Lucy. Era într-o misiune afurisită de a onora o promisiune făcută unui prieten pe patul de moarte. Nu, ducele de Claringdon nu avea nici cea mai mică intenție de a da ascultare rugăminților lui Lucy. Nu o făcuse până atunci și nici nu avea să o facă vreodată. Lucy detesta să se recunoască învinsă, dar era timpul. Doar neghiobii nu știau când să se oprească.

Garrett arăta sclipitor în costumul său negru de seară, cu o eșarfă albă ca zăpada.

— Tocmai am aflat că prietenul meu Berkeley e în oraș. Va fi la bal în seara asta. Mi-a spus că așteaptă cu mare nerăbdare să te întâlnească.

Lucy se încruntă, încercând să și-l amintească pe prietenul verișorului ei.

— Berkeley? Berkeley? Numele îmi sună cunoscut.

— Am fost colegi la Eton. Este un băiat de nota zece. Și e viconte, știai?

Lucy își înclină capul într-o parte.

— Cum se face că nu l-am cunoscut până acum?

— Ce vrea de fapt să te întrebe este: *E frumos?* adăugă Jane din foaier, unde își încheia pelerina.

— Nu e adevărat! zise Lucy, intrând cu pas apăsător în foaier, ca să-și ia propria pelerină.

— Dacă Lucy nu e curioasă, eu sunt, se auzi vocea lui Cass.

Cobora încet scările, îmbrăcată într-o rochie verde, foarte drăguță. Făcuse eforturi în ultimele zile să nu mai plângă și să aștepte cu stoicism și curaj veștile legate de Julian. Dacă gândul la un domn care ar fi putut fi interesat de Lucy o ajuta să-și mai uite tristețea, Lucy era mai mult decât fericită să intre în joc.

Jane, acum cu pelerina argintie frumos legată la gât, se întoarse spre ei.

— Și eu aș vrea să știu.

Garrett ridică o sprânceană înspre cele trei fete.

— Nu-mi spuneți că sunteți toate interesate! Este un singur bărbat.

Jane își dădu ochii peste cap.

— Nu mă interesează în felul *ăsta*. Vreau doar să știu, de dragul lui Lucy.

— Și eu la fel, adăugă Cass.

Lucy își trase pelerina pe umeri.

— Mie mi se pare că e ceva ciudat la mijloc. De când ne știm noi, Garrett, nu m-ai prezentat niciodată vreunui prieten de-al tău. Ce, te-ai hotărât în sfârșit să scapi de mine?

— Am o regulă foarte strictă. Nu încerc să-mi cuplez prietenii. Presupun că este unul dintre motivele pentru care încă mai am prieteni. Fac o excepție în acest caz pentru că

Berkeley mi-a spus în mod specific că vrea să te cunoască. Acum te întreb pe tine dacă te interesează să îl cunoști pe el. Și este maximumul meu de implicare în toată povestea asta.

Lucy pufni.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce nu l-am cunoscut până acum?

Garrett ridică din umeri.

— Pentru că locuiește în nord și vine foarte rar în oraș.

Lucy dădu din cap, cu un aer înțelept.

— Ah, înseamnă că nu a auzit zvonurile despre mine.

— Trebuie să fi auzit că ești frumoasă, zise Jane. De-asta vrea să te cunoască, Lucy.

— Oh, ce drăguță ești, Janie! Și când mă gândesc că în tot acest timp nu a trebuit decât să aștept un gentleman care să nu mai fi fost la Londra, răspunse Lucy. Era, de fapt, extrem de simplu.

— Sau pe cineva venit de pe front, zise Jane.

Lucy și Jane schimbă o privire.

— Nu are gușă sau vreun picior strâmb, nu-i așa Garrett? întrebă Jane.

Garrett își puse mânușile de piele.

— Nu, de ce întrebî?

— Mă asigur doar că Lucy va dori cu adevărat să-l cunoască, îi atrase atenția Jane.

— Hm, făcu Lucy. Nu-mi permit să fiu prea mofturoasă. La ce perspective am, s-ar putea să nu am altceva de ales, în afară de gușă sau de picioare strâmbe. Sincer, nu sună chiar așa de rău, în momentul de față.

— Nu are nici gușă, nici vreun picior strâmb, răspunse Garrett, clătinând din cap. Sincer, la cum vă aud pe voi vorbind, jur că e o minune că se mai căsătorește cineva în țara asta!

— În caz că nu ai observat, noi trei nu am fost încă cerute în căsătorie de nimeni, adăugă Jane, râzând.

— Să fie o coincidență? i-o întoarse Garrett.

Cass termină la rândul ei să-și lege panglica pelerinei.

— Nu are nici gușă, nici vreun picior strâmb. Sună promițător, Lucy!

— Dar de unde știm că prietena noastră Lucy n-o să-l pună pe fugă pe bietul băiat, așa cum face de obicei? zise Jane, râzând.

— Pentru că i-a fost recomandat de verișorul ei. Cu siguranță, putem avea încredere în el, răspunse Cass, dând din cap.

Lucy râse.

— Nu am nimic împotriva să-l cunosc, dar hai să nu începem să facem planurile de nuntă deocamdată. Și, dacă mă ia gura pe dinainte, trebuie să mă ajuți, Cass.

— Cu plăcere, răspunse Cass, cu o reverență.

Lucy îi zâmbi vărului ei.

— Hai, mărturisește, Garrett! Trebuie să fie ceva în neregulă cu acest Lord Berkeley. Ce este?

— Nu e nimic în neregulă cu el, insistă Garrett. E chipeș, cel puțin aceasta pare să fie părerea doamnelor, este elegant, stilat, bogat, educat. S-ar putea să fie puțin... Oh, vei vedea singură.

— Puțin cum? întrebă Jane. Pipernicit? Bătrân? Urât mirositor?

Garrett își dădu din nou ochii peste cap.

— Nimic din toate acestea. Și am închis subiectul. Deja încep să regret că am spus ceva.

— Cine e pipernicit, bătrân și urât mirositor?

Mătușa Mary ieși repede din camerele ei, ca să li se alăture.

— Nimeni, mamă! zise Garrett, adresându-le celor trei o privire de avertisment.

Cele trei fete schimbă priviri amuzate în timp ce majordomul le ținea ușa deschisă. Coborâra vesele treptele și urcară în trăsură lui Garrett.

Odată ajunși la Assembly Rooms, cei patru prieteni pădură să se împrăstie în cele patru puncte cardinale. Ducele de Claringdon era acolo, remarcă Lucy cu oarecare iritare, dar refuză, *refuză*, să-i dea în vreun fel de înțeles că îl văzuse sau să se apropie măcar de el – sau chiar și de Cass, dacă se întâmpla ca aceasta să discute cu ducele. Era prima ocazie de a-și testa hotărârea luată, aceea de a nu se amesteca în situația dintre Cass și duce. Iar Lucy era hotărâtă să se țină tare.

Bătea cu pantoful în ritmul muzicii, bea un pahar de punci și purta o conversație încântătoare cu doamna Periwinkle despre florile din grădinile din Upper Crescent, când Garrett o bătu pe umăr.

— Lucy.

Încetă să mai bată ritmul și se întoarse la auzul vocii vărului ei.

— Da?

Lângă Garrett se afla un domn pe care nimeni nu l-ar fi putut descrie vreodată altfel decât superb. Avea părul auriu, ochii albaștri și limpezi, de cristal, și o siluetă pe care oricine i-ar fi admirat-o. Înalt și musculos, cu o gropiță ușoară în bărbie în clipa în rare i zâmbi, cu o dantură perfectă ce sclipea în lumina candelabrului. Oh, pe lângă faptul că nu avea nici gușă, nici vreun picior strâmb, se părea că lordul Berkeley era, de fapt, extraordinar de chipeș. Lucy se simțea ușor amețită.

— Lucy, dă-mi voie să ți-l prezint pe prietenul meu, Christian, lordul Berkeley, spuse Garrett.

Apoi, întorcându-se spre lordul Berkeley, adăugă:

— Christian, aceasta este verișoara mea, Lady Lucy Upton.

Lucy făcu o reverență. Cu siguranță, era un început promițător. Oh, nu trebuia să strice totul cu vreuna dintre replicile ei extrem de nepoliticoase.

— Este o plăcere să vă cunosc, milord, reuși ea să

spună.

Fusese bine, nu-i așa? Nimic exagerat sau nepoliticos. Un început bun.

Lordul Berkeley se aplecă galant peste mâna ei.

— Milady, plăcerea este cu desăvârșire a mea.

De cealaltă parte a încăperii, le văzu pe Cass și Jane privind cu ochi de vultur. Când le întâlni privirile, cele două fete începură să-și facă vânt cu mișcări rapide, semn că erau într-un acord cu strălucitorul Lord Berkeley. Privirea lordului Berkeley o urmă curând pe a lui Lucy. Când bărbatul se uită înspre prietenele ei, Cass și Jane ridicară numaidecât privirea în tavan, apoi întoarseră capetele pentru a-și examina spatele rochiilor, pentru a nu fi surprinse uitându-se la ei.

Privirea lordului Berkeley se întoarse la Lucy, care făcea mari eforturi să-și stăpânească râsul. Un zâmbet apără pe chipul vicontelui.

— Prietenele dumitale?

— Da, răspunse Lucy. Deși am rețineri să le numesc astfel în clipa de față.

Răspunsul acesta îl făcu pe lordul Berkeley să zâmbească.

— Ați... Ați dori să dansați, Lady Lucy?

Ah, un bărbat care știa să i se adreseze cu *Lady Lucy*, și nu cu *domnișoara Upton*! Ce schimbare plăcută! Dar sesizase oare o ezitare în vocea lui? Oare nu se ridicase la înălțimea așteptărilor lui? Cu siguranță, un bărbat atât de chipeș și de elegant ca lordul Berkeley ar fi fost mai interesat de o tânără precum... Cass. Oh, nu trebuia să gândească așa, nu-i folosea la nimic. Îi adresă în schimb un zâmbet radios.

— Da, milord. Mi-ar face mare plăcere.

Lucy descoperi curând că lordul Berkeley era un dansator foarte priceput. Totuși, nu era genul căruia să-i placă să facă conversație - cel puțin nu în timp ce dansau.

Poate că prefera să se concentreze asupra pașilor. Și se descurca de minune. O învățea pe ringul de dans cu o ușurință și o grație surprinzătoare la un bărbat atât de înalt. Da, și ducele era înalt și, cu toate acestea, dansa desăvârșit, dar – Nu! *Refuza* să se gândească la duce. Nu în această seară. Îl alungă cu hotărâre din gândurile ei.

După dans, lordul Berkeley o conduse la bufetul cu antreuri.

— Spuneți-mi, Lady Lucy, cum se face că nu ne-am întâlnit până acum? Gălesc că este mare păcat.

Oooh, poate că acum era momentul în care avea să descopere la ce se referise Garrett când spusese că lordul Berkeley era puțin cam... îl studiasse cu atenție în timpul dansului și nu găsisse să îi lipsească absolut nimic. Îi zâmbi larg.

— Același lucru l-am întrebat și eu pe Garrett mai devreme, milord. Mi-a spus că veniți foarte rar în oraș.

— E adevărat. Am participat la vreo câteva evenimente de-a lungul anilor, însă mă simt mult mai bine la țară. Dumneata nu?

Lucy se gândi preț de câteva clipe. La țară erau părinții ei. Nu, nu putea spune că îi plăcea la țară.

— N-aș spune că îmi place în mod deosebit, milord. Dar îmi plac foarte mult orașelele de vacanță, așa cum e Bath. Spuneți-mi, ce vă aduce aici?

— Verișoara mea se căsătorește aici, săptămâna viitoare, spuse el.

Se căsătorește... Cuvântul îi aminti lui Lucy că le atrăsese atenția prietenelor ei să nu înceapă încă să facă planuri de nuntă, dar nu se putea stăpâni să nu se gândească ce fel de viață ar fi avut dacă ar fi ajuns să se căsătorească cu lordul Berkeley.

— Ah, în cazul acesta, casă de piatră! Vă place orașul?

— Da, foarte mult, răspunse el, adresându-i un zâmbet fermecător.

Lucy zâmbi la rândul ei. Vicontele era înalt și chipeș și un foarte bun dansator. Dar nu trebuia să pară prea dornică. În plus, cu cât petrecea mai mult timp în compania lui, cu atât creșteau șansele de a spune vreo gogomănie. Trebuia cu orice preț să aibă grijă ori de câte ori deschidea gura.

— Vă mulțumesc pentru un dans încântător, Lord Berkeley.

— Cu multă plăcere, milady.

Lucy deschise gura pentru a continua conversația, însă un alt invitat veni să îl salute pe lordul Berkeley. Vicontele fu nevoit să se scuze. Lucy oftă și îi ură noapte bună.

Douăzeci de minute mai târziu, Lucy și prietenele ei stăteau așezate pe niște scaune aranjate pe marginile ringului de dans, bând punci și râzând.

— Vă jur, nu știu cum a putut să treacă atâta timp fără ca Garrett să mă prezinte prietenilor lui atât de încântători, spunea Lucy.

— Mai bine zis, lordului Berkeley, adăugă Jane. Mie, personal, bărbatul mi se pare perfect.

— Știi, dacă lordul Berkeley ar fi fost prezent în anul în care ți-ai făcut debutul, poate că lucrurile ar fi stat cu totul altfel pentru tine, Lucy, spuse și Cass.

Lucy nu-și putu opri zâmbetul.

— Vrei să spui că nu aș mai fi acum la un pas de a ajunge fată bătrână?

Dar, chiar în timp ce gândea acest lucru, se întrebă dacă într-adevăr așa era. Ar fi apreciat trăsăturile frumoase și manierele elegante ale lordului Berkeley cu cinci ani în urmă? Nu putea fi sigură. Dar în această seară... În această seară, cu siguranță le apreciase. Lordul Berkeley era exact genul de bărbat de care să fie ea interesată. Avea maniere impecabile, provenea dintr-o familie aristocrată... Era foarte diferit de o anumită persoană, care știa prea puține din

obiceiurile societății, chiar dacă ajunsese, în mod întâmplător, duce. Da. Lordul Berkeley era perechea perfectă pentru ea. Deși nu se putea abține să nu-i arunce din când în când câte o privire ducelui, ca să vadă dacă îl remarcase pe noul ei însoțitor.

La naiba! De ce îi păsa? Totuși, interesant era că Derek păstrase distanța față de Cass în această seară. Oare din cauza legăturii cu Julian? Oare îl făcuse să se răzgândească, în ciuda a ceea ce îi spusese cu două seri în urmă? Sau fusese din cauză că Lucy avusese alte preocupări și nu se mai gândise nici el la Cass în această seară? Ei bine, *asta* era o întrebare interesantă. Ducele era interesat de Cass doar atunci când Lucy se învârtea ca o cloșcă pe lângă ea, gata să-l ciugulească cu prima ocazie care se ivea?

Nu. Nu. Nu. Nu conta. Nu la duce trebuia ea să se gândească, ci la lordul Berkeley. Refuză să se mai uite în direcția lui Derek.

Capitolul 25

— Dansezi cu mine?

Întrebarea îi trimise lui Lucy un fior încins pe șira spinării. Respirația caldă a celui care îi solicita dansul îi făcu pielea ca de găină pe gât.

Întoarse capul, dar știa deja cine era. Derek. Stătea acolo, în costumul negru, de seară, cu o mână în buzunar, cu cealaltă întinsă spre ea. Și, la naiba cu tot și toate, arăta de-a dreptul senzațional.

Lucy voia să spună nu. Voia să-l refuze. Privi în jur. Lordul Berkeley plecase să aducă ceva de băut, iar Derek profitase în mod evident de ocazie ca să o abordeze.

Deschise gura ca să-l refuze, însă cuvintele se

încăpățânară să nu-i iasă de pe buze. Și, firește, un simplu „Nu, mulțumesc” nici nu intra în discuție.

Se întoarse cu fața spre el, ridică o sprânceană și, fără niciun cuvânt, își puse palma în mâna lui întinsă.

O conduse pe ringul de dans, o cuprinse în brațe și începu să o învârtă.

— Berkeley, ha?

Lucy se concentrează să-și păstreze chipul lipsit de orice expresie.

— Ce vrei să spui cu asta?

Nici chipul lui nu trăda nicio emoție. Nu-i putea ghici nici măcar un singur gând.

— Nimic.

— Atunci, de ce întrebi? contraatacă ea.

Derek o învârti din nou.

— Pur și simplu nu am remarcat să-i fi acordat atât de multă atenție până în seara asta.

Lucy își înclină ușor capul.

— Pentru că abia în seara asta l-am cunoscut.

— Înțeleg.

— Dar tu? Nu te-am văzut niciodată să-i acorzi atât de puțină atenție lui Cass, i-o întoarse Lucy.

— Care va să zică, m-ai urmărit?

Lucy îl privi, mijind ochii.

— Aș putea spune același lucru despre tine, continuă el. Nici tu nu i-ai acordat prea multă atenție lui Lady Cassandra în această seară.

— Am hotărât că tu și Cass...

Își dresе vocea.

— Nu mai este lupta mea. Sincer, nici nu a fost vreodată.

Citise cumva o umbră de dezamăgire pe chipul lui?

— Înțeleg. Renunți atât de ușor?

Ticălosul, încerca să o ademenească! Dar nu avea să-i facă jocul.

— Nu am la ce să renunț. Cass m-a rugat să o ajut să fie directă cu tine. Am făcut asta. Tu ai refuzat să ascuți. Asta e tot. Cass nu se va căsători cu tine. Sunt convinsă. Dar am de gând să o las să se descurce singură de acum înainte.

Derek nu spuse niciun cuvânt. O privea doar. Lordul Berkeley se întorsese la locul în care o lăsase pe Lucy, unde stătea acum cu două pahare de șampanie în mână, cu o expresie indescifrabilă pe chip.

Derek arătă cu bărbia spre el.

— Berkeley nu pare prea încântat că dansezi cu mine.

Lucy privi înspre viconte.

— M-a întrebat dacă vreau să-mi aducă ceva de băut. Ar trebui să mă întorc la el.

Derek ridică o sprânceană.

— Așadar, deține monopolul asupra ta în seara asta?

— Cătuși de puțin! i-o întoarse ea. Pur și simplu îmi place compania lui.

— Spre deosebire de a mea?

Vocea îi era o șoaptă răgușită, care o răscolea parcă pe dinăuntru.

— Nu eu am spus asta, ci tu!

De ce se simțea dintr-odată tulburată?

Derek o privi, mijind ochii întunecați.

— Nu te înțeleg.

Lucy fu cât pe-acum să izbucnească în râs.

— Sentimentul este cât se poate de reciproc, Excelență. Nici eu nu te-am înțeles niciodată. Deși, acum că am aflat că tu și Julian sunteți prieteni, presupun că lucrurile încep să se mai lege.

— Dar tot nu crezi că ar trebui să mă căsătoresc cu Cassandra?

Lucy scutură din cap. Ar fi vrut să se smulgă din brațele lui și să fugă cât mai departe. Nu știa de ce.

— Nici eu nu mai știu ce să cred.

Derek privi din nou în direcția lordului Berkeley.

— Mai bine te duc înapoi. N-aș vrea să fiu provocat de cineva ca vicontele.

Îl lua peste picior. Având în vedere talentul lui Derek pe câmpul de luptă, un duel cu lordul Berkeley s-ar fi terminat foarte repede. Vicontele nu era, în mod evident, un tânăr cu înclinații prea belicoase.

Simți brusc nevoia să îi ia apărarea.

— Ai putea să iei o lecție de la lordul Berkeley în ceea ce privește manierele și comportamentul, răspunse ea, sperând că Derek o să simtă din plin înțepătura.

Dar, dacă o simți, nu-i oferi satisfacția de a i-o arăta. O conduse în schimb înspre locul în care aștepta lordul Berkeley și o lăsă lângă acesta.

— Seară bună, milady, spuse el, sărutându-i mâna.

Pielea lui Lucy ardea în locul în care buzele lui o atinseseră.

Lordul Berkeley îl salută pe Derek cu o înclinare a capului, apoi îi înmână lui Lucy paharul de șampanie. Lucy îi mulțumi dulce. Derek se pierdu în mulțime, iar Lucy rămase privind în urma lui.

— Un prieten? Întrebă lordul Berkeley.

— Nu l-aș numi prieten, răspunse Lucy, sorbind din șampanie. Mai degrabă un partener pentru dueluri verbale.

— Am auzit că ați avut o provocare la un bal din Londra.

Lucy fu cât pe-acți să se înece cu șampania. Ar fi vrut să se deschidă pământul și s-o înghită.

— Ăăă, da. Se consideră deosebit de ager la minte și la vorbă.

— Dar dumneata, milady? Am auzit că și dumneata te pricepi destul de bine să învârți cuvintele.

Lucy sorbi din nou din șampanie. Îi zâmbi.

— Mă străduiesc, milord.

Din fericire, fu scutită să mai răspundă și altor

întrebări legate de Derek, atunci când lordul Berkeley o invită din nou la dans. Din nou se învârtiră pe tot ringul de dans fără prea multă conversație, dar vicontelescă, și de această dată, la fel de elegant. Și o pauză de la împunsăturile verbale era bine-venită. Una scurtă.

*

Derek dădu pe gât al treilea brandy din acea seară. Trânti paharul pe tava unui lacheu care trecea pe lângă el și rezistă tentației de a-și șterge gura cu dosul palmei. Făcuse asta nu de puține ori în armată, dar gestul nu se ridica la standardele sociale ale unei săli de bal din Bath.

O privea pe Lucy Upton pe ringul de dans. Dansa cu Berkeley, zâmbea, părea să se simtă minunat. Ce anume din scena asta îl scotea atât de rău din sărite pe Derek? În mod normal, la astfel de evenimente, el încerca să o curteze pe Cassandra, Lucy apărea și începea să se certe cu el, și totul era așa cum trebuia. Aproape că gemu. Care era problema lui? În această seară, lui Lucy părea că puțin îi pasă de restul lumii, iar Lady Cassandra fusese disponibilă aproape întreaga seară, totuși Derek nu se dusesse să o invite la dans. Nu în seara asta. De ce? Oare pentru că aflase că Lady Cassandra era îndrăgostită de Julian?

Derek ar fi vrut să creadă că așa stăteau lucrurile, dar știa că nu era adevărat. Treaba asta nu îl afectase câtuși de puțin cu două seri în urmă, când aflase de sentimentele pe care Cassandra le simțea față de Julian. Nu o iubea pe Cassandra, așa că nu putea să-i poarte pică pentru sentimentele pe care le nutrea pentru Swift. La dracu'! De ce nu putea să pună un picior în fața celui alt și să se ducă să o invite pe Cassandra la dans? Asta făcea un bărbat care curta o femeie. Și putea să o ducă undeva, unde ar fi fost singur cu ea, departe de privirea ageră și de limba ascuțită

a lui Lady Lucy. Iar în seara aceasta avea ocazia perfectă.

Lucy era – privi spre ringul de dans și o văzu dansând în continuare cu Berkeley – complet preocupată. De ce gândul ăsta îi făcea pieptul să-i ardă? De ce îi stârnea dorința de a-și înfige pumnul în mutra fină, de aristocrat, a lui Berkeley?

La dracu'! Berkeley era genul de bărbat căruia îi aparțineau femeii ca Lady Lucy și Lady Cassandra. Venea dintr-o familie impecabilă, avea un nume impecabil și un lung șir de strămoși care serviseră loial Coroana. Știa totul despre titluri, maniere și societate. Exact așa cum Derek n-ar fi vrut niciodată să fie. Cum n-ar fi putut să fie niciodată. Dar oameni ca el erau pretutindeni în jur. Aveau să fie întotdeauna. De ce-i păsa atât de mult că Berkeley, în mod deosebit, își petrecea timpul cu Lucy?

Derek înjură în barbă și îi strigă unui lacheu să-i mai aducă un brandy.

Capitolul 26

Lucy se trezi speriată de sunetul unui obiect lovind fereastra. Un zdrăngănit, apoi liniște, urmată de un nou zdrăngănit.

— Ce mai e și asta?

Se frecă la ochi ca să alunge somnul, dădu pătura la o parte și își puse halatul, exact în clipa în care un nou zdrăngănit lovi geamul. Se duse repede la fereastră, o deschise și se aplecă afară.

Derek era în curtea din spate, cu o lumânare în mână. Abia îi putea desluși chipul în lumina palidă.

— Ce faci? îl întreabă, pe jumătate strigând, pe jumătate în șoaptă.

Bărbatul se clătină puțin.

— Arunc pietricele în fereastra ta, ce ți se pare că fac?
îi strigă el vesel, poate o idee prea tare.

Lucy îl privi cu atenție.

— Ei bine, pentru început, ai greșit fereastra. Camera lui Cass este în partea din față a casei.

— Știu.

— Ssst!

Lucy își agită mâna spre el.

— Vrei să trezești toată casa?

— Nu, nu, nu, îi răspunse el, aproape cântând.

Lucy se aplecă și mai mult pe fereastră, ca Derek să o poată auzi.

— Nu o să te întreb de unde știai care este fereastra mea, cu atât mai puțin a lui Cass. Nu vreau să știu.

— Sunt extrem de ingenios, milady! anunță el, scoțându-și o pălărie imaginară – chiar așa, unde-i era pălăria? – și înclinându-se din nou.

Se împleticise iar?

Lucy își miji privirea:

— Dumnezeu, ești beat!

— Nu! îi strigă el, cu o expresie nemulțumită pe chip.

— Ba da, ești.

Nu-și putu stăpâni zâmbetul micuț care-i apăru pe buze.

— Ba ești. Ești beat criță!

Își puse mâinile în șolduri.

— Coboară aici!

Lucy râse.

— Nu prea cred. Sunt îmbrăcată în cămașă și halat, și este mijlocul nopții. Este absolut indecent. Ce-ți închipui că faci aici, la ora asta?

— Coboară aici! îi strigă el din nou. Vreau să te văd în cămașă de noapte. Nu am nicio problemă cu decența.

I se păruse ei, sau tocmai ridicase de mai multe ori din sprâncene? Oh, zău așa, chiar că era beat criță! Ce-i

drept, era un adevărat spectacol – unul cu desăvârșire neașteptat – să-l vadă pe ducele de Claringdon atât de afumat, cu limba încurcată și, Dumnezeuule mare, își scotea eșarfa? Se sprijini de cadrul ferestrei și îl privi. Era oarecum fascinant. Era chiar amuzant când era beat, își spuse ea cu ironie. De ce își imaginase că se enerva la băutură? Nu că și l-ar fi imaginat vreodată beat. Chiar atunci, Derek începu să cânte în gura mare, confirmându-i bănuielile că era de-a dreptul jovial când se amețea.

— Șșșt! îi strigă ea. O să-l trezești pe Garrett, și probabil că o să cheme poliția.

— Ba n-o s-o cheme. Upton e băiat de treabă. Îl știu din Spania. Băiat bun. Băiat bun.

Lucy își ascunse zâmbetul în spatele degetelor.

— Ce cauți aici? De ce ai venit în seara asta?

— De ce? Ai fi vrut să fie Berkeley?

Lucy trase aer printre dinți. Nu era cu puțință, nu, ca Derek să fie gelos? Oh, vai, asta făcea lucrurile cu atât mai interesante. Mult mai interesante, într-adevăr.

— Nu știu de ce, dar mă îndoiesc că lordul Berkeley ar fi făcut așa ceva, spuse ea.

— Ai dreptate, pentru că este complet lipsit de imaginație, zise Derek. Și nu ar fi vrut să-și ciufulească freza aia perfectă.

Derek reușise în sfârșit să-și scoată cravata de la gât și era preocupat acum să și-o înfășoare în jurul mâinii.

— Ce înseamnă o freză perfectă? Întrebă Lucy, privind printre gene. Și ce faci cu eșarfa?

— Îmi fac un bandaj, o informă el. Îmi trebuie unul.

Lucy exclamă și se aplecă și mai mult pe fereastră, ca să poată vedea mai bine.

— Ești rănit?

Ridică spre ea mâna pe care și-o bandaja.

— Îmi sângerează pumnul.

— De ce?

— Am izbit un copac.

Lucy se încruntă.

— Cum? De ce?

Derek rânji.

— Coboară aici și o să-ți spun.

Lucy își stăpâni un nou zâmbet. Probabil că nu era prea grav rănit dacă persevera în rugămintea lui.

— Nu se poate.

— Atunci, o să urc eu!

Lăsă ceva în iarbă. Un pahar de băutură?

Lucy se retrase de la fereastră.

— Nu!

Dar nu o asculta. Începuse deja să urce în copacul din fața ferestrei ei. Apucă o creangă mai joasă și se săltă. Cămașa îi ieși din pantaloni, oferindu-i lui Lucy o imagine ispitoare a abdomenului său. Șase mușchi se conturau cât se poate de frumos. Strânse din buze.

— Oh, aș vrea să nu fi văzut asta. Îmi va fi greu să uit, șopti ea, scuturându-se. Apoi, mai tare: O să cazi și-o să mori! îi strigă ea.

Ajunsesese deja la al doilea rând de ramuri.

— Ba nu. Crede-mă, dacă nu am reușit să mor în război, n-o să las un copac amărât să-mi curme viața.

Și, de data aceasta, nu putu să nu zâmbească. Și trebuia să recunoască, părea să se priceapă destul de bine la cățărat, având în vedere că era beat și rănit.

Ajunse la al treilea rând de crengi și se atârână de ramura cea mai îndepărtată, care ajungea însă cel mai aproape de fereastra ei.

— Ai grijă! exclamă Lucy.

Derek își făcu vânt și se aruncă prin deschizătura ferestrei, cu picioarele înainte.

Lucy se dădu înapoi ca să-i facă loc, apoi sări ca să-l prindă de mijloc. Îl ținu bine, trăgându-l din toate puterile ca forța impulsului să nu-l dea pe spate. Când își dădu

seama că-l prinsese Lucy, Derek dădu drumul crengii și se strecură complet prin fereastră, cu ajutorul ei.

În clipa în care fu sigură că Derek nu mai era în pericol, Lucy îi dădu drumul și se trase, împleticindu-se, înapoi. Își puse degetele pe buze și îl privi cum stătea pe pervazul ferestrei ei. Avea un rânjet nerușinat pe față și expresia unei mâțe care tocmai linsese un borcan cu smântână.

— *Asta* a fost periculos și stupid! zise ea.

Dar nu-și putea lua ochii de la pielea de pe gâtul lui pe care, până mai devreme, i-o ascunsese eșarfa. Înghiți în sec. Cu greu.

— Da de unde! A fost amuzant! declară el, încă rânjind. Chiar dacă nu *cuviincios*.

Se strâmbă la ultimul cuvânt și îl rosti pe un ton disprețuitor. Ce era cu el în seara asta?

— Puteai să mori. Încă mai e posibil. Pleacă de lângă fereastră! zise Lucy.

Se ridică și se apropie de ea clătinându-se.

— Ai părul despletit, șopti el, cu vocea răgușită.

Lucy, stânjenită, își trecu mâna prin bucle. Oh, era o postură atât de necuviincioasă!

— E frumos, șopti el apoi.

Lucy simți un nod în stomac. *Frumos?* Derek își ridică degetele ca să-i atingă părul, iar privirea lui Lucy fu atrasă de pata roșie de pe mâna lui, provocată de sângele care trecea prin bandajul improvizat.

— Mâna ta... Lasă-mă să văd!

Se întoarse cu spatele la ea și făcu doi pași înspre scaunul de lângă pupitru, înainte să se prăbușească. Lucy se duse repede lângă el și îl cuprinse cu brațul pe după talie. Derek se sprijini cu greutate de ea și își puse un braț pe umerii ei. Mirosea a brandy și a iarbă proaspătă și a încă ceva, ce o făcea să vrea să-și îngroape nasul în cămașa lui pe jumătate deschisă. Încercând să-și alunge din minte

acest gând, Lucy îl duse până în dreptul scaunului, pe care Derek aproape că se prăbuși.

Lucy se așeză în genunchi în fața lui și desfăcu repede eșarfa din jurul mâinii rănite.

— Au! se strâmbă el. Doare.

— Ei, haide, te vaiți ca un copil! Cum ai supraviețuit în război?

Lucy scoase o exclamație de surprindere în clipa în care dădu la o parte eșarfa îmbibată în sânge și văzu cât de gravă era rana.

— Oh, vai! Nu mai ai piele pe încheieturile degetelor și totul e plin de mizerie!

— Nu-i nimic, doar o rană superficială, zise el, apoi rânji.

— O rană superficială care s-ar putea să se infecteze. Rămâi aici! Nu te mișca! Și, pentru Dumnezeu, să nu faci gălăgie!

Îl lăsă așezat pe scaun, unde nu părea că stă într-o poziție prea sigură, și ieși repede din cameră, traversă coridorul, coborî cele două etaje și intră în cămara de lângă bucătărie. Adună repede câteva bucăți de pânză curată, un vas pe care îl umplu cu apă curată și câteva ierburi, mirodenii și alte ingrediente cu care să facă o pastă medicinală. Se întoarse în grabă în dormitorul ei.

Abia când intră în încăpere răsuflă ușurată. Din fericire, Derek adormise. Era întins pe scaun. Și sforăia. Tare.

Mai bine decât să hoinărească prin tot etajul, cântând în gura mare, strigând glume deocheate sau cine știe ce.

Se ghemui repede lângă el și îi desfăcu din nou bandajul. Se pare că reușise să și-l prindă la loc, cât fusese ea plecată. În clipa în care îi scufundă degetele în apă, se trezi instantaneu și aproape că urlă. Lucy îi puse palma peste gură. Senzația respirației lui fierbinți pe degetele ei îi stârnea fiori în stomac. Când realizează că Derek își amintise

unde se afla și dădu din cap, Lucy își trase mâna.

— Îți curăț rana și-ți pregătesc o pastă medicinală, îl anunță ea, apucându-se deja de lucru.

Derek ridică sprâncenele.

— Nu știam că o lady ca tine se pricepe la așa ceva.

— Mă pricep la multe, îi răspunse ea. Am avut mai multe animale în copilărie. Și am avut grijă exemplară de ele. Pasta asta am învățat să o fac pentru calul meu.

— Mă tratezi cu o pastă medicinală pentru cai? aproape că strigă el.

Lucy îi astupă din nou gura cu mâna.

— Șșșt! Și da, este bună și pentru oameni. I-am făcut-o și lui Garrett odată, când s-a încăierat cu băiatul vecinilor.

Derek zâmbi sub degetele ei și Lucy simți din nou fluturașii din stomac. Își trase mâna.

— Cine a câștigat? întrebă el.

— Cine a câștigat?

Îl privi, parcă nevenindu-i să creadă că îi puna o astfel de întrebare.

— Ce mai contează? Cred că au trecut zece ani de atunci.

— Pun pariu că Upton își amintește cine a câștigat.

De data asta, Lucy zâmbi.

— Tipic masculin! Prea bine, îmi amintesc. Garrett a câștigat. Dar a durat mult până când i s-a vindecat mâna. Pasta mea l-a ajutat.

— Cum spui tu, milady, zise el, rânjind.

Lucy prepară repede pasta. Amestecă ingredientele pe care le adusese cu apa care mai rămăsese în vas, până când obținu o pastă fină. Apoi îl prinse pe Derek de încheietura mâinii.

— S-ar putea să te doară, îl anunță ea.

— Am fost împușcat. M-ar mira să... Auuu!

Lucy își mușcă buzele ca să nu râdă. Întotdeauna își dăduse animalele cu un balsam relaxant înainte să aplice

această pastă, însă Derek merita să fie puțin înțepat pentru că venise la fereastra ei în seara asta, beat criță, și făcuse o scenă. Ca să nu mai spună că o speriasse de moarte când urcase în copac și intrase în camera ei, pe fereastră. Cum ar fi putut explica leșul ducelui în grădina din spate?

Derek strânse dinții.

— Sper să meargă.

— Nu fi copil!

Îi apăsă pasta pe mână cu puțin prea multă forță.

— Acum, vrei să-mi spui de ce te-ai luat la bătaie cu un biet copac?

Derek trase aer printre dinții încleștați și se strâmbă.

— Nu am *intentionat* să mă iau la bătaie cu copacul.

Lucy strânse din buze.

— Oh, desigur. Sunt convinsă că nimeni nu face așa ceva. A sărit el pe tine? Te-a luat prin surprindere?

Derek o privi lung.

— Nu. Dacă vrei să știi, am crezut că e un om.

— Un om? Ce om?

— Berkeley.

Lucy îi lăsă mâna să cadă și-și înfipse pumnii în șolduri.

— Ce tot spui acolo?

— Este foarte simplu. În timp ce mă întorceam acasă, mă gândeam la Berkeley, m-am enervat și am pocnit un copac.

Lucy oftă.

— Așadar, nu ai crezut că respectivul copac era lordul Berkeley?

— Nu, dar mi-aș fi dorit să fie, mârâi el. L-aș fi pocnit direct în gurița aia de aristocrat.

Lucy dădu ochii peste cap.

— Sunt sigură că pumnul tău ar fi arătat mult mai bine în cazul ăsta. De ce ai vrut să-l lovești pe lordul Berkeley?

Îi luă din nou mâna și reîncepu să aplice pasta.

Derek privi pe fereastra întunecată.

— Ce n-ai da să știi!

Lucy strâmbă din nas și apăsă mai tare. Derek se schimonosi, și ea zâmbi.

— Bine, nu-mi spune.

Derek își sprijini cotul liber pe genunchi.

— De cât timp îl cunoști pe Berkeley? Nu te-am mai văzut în compania lui.

— Ți-am spus deja, ne-am cunoscut în seara asta. Garrett ne-a prezentat. Pare un bărbat plăcut.

Derek scoase un mârâit din gât.

— Ce-i drept, părea că-ți face plăcere compania lui. Sunt în stare să pun prinsoare că nu a muncit nici măcar o zi în viața lui. N-ar nimeri un elefant de la zece pași. N-ar putea...

Lucy apăsă din nou.

— Ai terminat?

Derek rânji, cu ochii pe jumătate închiși.

— Da.

Lucy ridică o sprânceană.

— De ce ai venit la fereastra mea și nu la a lui Cass?

— Pentru că am vrut să te văd *pe tine*.

Îi atinse nasul cu vârful degetului, ca să accentueze ultimul cuvânt.

Lucy încercă să ignore fiorul care o străbătu în clipa în care auzi răspunsul lui.

— De ce?

— Nu știu.

Își trecu o mână pe după gâtul ei și o trase până când gura ei era la doar câțiva centimetri de a lui.

— Poate că voiam să te mai sărut o dată. Ce ai zice de asta?

Inima lui Lucy bătea atât de tare, încât era sigură că Derek o putea auzi. Căldura și presiunea mâinii lui pe pielea

gâtului ei o făceau să se simtă amețită la rândul ei. Nu-și putea dezlipi privirea de buzele lui. Chiar voia să o sărute din nou?

Oh, stai! O întrebase.

Își trecu încet limba peste buzele uscate. „Ce ai zice de asta?” o întrebase. Pentru a doua oară în viața ei, în fața aceluiași bărbat, Lucy rămăsese fără cuvinte.

Curaj! Îndemnul îi răsună în minte. Derek era complet amețit de băutură. Era foarte probabil să nu-și mai amintească nimic din ce se întâmpla între ei în această seară. Nu așa spusese Garrett că i se întâmpla ori de câte ori întrecea măsura cu băutura? Într-adevăr, trebuia să aibă curaj.

În mod evident, Derek nu avea nevoie de alte încurajări. Îi puse cealaltă mână pe umăr și o trase lângă el, în timp ce-i captura gura cu a lui. Fu un sărut lung, fierbinte și minunat. Lucy nu putea să respire. Nu putea să gândească. Nici nu voia.

Degetele lui îi trecură prin păr, apoi îi coborâră pe gât, pe umeri, pe coapse. O prinse și o trase pe genunchii lui. O ridicase ca și cum ar fi fost doar o păpușă. Gura lui se mișca peste a ei cu o insistență și o finețe care o făceau să creadă că poate nu era chiar atât de beat pe cât își imaginase. Nu era sărutul neglijent al unui bărbat care nu-și mai dă seama ce face. Din nefericire, Lucy primise cândva și unul din acesta - deși, firește, îi pusese capăt cu o replică zdrobitoare. Sărutul lui Derek însă era un sărut la sfârșitul căruia Lucy știa că nimic nu avea să mai fie la fel.

Când buzele lui Derek se dezlipiră în sfârșit de ale ei, Lucy trase aer în piept și își odihni o clipă fruntea pe a lui. O sumedenie de senzații pe care nu le mai simțise până atunci o asaltau. Senzații fierbinți și umede.

— Săruți bine, șopti ea, peste buzele lui.

Apoi, stânjenită, întoarse capul și se ridică de pe genunchii lui. Luă un scaun din colțul încăperii și îl aduse

lângă Derek.

Acesta înclină capul într-o parte și o privi.

— Sărut bine, dar, ceva mai devreme, mi-ai spus că o să-mi dai voie să-i fac curte Cassandrei, după ce te-ai opus tot acest timp.

Lucy trase aer în piept și privi în altă direcție.

— Așa este.

Derek o privi, mijind ochii.

— Hotărârea ta are vreo legătură cu lordul Berkeley?

— Cum? Nu. De ce?

— Nu contează. Ai terminat cu mâna mea?

— O clipă.

Luă fâșiile curate de pânză de pe birou, de unde le lăsase, și le înfășură strâns în jurul răni, având grijă ca pasta să rămână pe loc.

— Gata!

Derek își trase mâna.

— Ar trebui să te vadă un medic mâine. Să examineze rana și să se asigure că nu e infectată.

— N-am nimic.

Se ridică și arată înspre scări.

— Te-ar deranja dacă, ăăă, aș ieși pe ușa din față?

Lucy zâmbi.

— Cred că ar fi mai bine.

— Îmi cer scuze că te-am deranjat în seara asta, milady.

— Ai grijă cum ajungi acasă!

Se duse la ușa dormitorului ei, o deschise încet, apoi o privi peste umăr.

— Transmite-i lordului Berkeley salutările mele.

Capitolul 27

Lucy bătu ușor în ușa dormitorului lui Cass.

— Pot să intru?

— Lucy, tu ești? răspunse prietena ei, la fel de încet.

— Da.

— Sigur că poți să intri, spuse Cass.

Lucy se strecură înăuntru. Era încă îmbrăcată în cămașa de noapte și halatul subțire, de vară. Nu mai putuse adormi după povestea cu Derek. *Derek!* Ce era cu Derek? Ce simțea ea pentru Derek? Nu știa. Era cel mai de neînțeles bărbat pe care-l cunoscuse vreodată. Ce fusese în mintea lui să intre așa, pe fereastră, în camera ei, în toiul nopții? Dincolo de faptul că și-ar fi putut frânge gâtul, ar fi putut să-i distrugă reputația, să-i trezească pe toți ai casei, care să dea fuga să vadă ce se întâmplă... Sau toate trei la un loc! Fusese nesăbuit, își pierduse controlul, iar Lucy nu-l mai văzuse niciodată așa. Și, dacă n-ar fi știut sigur că nu e cazul, Lucy ar fi zis că era din cale afară de gelos pe lordul Berkeley. Nu că ar fi existat vreun motiv de gelozie. La urma urmei, lordul Berkeley era primul bărbat care-i acorda atenție lui Lucy de foarte multă vreme. Da, era chipeș și știa să danseze, dar abia îl cunoscuse. Nu știa nimic despre adevăratul lui caracter. Presupunea că nu putea fi odios, având în vedere că Garrett era prieten cu el, dar asta nu garanta că ar fi fost un soț potrivit pentru Lucy. Totuși, era promițător, iar Lucy intenționa să-l revadă. Înainte de a pleca de la bal, îi permisesese să o viziteze.

Dar ceva îi spunea lui Lucy că nu era o simplă coincidență faptul că, exact în noaptea în care ea dansase cu lordul Berkeley, Derek intrase pe fereastra ei. Oare era? Oh, de ce și când scăpase totul de sub control? De-asta venise la Cass. Trebuia să-i spună lui Cass că Derek îl cunoștea pe Julian. Până în această seară, crezuse că ar fi putut fi prea mult pentru Cass, însă acum își dădea seama că prietena ei merita să știe tot adevărul.

Trase aer în piept. Nu numai că nu știa ce să creadă

despre Derek, dar nu știa nici ce să-i spună lui Cass. Și nu exista niciun mod de a-i explica motivul pentru care eșarfa lui plină de sânge era acum în sertarul ei... sau de ce o mirosise - partea care nu fusese pătată de sânge - de câteva ori înainte să o pună acolo.

Se apropie de patul lui Cass și se așează pe saltea, lângă prietena ei.

— Îmi pare rău că te-am trezit!

Cass căscă și își întinse brațele deasupra capului.

— Nu-i nimic, Lucy. Dar ce este? Ce s-a întâmplat?

Își așează obrazul pe pernă.

Lucy își întinse cutele halatului.

— Îmi pare rău pentru seara trecută, Cass!

Pe fruntea lui Cass apăru o cută.

— Pentru ce-ți pare rău, Lucy?

— Îmi pare rău că m-am luat la ceartă cu ducele în fața ta, la Assembly Rooms. Încercam doar să te ajut. Nu pot să înțeleg, dar reușește să mă scoată în asemenea hal din sărite... Nu pot să-mi explic.

Cass îi zâmbi blând.

— Întotdeauna ai avut o fire aprinsă, Lucy. Asta te face atât de puternică și de curajoasă. Nu ești o nătăfleață ca mine. Întotdeauna am admirat asta la tine.

— Tu nu ești o nătăfleață, Cass.

— Oare?

— Nu. Ești încântătoare și prietenoasă și vezi partea bună în toți oamenii.

— Da, și tare-mi mai folosește! spuse Cass, cu un zâmbet trist.

— Ești minunată, Cass! Derek... Ducele te admiră foarte mult.

Cass căscă din nou și îi zâmbi somnoros.

— Iar lordul Berkeley pare să te admire pe tine.

Lucy își privi mâinile pe care le ținea împreunate în poală, pe halatul alb.

— De-asta am venit la tine, Cass.

— De ce?

— Mai întâi, vreau să-ți spun ce mi-a destăinuit ducele, acum două seri.

Nu-i putea spune Derek în fața lui Cass.

Ochii lui Cass se măriră.

— Ce anume?

Lucy trase adânc aer în piept.

— Sper să nu te superi pe mine, dar i-am spus că ai inima frântă, din cauza căpitanului Julian Swift.

Cass aruncă o privire melancolică pe fereastra întunecată.

— Nu mă supăr pe tine, Lucy. Și ce dacă știe? Ce mai contează dacă-i știe numele?

— Cass, ducele îl cunoaște pe Julian. A spus că sunt buni prieteni. A spus că Julian i-a recomandat să se întoarcă în Anglia și să te curteze.

Cass se albi la față.

— A spus el asta?

Lucy dădu din cap.

— Da. Și a mai spus că nu are de gând să renunțe la tine, Cass. Cass trasa contururile cuverturii cu unghia lungă și frumos pilită.

— M-am gândit mult în seara asta. Închise ochii.

— Nu pot spune că ducele nu are dreptatea lui.

Lucy îi cercetă chipul.

— Ce vrei să spui?

Cass oftă prelung.

— Adevărul este că probabil că Julian nu se va întoarce acasă. Și, chiar dacă se va întoarce, e în continuare logodit cu Pen. Ridică fruntea și privi în ochii prietenei ei.

— Am hotărât că mă port prosteste, Lucy.

Lucy nu mai putea respira. Parcă încăperea rămăsese fără aer.

— Cass? Ce spui? Simți ceva pentru duce?

Capitolul 28

Lucy nu se putea concentra la discuția veselă pe care prietenii ei o purtau în timpul dineului la care participau în salonul venețian al lui Lady Hoppington. În mod normal, jocurile verbale ale lui Jane și Garrett o amuzau, dar în această seară totul era un zumzet monoton pe care nu îl putea descifra în mintea ei. Își apăsă degetele pe tâmpile. Nu se putea gândi decât la discuția pe care o avusese cu Cass, cu o seară în urmă.

Cass îi răspunsese la întrebare, în cele din urmă. Îi spusese că nu știa exact ce simte și că avea nevoie să se gândească la întreaga situație. De înțeles, ținând cont de multitudinea de emoții de care fusese asaltată în ultima vreme. Dar, deși răspunsul lui Cass nu fusese cel de care se temea atât de mult, Lucy tot nu se putea simți în largul ei. Să-i spună lui Cass că îl sărutase pe potențialul ei logodnic? Oare asta ar fi influențat hotărârea prietenei ei? Și, dacă da, ar fi fost cinstit față de Cass? Doar prin titlul pe care îl avea, Derek era o partidă extraordinară și dacă, într-adevăr, Cass simțea ceva pentru el sau credea că ar fi putut să simtă, ar fi fost un gest înfiorător de egoist din partea lui Lucy să-i spună că se sărutaseră. De două ori. Mai ales când ea și Derek căzuseră de acord că sărutul nu însemnase nimic și nu avea să se repete. Cel puțin aceasta fusese înțelegerea, atunci când avuseseră amândoi mințile limpezi. Al doilea sărut nu se punea. Sau da? Și ce dacă Derek intrase pe fereastra dormitorului ei cu o noapte în urmă? Fusese beat și avusese nevoie de cineva care să-i trateze rana. Lucy îl ajutase. Și, într-adevăr, îl sărutase din nou, și poate că nu fusese cea mai bună idee. Deși sărutul în sine fusese

extraordinar. Nu putea să nege.

Capul îi pulsa de durere. Oh, era cea mai rea prietenă din lume! Chiar cea mai rea! Situația era absolut îngrozitoare. De neconceput chiar. Și acum mai apăruse și lordul Berkeley. Era primul pretendent demn de luat în considerație pe care Lucy îl avusese de ani întregi. Ar fi fost o prostie să nu încurajeze relația cu el. Ar fi trebuit să-și petreacă timpul cu lordul Berkeley, să ajungă să-l cunoască mai bine, să vadă dacă se potriveau. Nu-i așa?

Trebuia să discute cu Jane. Jane era întotdeauna foarte rațională. Mereu avea dreptate. Mereu știa toate răspunsurile. Da. Jane. Unde era Jane?

Lucy se răsuci, hotărâtă să-și găsească prietena, să o târască undeva într-un colț și să-i mărturisească toate păcatele care o apăsau. Dar, în clipa în care se întoarse, dădu nas în nas cu... Derek.

Oh.

— Lucy?

O prinse de cot ca să o echilibreze.

— Te simți bine?

Nu se putea uita la el. Își ținea privirea pironită asupra pantofilor.

— Da, sunt foarte bine.

— Arăți de parcă ai fi văzut o fantomă, îi spuse el blând.

Lucy își dresе vocea, privindu-și în continuare pantofii.

— Nu. Sincer, sunt bine.

— Ești *sigură* că e totul în regulă?

Îndrăzni să ridice privirea. Ochii lui erau ațintiți asupra ei, într-un mod care o zăpăcea. Care îi lăsa senzația că putea să vadă prin ea.

— Da. De ce?

Era încruntat și o privea cu o sclipire ciudată în ochi.

— Nu știu. Îmi pari... diferită.

Lucy își îndreptă spatele. Trebuia să se adune, și asta

cât mai repede. În mod evident, Derek nu-și amintea sărutul lor de noaptea trecută. Cu atât mai bine. Evident. Dar, dacă Derek își putea da seama că se purta diferit, fără îndoială Cass, prietena ei cea mai bună, care o cunoștea din copilărie, și-ar fi dat seama că Lucy este complet răvășită în cel mult cinci minute. Trebuia să-și vină în fire. Era din cauza durerii de cap, cu siguranță. Avea să-și revină.

— Lucy, continuă Derek, voiam să-ți spun ceva.

Lucy își ținu răsuflarea.

— Ce... Ce anume?

— Vreau să-mi cer scuze.

Lucy închise ochii o clipă, apoi îi fixă asupra cămășii lui.

— Pentru ce?

— Pentru comportamentul meu de seara trecută.

Privi în jur ca să se asigure că nu erau auziți, dar nu era nimeni atât de aproape de ei.

Lucy se înfioră.

— Îți amintești... totul?

— Nu, și tocmai asta e problema. Nu-mi amintesc mai nimic. Așa că, dacă am făcut ceva pentru care să fie nevoie să-mi cer scuze...

Lucy se relaxă și oftă ușurată.

— Oh, nu, nu, nu. Nu e nevoie să-ți ceri scuze pentru nimic.

— Ba da, este. M-am comportat complet irațional și iresponsabil. Îți promit că nu se va mai întâmpla.

— Ce-ți mai face mâna? Întrebă ea, încercând cu disperare să-l facă să înceteze cu scuzele.

Derek privi înspre mâna bandajată.

— Se vindecă frumos, mulțumită îngrijirilor tale.

Lucy zâmbi, dar întoarse capul. De ce nu se putea gândi acum decât la buzele lui fierbinți sub palma ei, atunci când încercase să-l facă să tacă, cu o seară în urmă? Ca să

nu mai spună nimic de sărut... înghiți cu greutate.

Trase adânc aer în piept și îndrăzni o nouă privire spre chipul lui.

— Pot să te întreb ceva, Derek?

Zâmbi când i se adresă cu numele de botez.

— Firește.

— Când l-ai...

Înghiți din nou în sec.

— Când l-ai văzut ultima oară pe Julian. Era... Crezi că mai are vreo șansă să supraviețuiască? Chiar o să moară?

O umbră acoperi chipul lui Derek. Își puse mâinile pe șolduri și oftă prelung, privind înspre fereastră, ca și cum ar fi încercat să-și amintească.

— Era rău, Lucy. Foarte rău.

Lucy dădu ușor din cap.

— Așadar, crezi că o să moară?

Un singur cuvânt îngrozitor:

— Da.

Lucy se retrase împleticindu-se de lângă el. Depart de el. Întinse mâna spre ea, dar Lucy se feri.

— Trebuie să plec, murmură ea, răsucindu-se și ridicându-și fustele.

Trebuia să se stăpânească să nu o ia la fugă.

Asta era. Julian avea să moară cât de curând, dacă nu era deja mort. Cass merita un viitor sigur, lângă un bărbat nobil și chipeș, care jurase să o protejeze. Într-adevăr, era posibil ca Garrett să se supere, dar Garrett, oricât era el de minunat, nu avea să moștenească decât titlul de conte – nu la fel de eligibil precum cel de duce.

Lordul Berkeley era foarte potrivit pentru ea. Era chipeș și elegant și își dorea să o revadă. Nu se ținea după prietena ei, nu jurase că se va însura cu ea pe patul de moarte al unui bun prieten. Da. Mult mai puține complicații.

Tot mai intenționa să discute cu Jane. Să-i spună totul. Să recunoască totul. Să-și descarce sufletul. Împreună cu

Jane, avea să găsească o modalitate de a-i da lui Cass imboldul de care aceasta avea nevoie ca să îl accepte pe Derek.

Dar Lucy știa deja. Orice sentiment pe care îl nutrea față de Derek trebuia să înceteze numaidecât, pentru ca el să poată avea o relație cu Cass.

Capitolul 29

Unde naiba era Jane? Lucy o căuta de o jumătate de oră prin casa lui Lady Hoppington. Verificase toate ascunzătorile ei obișnuite: biblioteca, biroul copiilor, fiecare firidă sau colțișor în care Jane s-ar fi putut piti cu o carte în mână. Cu siguranță, Jane nu-i ușura deloc hotărârea lui Lucy de a mărturisi totul. Și, ca și cum nu ar fi fost îndeajuns, și Garrett era de negăsit.

Iar sentimentul de vinovăție o făcuse să o evite pe Cass. Nu putea privi în ochii prietenei ei, știind cât de îngrozitor se comportase. La un cot al coridorului casei Hoppington, se opri brusc. Acolo, în spatele unui cabinet mare, era Derek.

Și nu era singur.

Lucy înlemni. Vocea unei femei pluti în aer.

— Îmi cer scuze, Excelență, pentru felul în care m-am comportat.

Lucy închise ochii. Era Cass. Cass și Derek aveau o conversație privată și, pe toți ciracii din iad, oricât ar fi încercat, Lucy nu putea să-și miște picioarele și să facă stânga-mprejur. Nu era frumos să tragă cu urechea, în special la această conversație. Dar pur și simplu nu putea pleca. Se lipi în schimb cu spatele de perete și își ținu răsuflarea, ascultând concentrată fiecare cuvânt dintre cei doi.

— Lucy mi-a spus că v-a explicat că eu... îl iubesc pe Julian, continuă Cass.

— Da, se auzi vocea puternică, hotărâtă, a lui Derek.

— Mă tem că l-am iubit întotdeauna. Dar știu că îi aparține verișoarei mele, Penelope. Asta, presupunând că...

Vocea lui Cass cedă și Lucy simți cum i se frânge inima pentru prietena ei.

Derek răspunse cu voce joasă:

— Dacă vă aduce vreo alinare, Lady Cassandra, să știți că Swift avea... are cea mai mare admirație pentru dumneavoastră.

Lucy putea ghici zâmbetul din răspunsul lui Cass.

— Da. La fel și eu pentru el. l-am scris în fiecare zi de când a plecat în armată.

— Mi-a povestit că aștepta cu nerăbdare scrisorile dumneavoastră.

Ochii lui Lucy se umplură de lacrimi. Cu siguranță, subiectul era înfiorător de dureros pentru Cass.

— Mulțumesc, Excelență, că mi-ați spus asta, murmură Cass.

— Firește, răspunse Derek.

— Trebuie să vă mărturisesc ceva, zise Cass.

Lucy își ținu respirația. *Să-i mărturisească ceva? Ce? Ce?*

Vocea lui Cass abia se auzea:

— La început, când v-am cunoscut, îmi era frică de dumneavoastră. Foarte frică.

— Îmi pare foarte rău pentru asta, spuse Derek.

— Nu. Nu. Nu e vorba despre nimic din ce ați făcut sau ați spus. Doar că sunteți... sunteți atât de...

„Ridicol de chipeș”, se gândi Lucy, apoi se călcă singură pe picior, pedepsindu-se pentru nerozia de care dădea dovadă.

— E complicat, termină Cass.

— Înțeleg, răspunse Derek.

— Voiam doar să vă spun că acum nu-mi mai este frică de Excelența Voastră, zise Cass. Din clipa în care am aflat că sunteți prietenul lui Julian. Orice prieten de-al lui Julian este și prietenul meu.

— Mă bucur să aud asta, Lady Cassandra. Și doresc să vă spun că am de gând să vă ofer tot timpul de care aveți nevoie. Sper însă ca, în cele din urmă, o să doriți să ajungem să ne cunoaștem ceva mai bine.

— Mulțumesc, Excelență, răspunse Cass. Și atunci poate că vă voi da permisiunea să mă curțați. Când voi fi pregătită, firește.

Derek nu spuse nimic.

Lucy întorsese capul și înghiți nodul dureros care i se formase în gât.

Capitolul 30

De data aceasta, scrisoarea lui Collin era chiar și mai scurtă. Fusesse scrisă în grabă, pe o bucată de hârtie murdară de care, în mod evident, fratele lui Derek făcuse rost cu greutate. Collin nu părea să fie într-un loc prea prietenos.

L-am găsit pe Adam. Este rănit, dar va trăi. Îl aduc acasă.

Nici urmă de Rafe sau Swifdon. Au fost capturați de francezi.

Adam a reușit să fugă. Derek, sorții nu sunt în favoarea lor.

Derek izbi biroul cu palma deschisă. Pe toți dracii din iad! Se părea că aveau să organizeze o înmormântare dublă pentru frații Swift. Cum o să-i poată spune mamei lui

Swift? Surorii lui, Daphne? Dumnezeuule! Avea să fie una dintre cele mai grele conversații din viața lui. Viitoarea logodnică a lui Swift, Penelope, nu părea prea afectată, însă Daphne și Louise Swift aveau să l i e devastate.

Adam era în viață. Era singura consolare a lui Derek. Deși se simțea vinovat să se bucure, când veștile erau atât de cumplite pentru familia Swift. Ca să nu mai vorbim de Rafe. Și familia lui va trebui informată. Băiatul fusese întotdeauna un nesăbuit, însă Derek nu întâlnise niciodată un tânăr mai curajos. Wellington și cei de la Biroul de Război aveau să încerce să trimită un om care să informeze familiile, dar Derek avea să-i oprească. Se va duce personal. El le va comunica cumplita veste lui Louise și lui Daphne și familiei Cavendish. Nu aveau să afle de la un reprezentant oficial, complet detașat de întreaga situație.

Adam era în siguranță. Derek închise ochii și-și repetă asta în gând. Cel puțin mama lui se putea liniști acum, știind că toți trei băieții ei erau în viață. Fusese atât de îngrijorată când Derek plecase pe front – iar când Adam și Collin o anunțaseră de intențiile lor de a se alătura Biroului de Război, aproape că-și ieșise din minți. Dar știa că nu-i putea împiedica pe cei trei băieți ai ei, toți trei adulți, să facă ceea ce considerau că trebuie făcut. Se resemnase și așteptase printre rugăciuni poșta, care să-i aducă vești despre ei. Derek avea să-i scrie numaidecât. Își dădea seama, după scrisoarea lui Collin, că fratele lui nu se afla în poziția de a-i scrie mamei lor, rămasă acasă, în Brighton. Derek o rugase să vină la Londra și să stea cu el, dar femeia insistase să rămână aproape de țarm, până când avea să cunoască soarta copiilor ei. Poate că acum ar fi consimțit să vină în oraș și să trăiască așa cum își permitea mama unui duce. Era o mică alinare.

Derek își frecă partea din spate a gâtului și gemu. Nu avea nimic altceva de făcut momentan, decât să continue să o curteze pe Lady Cassandra. Și ar fi trebuit să fie

mulțumit de progresul făcut. Seara trecută, îi spusese că îi va permite să o curteze. În sfârșit. Asta așteptase. Atunci, de ce nu o simțea ca pe o victorie?

Capitolul 31

— Lucy, te rog! Trebuie să o faci! Pentru mine!

Cass era întinsă în mijlocul patului ei, sprijinită de un maldăr de perne.

— Nu, nu, nu. Nu pot. Știi bine cum ne înțelegem eu și ducele. Precum câinele și pisica. Cred că o servitoare ar fi cu mult mai potrivită să-i transmită mesajul.

Cass strănută în batistă.

— Nu pot trimite o servitoare să-i spună ducelui cât sunt de bolnavă. Cu siguranță, va crede că este doar un pretext ca să-l evit din nou. Dacă te duci tu, o să fii cu mult mai convingătoare.

Lucy își privi prietena cu o expresie compătimitoare. Cass avea ochii roșii și îi curgea nasul. Avea o batistă mototolită în mână și strănuta la fiecare minut. Cass era bolnavă. Asta era evident. Și nici nu era de mirare. Sărăcuța de ea suferise atât de mult în ultimele zile! Lucy ar fi făcut orice ca să-și ajute prietena. Îi adusese supă. Îi citise din carte. Îi luase temperatura. Îi ținuse companie. Dar trăgea linia când venea vorba să se ducă la casa pe care Derek o închiriasse pe Uphill Drive ca să-i comunice că prietena ei nu îl putea vedea în acea seară pentru că nu se simțea bine.

În primul rând, Lucy nu avea încredere în ea însăși în prezența lui Derek, iar în al doilea rând – și, poate, mai important – se temea că Derek nu ar fi crezut-o. Ținând cont de antecedentele lor – excepție făcând săruturile pasionale – Lucy era ultima persoană pe care ducele ar fi

crezut-o când i-ar fi spus că Lady Cassandra nu putea să-l vadă. Întreaga idee era absolut ridicolă.

— Scrie-i un bilet, insistă Lucy. Poți fi convingătoare.

— Nu mă pricep deloc la scrisori, răspunse Cass. Iar tu ești mult mai convingătoare ca mine. Știi foarte bine.

— Ba te pricepi foarte bine la scris misive, Cass. I-ai scris lui Julian în fiecare zi, ani întregi!

Cass flutură din mână și ridică batista în aer.

— Asta-i altceva, era vorba de Julian. Lui Julian pot să-i spun orice. Ducele încă mă mai intimidează puțin.

Lucy pufni.

— Nu înțeleg de ce.

— Oh, Lucy, te rog! Tu ești atât de pricepută la vorbe! o imploră Cass.

Lucy trase aer în piept.

— Mă pricep la vorbe *înțepătoare*. Când vine vorba să transmit un mesaj simplu, nu sunt cu nimic mai pricepută ca o servitoare.

— Te rog, Lucy? insistă Cass, fluturând din gene.

— Cass, nu. Nu o putem ruga pe Jane?

Cass râse, ceea ce îi declanșă o criză de tuse. Când își reveni, spuse:

— Jane ar avea nasul atât de adânc cufundat într-o carte, încât ar trece pe lângă casa ducelui fără s-o observe.

— Dar Garrett? insistă Lucy.

— Ar fi ciudat. Ducele te cunoaște, Lucy. Te place.

Lucy înghiți în sec.

— Te-ai prostit? Cu siguranță nu mă place și nu mă cunoaște decât pentru că m-am amestecat mult mai mult decât era cazul în treburile tale. Consider că e cazul să mă detașez de întreaga poveste. În plus, lordul Berkeley are de gând să-mi facă o vizită în după-amiaza asta.

Cass o privi cu ochi rugători.

— Mai sunt câteva ore până atunci. Te rog, Lucy? Pentru mine?

În cele din urmă, Lucy ar fi trebuit să știe că nu o putea refuza pe Cass. În primul rând, dacă Lucy ar fi protestat prea vehement, Cass cu siguranță s-ar fi întrebat care era motivul. În al doilea rând, se pare că Lucy nu putea rezista tentației de a-l revedea pe Derek. Dar detesta să fie mesagera lui Cass. Iar Derek chiar avea să creadă că minte, nu încăpea nicio îndoială.

Își legă panglicile bonetei sub bărbie, își puse mânușile și ieși în stradă însoțită de un valet. Străbătu astfel cele patru străzi care despărțeau casa lui Garrett de cea pe care o închinase Derek. Închise ochii și spuse o rugăciune. Poate că nu era acasă. Ah, cât de convenabil ar fi fost!

Când ajunseră în cele din urmă la adresa lui Derek, valetul bătu la ușă. Lucy își îndreptă umerii și-și dresе vocea, pregătindu-se să-și explice prezența unui majordom excesiv de arogant, după care să plece cât mai repede cu putință.

Ușa se deschise de perete.

— Lady Lucy Upton dorește să o vadă pe Excelența Sa, ducele de Claringdon, anunță valetul care o însoțea.

— Am un mesaj pentru Excelența Sa, adăugă Lucy. Pot să îl las și să...

— O clipă, intonă majordomul.

Avusese dreptate. Excesiv de arogant. La fel ca stăpânul său.

Majordomul o introduse în foaier. Valetul rămase să o aștepte afară. Lucy privi în jur. Casa era decorată simplu, dar cu gust.

Cu capul ridicat ca și cum l-ar fi servit direct pe rege în palatul său, majordomul străbătu coridorul. Lucy începu să se foiască, sperând că servitorul se va întoarce cât mai curând, ca să o informeze că Excelența Sa nu primea astăzi vizitatori.

Nu avu un asemenea noroc.

Când se întoarse, două minute mai târziu, majordomul se oferă să i ia pelerina lui Lucy, apoi o escortă într-un salon.

— Excelența Sa va sosi numaidecât, intonă el.

Lucy încercă să zâmbească. Oh, firește că *Excelența Sa* intenționa să o tortureze cu prezența lui. Și, având în vedere că știa cine îl caută, probabil că avea să o lase să aștepte. De fapt, cu siguranță că începuse să se miște mai lent din clipa în care auzise că era la ușa lui.

Lucy începu să se plimbe prin încăpere, atingând obiectele de artă și figurinele expuse. De la cine închiriasă Derek casa asta? Nu știa cine erau proprietarii. Dar era o casă impunătoare. Cu siguranță, potrivită pentru un duce. Avea să o cumpere? Să locuiască aici? Avea să se întoarcă aici peste câțiva ani ca invitată a ducesei de Claringdon, buna ei prietenă, Cass? Gândul o făcea inexplicabil de melancolică.

Ușa se deschise în spatele ei și, când se întoarse, Lucy îl văzu pe Derek. Era îmbrăcat într-o haină de culoare gri deschis, o eșarfă albă perfect apretată și o pereche de pantaloni negri, dintr-un material subțire. Umerii lui lași umpleau atât de frumos haina, încât, preț de-o clipă, Lucy se simți străbătută de un fior. De ce trebuia să fie atât de frumos bărbatul ăsta? Nu era drept!

— Lady Lucy, spuse el, înclinându-se. Vă este frig?

Lucy făcu o reverență.

— Poftim? Nu... Eu...

— Cărui fapt datorez plăcerea acestei vizite? continuă el.

Lucy își ridică bărbia. Intenționa să termine cât mai repede cu putință această treabă câtuși de puțin plăcută.

— Am venit în numele lui Cass.

— Oh? Am discutat aseară. Mi-a dat de înțeles că ar putea fi dispusă să îmi accepte atențiile.

Lucy ezită.

— Da... știu.

— Nu-mi spune că deja s-a răzgândit!

Colțul gurii i se ridică într-o jumătate de zâmbet.

Lucy coborî privirea în podea.

— Nu. Ea nu... S-a îmbolnăvit și m-a rugat să vin și să vă spun că nu poate merge astăzi la plimbare în parc.

Derek miji privirea.

— S-a îmbolnăvit?

— Da, sincer.

Oh, Lucy știuse că nu o s-o creadă!

— Este însă foarte nerăbdătoare să vă revadă. A vrut doar să vă spună că are o răceală cumplită și...

Derek ridică o sprânceană.

— De ce-mi este greu să cred că Lady Cassandra este - cum ai spus? - nerăbdătoare să mă revadă?

Lucy închise ochii o clipă. Evident, nu voia să-i ușureze situația.

— Încearcă. Cred că impactul veștilor despre Julian a slăbit-o. Nu mă mir că s-a îmbolnăvit. Îmi fac griji pentru ea.

— Și te-a trimis tocmai *pe tine* ca să-mi spui?

— Da, exact. Nu a considerat că o servitoare ar fi fost suficient de convingătoare.

Colțurile gurii lui Derek tremurau.

— Oh, aici a avut dreptate. Ești cunoscută pentru puterea argumentelor tale.

Lucy îl privi mijind ochii. Începea să o enerveze. O lua peste picior și nu credea că-i spune adevărul.

— Poate că vrei să-i faci o vizită și să vezi cu ochii tăi?

— Nu e nevoie, răspunse el. I-am promis că-i voi lăsa timp și exact asta am de gând să fac. Dacă are nevoie de timp, dacă spune că e bolnavă...

Lucy scrâșni din dinți.

— *Este* bolnavă.

Derek ridică o mână, într-un gest împăciuator.

— Te rog, Lucy! Nu vreau să ne certăm azi.

— Atitudinea asta încrezută și enervantă... De ce nu

poți să crezi, măcar o clipă, că spun adevărul? Când te-am mințit eu? Cass este dispusă să-ți acorde o șansă, în ciuda faptului că are inima frântă, dar tu insiști să...

Derek își puse o mână în șold.

— Nu contează din ce motiv nu vrea să mă vadă, nu?

— Dar ce? Ești supărat că e bolnavă?

Lucy se îndepărtă câțiva pași de el și-și strânse brațele la piept. Își încleștă maxilarul.

— Nu înțeleg. Nu-mi lași impresia că ai fi prea îndrăgostit de Cass, totuși insiști să o curtezi, să te însori cu ea, doar pentru că ți-a recomandat-o Julian?

— Ți-am spus. Am făcut o promisiune unui prieten pe patul de moarte. Și am de gând să-mi țin promisiunea.

— Cu orice preț? i-o întoarse ea. Chiar dacă acesta implică fericirea și sănătatea lui Cass?

— Nu mă aștept să înțelegi. Căpitanul Swift m-a rugat să am grijă de ea. Îmi trebuie o soție. Vreau să am copii. Se potrivește. Știu că Lady Cassandra nu mă iubește. Nici eu nu o iubesc, dar, într-o zi, sunt sigur că vom învăța să ne tolerăm reciproc.

Lucy ar fi vrut să-l strângă de gât.

— Să vă *tolerați*? Țasta-i cuvântul pe care îl alegi? Nu ai inimă! Cass merită iubire, fericire, pasiune!

În clipa în care ultimul cuvânt îi zbură de pe buze, Lucy își acoperi gura cu mâna. Nu voise să spună *asta*.

Derek ridică sprâncenele.

— Pasiune?

Lucy coborî privirea. Îi venea să-și tragă palme. Dar acum că o spusese, nu avea de gând să dea înapoi. Își luă mâna de la gură și ridică bărbia.

— Da. Genul de pasiune care apare atunci când doi oameni se iubesc cu adevărat și se respectă.

Derek îi răspunse, cu voce răgușită:

— Experiența m-a învățat că pasiunea poate complica o relație, milady.

Lucy se apropie de el și se opri la numai un pas distanță.

Ridică ochii spre el.

— Ești un pericol. Un pericol pentru Cass. Nu știu de ce îți acordă o șansă, dar nu o meriți. Ești rece. Lipsit de inimă. Lipsit de emoții.

O prinse de partea de sus a brațelor.

— Și de pasiune?

Lucy întoarse capul, ferindu-se de el. Buzele ei, dintr-odată uscate, nu reușeau să articuleze cuvântul *Nu!*

— Cu asta nu sunt de acord, milady.

O trase în brațele lui și o sărută.

Capitolul 32

Când buzele lui Derek le întâlniră pe ale ei, Lucy era mistuită de furie. O furie ce se transformă pe loc într-o dorință incontrollabilă, în clipa în care Derek îi lipi trupul de al lui. La dracu'! Îl ura! Era îngrozitor. Însă gura lui fierbinte și insistentă se atinge de a ei, buzele lui îi stârneau senzații inimaginabile.

— Pasiune așa ca asta? șopti el, fierbinte, pe obrazul ei.

— Da, gemu Lucy, întâmpinându-i din nou buzele cu o ardoare la fel de puternică precum a lui.

O ridică în brațe și, din doi pași lungi, ajunse lângă canapea. O întinse și o acoperi repede cu trupul lui. Mâinile lui îi treceau prin păr. Buzele lui erau pe obrazul ei, pe urechea ei, pe gâtul ei.

Lucy nu mai putea gândi. Ce făceau era atât de greșit, din atâtea motive, dar, în clipa asta, nu-i păsa. Era total incapabilă să-și adune forța de a-l da la o parte sau măcar de a protesta. Își dorea asta. Pasiunea dintre ei. Avea

nevoie de ea, chiar atunci. Avea să-și facă mai târziu griji pentru consecințe.

— La naiba! De ce mă scoți în halul ăsta din minți? șopti el în părul ei, atingându-i urechea cu buzele și făcând ca totul să se învârtă în jurul lor.

— Dar tu? De ce mă faci să vreau să țip?

Gura lui îi alunecă în decolteu. Degetele lui începură să desfacă repede nasturii de la spatele rochiei. Când termină, îi trase repede rochia în jos. Apoi gura lui fierbinte era pe sânii ei. Lucy își arcui spatele și simți că i se taie răsuflarea. Scoase un geamăt micuț, din fundul gâtului. Nu mai simțise niciodată așa ceva. *Pasiune*. Nu voia să se termine. Derek îi mușcă ușor sânul.

— Vreau să te fac să țipi din alte motive, murmură el, chiar înainte ca buzele lui să prindă vârful celuiilalt sân.

Lucy ar fi vrut să-l poată da la o parte, în schimb degetele i se împletiră în părul lui și îl trase și mai mult spre ea. Asta era pasiune! Acea pasiune devastatoare care nu are nicio explicație. O pasiune de amant. Gândul apărui din senin. Lucy citise și auzise suficient de multe cât să-și dea seama de asta. Astea nu erau sărutările superficiale pe care le schimbau bărbații și femeile care doar se tolerau. Era genul de pasiune pentru care se încălcau toate regulile. Regulile importante. Cu consecințe severe.

Coapsa lui era sus, între picioarele ei, și Lucy gemu în clipa în care el se împinse în ea. Se simțea fierbinte și udă. Întinse mâna între ei, ca să-l simtă prin pantaloni. Era fierbinte și tare și venea spre ea.

— Nu te plac, șopti ea printre dinții încleștați, mișcându-și mâna în sus și-n jos.

Ochii lui Derek erau închiși, iar dinții strânși. Gemu, ca și cum mișcările mâinii ei i-ar fi cauzat chinuri cumplite.

— Nici eu nu te plac, gemu el. Și poate că problema ta nu este că nu mă placi, ci mai degrabă că nu sunt prețiosul tău Lord Berkeley.

Deschise ochii și privi parcă direct în sufletul lui Lucy.

Putea să nege din nou. De data asta, ar fi fost adevărat. Nu era lordul Berkeley, dar, în această clipă, Lucy nu-și putea aminti trăsăturile celui alt bărbat. Încet, Derek îi ridică ambele brațe și i le fixă cu o mână de-a lui deasupra capului.

— Aveți de gând să-mi arătați cât de mult mă antipatizați, Excelență? șopti ea.

— Nu, în momentul ăsta, vreau să-ți arăt cât de mult te plac.

Ar fi putut să se zbată, să încerce să-și elibereze mâinile, dar ar fi fost doar de fațadă și fără niciun folos. Era de două ori mai mare ca ea și puternic, și dur. În schimb, Lucy își ridică bărbia, oferindu-i gâtul ei. Derek i-l sărută, apoi o mușcă ușor. Ar fi trebuit să țipe la el, să-i spună să se oprească, dar adevărul era că, așa cum o țintuia pe canapea, simțea că se topește. La naiba! Bărbatul ăsta afurisit știa *exact* ce face.

Cealaltă mână a lui Derek îi găsi tivul fustelor și începu să le tragă în sus. Oh, Dumnezeule, de ce făcea asta? Voia cu disperare să afle. Lucy se cutremură. Mâna lui începu să-i urce pe picior, lăsând o dâră fierbinte în urmă, trecu de ciorapul de mătase, îi atinse coapsa goală. Îi prinse glezna și i-o trecu peste coapsa lui, făcând ca părțile intime să li se atingă. Lucy gemu și-și arcui spatele. Sâniile ridicați îi apăsau pe pieptul tare. Gura lui Derek se aplecă din nou peste sâniile ei în timp ce mâna liberă i se mișca încet, neiertător, între picioarele ei. Lucy se zvârcoli sub atingerea lui, încercând cu sălbăticie să-și elibereze mâinile, dar totodată temându-se că ar fi putut să-i dea drumul și să se oprească. Buzele lui se întoarseră peste ale ei.

Cu un efort, Lucy își dezlipi gura de a lui.

— Ce faci? șopti ea, în obrazul lui aspru.

Ochii lui se cufundară într-ai ei.

— Ceva de care ai mare nevoie.

Degetul lui o găsi, și gura lui Lucy se deschise, într-un geamăt prelung. Capul îi alunecă într-o parte. Degetul lui alunecă înăuntrul ei, și coapsele lui Lucy se încordară, respirația i se opri. Închise ochii și gemu.

— Așa, șopti el fierbinte, în urechea ei.

Când degetul lui mare atinse punctul cel mai fierbinte dintre picioarele ei și începu să îl frece în același ritm în care celălalt deget intra și ieșea din ea, Lucy rămase complet nemișcată. Nu se zbătu, nu se împotrivi, își desfăcu doar și mai larg picioarele și se lăsă pradă senzațiilor calde care o învăluiau. Nu îi putea rezista.

Își coborî din nou capul pe sânul ei și atingerea obrazului său nebărbierit o făcu să tremure.

Nu se opri. Își trecu limba peste sânul ei. Degetele lui continuau să o dezmiere. Degetul mare se mișca cu măiestrie peste cel mai sensibil punct al trupului ei. Lucy se cutremură din nou. Întreg trupul i se încordă în timp ce respira greu în urechea lui, neputându-și controla spasmele care începură în zona ei cea mai intimă, apoi se ridicară ca o spirală, făcându-i întreg trupul să tremure și să se înfioare. Închise ochii. Apoi rămase nemișcată în îmbrățișarea lui. Tocmai îi oferise cea mai incredibilă experiență din viața ei, iar ea și-o dorise.

— Și tu săruți bine, șopti el, cu un zâmbet ticălos peste buzele ei.

Capitolul 33

Lucy se rostogoli în patul ei și își trânti perna pe față. Era numai vina lui Jane! Bine, bine, nu era vina lui Jane. Dar, dacă ar fi avut ocazia să discute cu Jane în ultimele două zile, poate că nu ar fi fost acum în această poziție imposibilă! Să-l sărute pe ducele de Claringdon? Pasional?

În casa lui? În mijlocul zilei? De neconceput! Dar adevărat. Și făcuse... mai mult. *Mult* mai mult. Erau singurele cuvinte cu care putea descrie toate celelalte lucruri care se întâmplaseră între ei. Numai gândindu-se acum, simțea cum se încinge și o cuprinde dorința. Nu-și putu stăpâni zâmbetul micuț care-i apără pe buze.

Lucy aruncă perna cât colo, își trecu mâinile peste față și gemu. Își pironi ochii în tavan. Ce o să facă acum? Era cea mai îngrozitoare prietenă din întreaga lume, avea să moară de rușine. Asta era. Reușise ceva mai devreme să-și pună hainele în ordine și să iasă împleticindu-se din salonul lui Derek, fără să-și ia măcar la revedere și simțindu-se absolut penibil. Abia își adresaseră câteva cuvinte. Fără scuze. Fără nicio discuție despre felul în care acest episod pasional dintre ei avea să afecteze curtea pe care Derek i-o făcea lui Cass. Nu. Cass nu fusese pomenită, iar asta era cu atât mai bine. Ce ar fi putut face ca să mai schimbe ceva? Cu siguranță, cuvintele nu foloseau la nimic.

Lucy fusese nevoită să dea cu ochii de valetul care așteptase răbdător afară tot timpul în care ea își făcuse de cap pe canapea cu ducele. Din fericire, servitorul nu spusese niciun cuvânt despre hainele ei mototolite sau despre aerul răvășit al lui Lucy. Își strânsese bine boneta peste părul ciufulit și aproape că alergase pe străzi ca să ajungă acasă cât mai repede cu putință, cu valetul după ea. Trecuseră ore de atunci, iar Lucy era încă ascunsă în dormitor, singură cu regretele ei. Erau regrete? Sau niște amintiri delicioase de care ar fi trebuit să-i fie rușine?

Cum avea să-i explice lui Cass? Și trebuia să-i explice. „Oh, Cass dragă, ai o clipă? Îl știi pe bărbatul care-ți face curte? Ducele cel chipeș? Da, el. Știi, întâmplător, am făcut niște lucruri deloc cuviincioase cu el ceva mai devreme. Îți doresc o căsnicie plăcută!”

Lucy nu putea nici măcar să facă haz de necaz. Era ridicol! Era greșit. Deși știa că prietena ei nu avea

sentimente profunde față de Derek – nu avea niciun fel de sentimente, la drept vorbind – asta tot nu însemna că tot ceea ce se petrecuse între ei fusese acceptabil. Era greșit, greșit, greșit! La naiba! De ce se lăsase convinsă de Cass să se ducă acasă la Derek? Știuse că era o greșeală. Simțise în sufletul ei. Și, în orice caz, ar fi trebuit să o ia pe Jane cu ea. În schimb, se dusesse țănoșă, știind prea bine că va ajunge să spună sau să facă ceva ce nu ar fi trebuit. Și, oh, se întâmplaseră amândouă! În mod spectaculos.

Unde *era* Jane? Avea nevoie ca Jane să-i spună ce să facă. Lucy își lipi din nou perna pe față și gemu.

*

După ce Lucy plecă de la el de acasă, Derek căută numaidecât clubul de box din Bath și se înscrise de îndată. Era deja pe la sfârșitul unui meci cu un băiat care nu se ridica nici pe jumătate la îndemânarea lui. Și da, trebuia să recunoască: la fiecare pumn pe care i-l dăduse, își imaginase că adversarul lui era Berkeley. Dar, deși dăduse niște lovituri zdrobitoare, tot nu-și putea șterge din minte amintirea episodului din acea după-amiază cu Lucy Upton.

Cum de deviase atât de mult de la planul lui? Derek, o știa toată lumea, era un bărbat hotărât. Se mândrea cu această trăsătură. Pentru asta trăia. *Datorită* hotărârii lui trăia. Hotărârea îi salvase viața în repetate rânduri. Cuvintele tatălui său îi răsunau în minte: „Un bărbat trebuie să fie hotărât. Să ia decizii rapid și corect. Un bărbat nu ezită!”

Încă un pumn.

Și hotărârea lui Derek îl determinase să o aleagă pe Lady Cassandra pentru a-i fi soție. Poate că era o idee prea timidă și tendința de a-și folosi prietena pentru a vorbi în locul ei nu era chiar cea mai plăcută calitate, dar era drăguță și delicată. Mai important, ar fi fost o soție așa cum

se cuvenea. Derek putea tolera puțină timiditate până când tânăra se obișnuia cu el.

Ce-i păsa lui dacă ea se credea îndrăgostită de Julian? Crudul adevăr era că Julian nu avea să se mai întoarcă acasă și chiar dacă, printr-o minune, s-ar fi întors, nu o putea cere în căsătorie pe Lady Cassandra. În plus, iubirea nu exista. Faptul că Lady Cassandra credea că îl iubește pe Julian nu dovedea decât lipsa ei de experiență. Dar și asta era acceptabil. Iubirea nu intra în calculele lui. Derek își dorea o soție care să-i fie credincioasă, firește, și își dădea seama că, în ciuda oricăror sentimente de dragoste pe care le nutrea față de un alt bărbat, Cassandra nu l-ar fi înșelat niciodată. Iar dacă Julian trăia și se însura cu verișoara lui Cass, nici el nu ar fi fost atât de lipsit de onoare încât să-și înșele soția, își cunoștea destul de bine prietenul ca să poată fi sigur de asta. Derek nu trebuia decât să o convingă pe Cassandra să-i acorde o șansă și să privească lucrurile din perspectiva lui. Ar fi fost o pereche foarte potrivită. Ar fi avut copii puternici, sănătoși. Și-ar fi văzut fiecare de viața lui în mod independent, așa cum făceau cele mai multe cupluri din înalta societate, iar asta era perfect în regulă, din punctul lui de vedere. Poate că părinții lui avuseseră o altfel de căsnicie, dar Derek intrase acum într-o altă lume. O căsătorie de succes nu necesita complicațiile pe care le aducea pasiunea.

Pasiunea. Izbi încă un pumn în bietul individ din fața lui. Băiatul trebuia să învețe să-și folosească mai bine mâna stângă. Avea să-i spună asta, după ce terminau meciul.

Pasiune, asta trăise Derek cu Lucy Upton în acea după-amiază – și asta nici mai mult, nici mai puțin decât în salonul casei pe care o închiriasse! La dracu'! Nu simțise atâta foc pentru o femeie de... poate niciodată. Îl înfuria. De ce? Pentru că își pierdeva controlul în prezența ei. Iar Derek nu-și pierdeva niciodată controlul. Ba chiar era încă o trăsătură cu care se mândrea. Lucy Upton îl făcea să simtă

că-și pierde controlul. Parcă o forță irezistibilă tăbărâse asupra lui. Nu putuse să nu o atingă. Și, la naiba, știa de ce.

Femeia aia îl scotea din minți. Era autoritară, puternică și îi plăcea să dețină controlul. Era mult prea sigură pe ea și refuza să cedeze. Derek nu cunoscuse niciodată pe nimeni care să nu dea înapoi în fața voinței lui, cu atât mai puțin o femeie. Pe toți dracii, înfruntase generali în bătălii, dar, în mod total inexplicabil, Lucy Upton nu era câtuși de puțin intimidată de el. Și avea o reputație pe măsură. O limbă ascuțită, asta se spunea despre ea. O *viespe* ar fi fost o descriere mai potrivită. Derek simțise nu o dată înțepătura acului ei. Dar, în loc să-l facă să dorească să se țină la distanță de ea, cum părea să se întâmple cu ceilalți bărbați, Derek se simțea atras de Lucy ca molia de flacăra lumânării. Spre disperarea lui, descoperise că aștepta chiar cu nerăbdare întâlnirile cu ea, și asta din mai multe motive. De ce trebuia să mai fie și atât de frumoasă, afurisita? Era o provocare. O femeie provocatoare, cum Derek nu mai întâlnise până atunci. Iar asta îl intriga.

Derek lansa încă un pumn care se izbi cu forță în falca adversarului său. La dracu'! Se hotărâse deja. Nu voia o provocare. Voia liniște. Încă un pumn. Și pace. Alt pumn. Nu voia să mai lupte. Al patrulea pumn. Se săturase de lupte. Lucy Upton era genul de femeie care nu i-ar fi lăsat o clipă de liniște. Putea să rămână cu afurisitul de Lord Berkeley. Atunci, de ce se gândea numai la ea?

Adversarul era acum atât de lovit, încât se recunoscuse înfrânt. Păcat că nu era, totuși, Berkeley. Derek își ceru mii de scuze pentru că-i spărsese nasul. Nu fusese frumos. Nu intenționase să îl lovească atât de rău. Dar mintea îi fusese ocupată cu gânduri despre Lucy Upton. La dracu'!

Derek își adună lucrurile și plecă de la club. O luă pe jos înspre locuința sa din oraș. Și ce făcea cu Lady Cassandra? Ar fi trebuit să o curteze în continuare. Îi promisese lui Julian. Dar cum să mai facă asta, după ceea

ce tocmai se petrecuse între el și Lucy Upton? Ce secătură ar fi făcut așa ceva? Pe toți dracii, de ce făcuse ce făcuse cu Lucy? Era ofițer, fusese călit în armată și pe câmpul de luptă. Nu avea nicio scuză pentru felul în care își pierdea controlul în prezența ei. Și pasiunea cu care ea îi răspunsese – se simțea cutremurat de fiori numai când își amintea.

La naiba! Ce-o să facă acum? Lucrurile nu puteau continua așa. Măcar asta era sigur.

Se pare că Lady Cassandra era bolnavă. Credea acum. Și, deși nu se bucura că era bolnavă, acest aspect îi oferea timp. Timp de gândire. Timp să hotărască ce să facă mai departe. Cu amândouă.

Capitolul 34

Mai târziu în acea după-amiază, Jane și Lucy stăteau așezate pe scaune, cu fața spre patul din camera lui Cass. Jane îi citea prietenei ei bolnave din Wollstonecraft, în timp ce Lucy se prefăcea că brodează. De fapt, nu făcea decât să înțepe pânza cu acul și să îl scoată apoi prin același loc, fără să tragă și ața după el. Iar și iar. Încercase de zeci de ori aceeași cusătură. Oh, nu avea niciun rost! Era mistuită de remușcări. Nu putea să brodeze. Și nici ce citea Jane nu o interesa.

Ce avea să facă Derek acum că se petrecuse *asta* între ei? Ce avea să-i spună? Ce o să-i spună lui Cass? Cum aveau să evolueze lucrurile acum? Oh, era o persoană absolut odioasă pentru tot ce făcuse în acea zi!

— Lucy, lordul Berkeley a mai venit în vizită? Întrebă Cass cu un zâmbet șiret, la doar câteva clipe după ce Jane termină de citit și închise cartea.

Lucy ridică stânjenită privirea. Lordul Berkeley. Nici

măcar nu se mai gândise la el, după cele întâmplate cu Derek.

Lordul Berkeley era cel mai bun pețitor pe care îl avusese de ani buni, iar ea se comporta ca o destrăbălată, făcându-și de cap cu un alt bărbat. Ei, *asta* chiar că era culmea!

— Cum? Oh, da. Da, a venit. De două ori, îi răspunse lui Cass.

— Și ce s-a întâmplat? Întrebă Cass. Nu pot să cred că stăm de atâta timp aici și nu ai spus nimic.

— Chiar așa, ce s-a întâmplat, Lucy? Întrebă Jane, aplecându-se în față.

— Oh, am luat ceaiul ieri și a fost... a fost... plăcut. Jane scoase limba.

— Beah! Plăcut?

— A fost, insistă Lucy.

Cass strâmbă din nas.

— Nu știu de ce, dar „plăcut” nu sună prea plăcut.

— Este un bărbat foarte plăcut, adăugă Lucy.

Oh, la ce bun? Prietenele ei o cunoșteau prea bine. Adevărul ora că ea și lordul Berkeley abia dacă schimbaseră câteva cuvinte în ambele ocazii în care venise în vizită. Lucy nu știa dacă era din cauză că nu avea nimic să-i spună sau pentru că *el* nu avea nimic de spus. Dar își sorbiseră amândoi ceaiul în liniște, zâmbindu-și din când în când, și *asta* fusese totul. *Plăcut* era probabil un cuvânt mult prea general. Ca să nu mai spunem că, tot timpul cât lordul Berkeley stătuse în salon, Lucy nu se putuse gândi decât la Derek. Iar *asta* chiar că nu o ajutase să-i fie o companie prea plăcută lordului Berkeley.

— Ah, din nou același cuvânt, spuse Jane, clătinând din cap. *Plăcut*.

Cass trase adânc aer în piept.

— Poate că ar trebui să vă vedeți din nou. Poate că vă veți înțelege mai bine data viitoare. Ah, mi-am adus

aminte. Nu mi-ai spus, Lucy, ce a zis ducele când i-ai spus că sunt bolnavă?

Lucy tresări puternic. Își înțepă degetul cu acul.

— Au!

Își duse repede degetul la gură, apoi spuse:

— Poftim? Ți-am spus.

Cass clătină ușor din cap.

— Mi-ai spus că mi-a trimis gândurile lui de bine, dar nu mi-ai spus dacă te-a crezut că sunt cu adevărat bolnavă.

Lucy își îndreptă spatele. Își coborî broderia blestemată în poală.

— Cred că m-a crezut.

Jane o privi curios. Lucy încă nu apucase să stea de vorbă cu Jane, deși își dorea cu disperare. Reușise doar să-i șoptească ceva mai devreme, în timp ce intrau în camera lui Cass, că voia să vorbească ceva cu ea, între patru ochi. Jane dăduse din cap.

Cass părea mulțumită.

— Oare chiar să te fi crezut?

Lucy dădu din cap. Era tot ce putea face, cu privirea lui Jane ațintită asupra ei.

— Te-ai certat iar cu el, Lucy? Întrebă Cass, oftând.

Lucy ar fi vrut să o înghită podeaua. Nu se putea uita la Cass. Își ținu privirea fixată pe cercul broderiei.

— Nu. Am... Ne-am purtat destul de... civilizat azi.

Oh, ar fi trebuit s-o lovească trăsnetul! Era o desfrânată. Și mincinoasă, pe deasupra.

— Mă bucur să aud asta, continuă Cass. Pentru că speram că-i vei ține companie cât sunt eu bolnavă.

Capul lui Lucy se ridică brusc. Ochii i se măriră.

— Să-i țin companie? Eu?

Jane aproape că reuși să-și ascundă zâmbetul în spatele cărții pe care o ținea în mână.

Lucy arată către Jane.

— De ce nu poate să facă Jane asta?

Jane dădu la o parte cartea.

— Nu te uita la mine. Tu ai avut ceva de împărțit cu el. Nu-l putem ameți, aruncând acum a treia femeie în ecuație.

Cass se lăsă cu spatele pe pernă și strănută în batistă.

— Lucy, știi că s-a obișnuit cu tine.

Lucy înghiți în sec. Da, se putea spune asta.

— A fost în compania ta tot atât de mult cât și în a mea, continuă Cass.

„Ăăă, sincer, a petrecut ceva mai mult timp cu mine.”

— Poate că nu sunteți chiar cei mai buni prieteni, dar cred că ar aprecia dacă l-ai ține la curent cu starea mea. Discutaserăm să mergem la un picnic. Să vedem ruinele. Lucruri de genul ăsta.

Lucy lovi cu degetul în cadrul broderiei.

— Și vei putea face toate aceste lucruri, Cass. De îndată ce te vei simți mai bine.

Cass își trecu o mână prin părul răvășit.

— Este un mare ghinion că m-am îmbolnăvit. Mă simt îngrozitor de vinovată.

Vinovată? Lucy înghiți în sec. Înțelegea prea bine sentimentul.

— Ce motiv ai avea să te simți vinovată, Cass?

Cass clătină din cap.

— Mă refer la felul în care m-am purtat până acum cu ducele. Am fost atât de nepoliticoasă!

Lucy se aplecă în scaun și-și frecă ochii.

— Nu, eu am fost nepoliticoasă.

— Dar numai pentru că te-am rugat eu.

Cass strănută delicat în batistă.

— Nu contează, Cass. Sunt sigură că e încântat că dorești să vorbești cu el acum, răspunse Lucy.

— Dar mă tem să nu își piardă interesul, spuse Cass. Să nu-și găsească altă tânăra pe care să o curteze, dacă voi fi prea mult timp bolnavă.

— Dacă găsește pe altcineva, înseamnă că nu te merită, comentă Jane. Amintiți-vă ce a spus Mary Wollstonecraft: „Femeile sunt desconsiderate în mod sistematic de atențiile obișnuite pe care bărbații consideră că au datoria să le acorde sexului opus, când, de fapt, bărbații nu fac decât să își etaleze în mod ofensator propria superioritate”.

Lucy dădu din cap.

— Absolut. Jane are dreptate. Poate că ar fi mai bine să renunți la el.

— Știu, știu, o aprobă Cass. Dar, după felul în care m-am purtat cu el, m-aș simți mult mai bine dacă ai accepta să-i ții companie, Lucy. Te rog? În plus, nu poate să-i strice lordului Berkeley să creadă că are un competitor.

Lucy gemu și-i adresă lui Jane o privire imploratoare. Nu putea accepta așa ceva. Nu se putea pune din nou în calea tentației, când venea vorba de duce. Putea? Era suficient de puternică?

Jane ridică din umeri.

— Cred că ar fi mai bine să spui da de pe acum, Luce. Ceva-mi spune că prietena noastră Cass n-o să se mulțumească cu nimic altceva.

— Așa este, confirmă Cass, zâmbind. Nu o să renunț până nu îmi promiți.

Lucy aproape scânci:

— Prea bine, Cass. Îi voi ține companie ducelui, în numele tău.

Capitolul 35

Derek stătea la birou, aplecat deasupra registrelor. Conturile domeniilor care-i fuseseră acordate odată cu titlul de duce erau într-o harababură totală. Persoana care se

ocupase de ele până în acel moment nu se pricepea absolut deloc la calcule. Derek o concediase deja și angajase un avocat care să-l ajute să pună ordine în acte, dar intenționa să ia personal la mână fiecare calcul. Afurișiți fie nobilii și refuzul lor de a-și gestiona propriile afaceri! În mod evident, ultimul proprietar fusese furat pe față. Dar ferească sfântul ca vreun aristocrat să pună personal mâna pe hârtie și penel și să facă vreun calcul. Derek era hotărât să citească fiecare pagină și să pună totul la punct, înainte ca altcineva să atingă măcar o pagină din registru.

O bătaie în ușă îl făcu să ridice privirea.

— Intră!

Hughes apăru în prag, cu spatele drept și țeapăn ca întotdeauna.

— Excelența Voastră are un vizitator.

Un vizitator? Era Lucy? Nu prea credea, dar numai gândul e a ar fi putut fi din nou în casa lui îl făcu să se foiască tulburat în scaun.

— Cine este, Hughes?

— Un anume Lord Berkeley, Excelență. Vă solicită câteva clipe din timpul dumneavoastră.

Derek aruncă pana peste registru și se lăsă pe spătarul scaunului, împreunându-și ambele mâini la ceafă. Berkeley? Ce mama dracului? Nu avea niciun sens.

— Este singur, Hughes?

— Da, Excelență.

— Poftește-l!

Derek miji ochii și își fixă privirea în peretele opus. Ce treabă ar fi putut avea Berkeley cu el?

Hughes se întoarse peste doar câteva minute, cu bărbatul în cauză. După ce îl introduse în birou, majordomul închise ușa.

Berkeley se înclină în fața lui Derek.

— Excelență, vă mulțumesc că m-ați primit.

— Intră, Berkeley. Ia loc!

Berkeley înaintă până lângă biroul lui Derek și se așează pe unul din scaunele mari, de piele, din fața acestuia.

— Mulțumesc, Excelență.

Derek se ridică și se duse lângă cabinetul în care ținea o sticlă de brandy, din care își turnă într-un pahar.

— Bei ceva, Berkeley?

— Nu, mulțumesc, Excelență. Nu consum nimic mai tare ca vinul.

Derek ridică o sprânceană.

— Dar nu te deranjează dacă beau eu un brandy, nu?

— Cătuși de puțin.

Bun. Derek își dădea seama că avea să aibă nevoie de un întăritor. Luă un alt pahar în care îi turnă lui Berkeley niște vin, i-l întinse, apoi se întoarse și se așează la biroul lui.

— Spune-mi, Berkeley, ce te aduce aici?

Lăsând deoparte paharul cu vin, lordul Berkeley se trase pe marginea scaunului și își așează mâinile pe birou.

— Voiam să... să vă cer o ff... o favoare, Excelență.

Derek sorbi din brandy.

— O favoare?

— Da, Excelență. Este vorba despre Lady Lucy Upton.

Derek inspiră adânc.

— Lady Lucy? Ce-i cu ea?

— Ei bine, Excelență, începu Berkeley, îndreptându-și eșarfa, sunt... Se p... se poate spune că sunt foarte interesat să o c... curtez pe Lady Lucy.

Derek îl privi, mijind ochii. Unde voia să ajungă?

— Continuă!

— Aș dori f... foarte mult să o c... curtez în mod oficial și am n... nevoie de ajutorul Excelenței Voastre. Dacă sunteți dis... dispus să mă ajutați, firește.

Derek termină tot conținutul paharului dintr-o înghițitură.

— Vrei ajutorul meu să o curtezi pe Lucy?

La dracu', tocmai făcuse o greșeală, nu-i așa? Nu ar fi

trebuit să-i spună Lucy în fața lui Berkeley.

— D... da, Excelența v... voastră.

Derek îl privi cu atenție pe tânărul din fața lui. Se pare că Berkeley avea un mic defect de vorbire. Probabil că îi fusese foarte greu să vină la el și să-i ceară ajutorul.

— Și cum anume crezi că te pot ajuta? Întrebă Derek.

— Lady L... Lucy pare încântată de is... istețimea cu care jon... jonglați cuvintele, Excelență.

Fruntea lui Derek se încreți.

— Serios?

— D... da, al... Excelență. Am... menționat acest lucru. C... Cum vă d... duelați verbal.

Derek ridică o sprânceană.

— Așa?

— D... da, al... Excelență.

Ar fi trebuit să-i ceară să nu-i mai spună „Excelență”. Îi era milă de el numai când îl vedea cum se chinuiește.

— Tot nu înțeleg cu ce crezi că-ți pot fi de ajutor, Berkeley.

Lordul Berkeley își așeză mâinile pe genunchi și rămase privindu-le.

— S... Speram, al... Excelență, că mă v... veți ajuta să sp... să spun lucrurile pe care nu le pot spune. Că ați p... putea fi de ac... acord să-i scrieți o scrisoare lui Lady Lucy. Ca și cum ar fi din partea mea.

Capitolul 36

Derek trase adânc aer în piept, înainte să bată la ușa casei Upton, în dimineața următoare. Întâlnirea cu Berkeley continua să i se deruleze în minte. În cele din urmă, se lăsase înduplecat să îl ajute. Poate că îi părea rău pentru el, poate că era în toane bune, sau poate că hotărâse că nu

făcea deloc rău dacă ajuta un alt bărbat să o curteze pe Lucy, acesta fiind exact lucrul de care avea nevoie ca să alunge gândurile despre ea care îi asaltau neîncetat mintea.

Dacă Lucy se mărita cu Berkeley, toată harababura asta în care se amestecase s-ar fi rezolvat, și toată lumea ar fi fost fericită. Cel puțin așa se justificase față de sine în clipa în care se auzise spunând da, după care scosese o foaie de hârtie pe care își notase lucrurile pe care Berkeley dorea să i le spună lui Lucy. O fi fost el Berkeley educat la Oxford, dar se pare că nu era în stare să lege două cuvinte de duh atunci când venea vorba să cucerească femeia pe care o alesese. Săracul de el!

Indiferent de motivele pentru care acceptase, Derek compusese scrisoarea în timp ce Berkeley aștepta și îl trimisese pe tânăr cu răvașul în mână, blestemându-se în tot acest timp în sinea lui pentru nerozia de care dădea dovadă. Și iată-l acum aici, cu un buchet de flori pentru Lady Cassandra, gata să bată la ușă și să reînceapă, la rândul lui, să o curteze pe femeia pe care o dorea.

Cioc-cioc-cioc!

Ușa se deschise. Majordomul familiei Upton îl conduse în salon. Derek îi întinse florile, rugându-l să le ducă în camera lui Lady Cassandra.

Derek rămase în salon, plimbându-se dintr-o parte în alta, așteptând un răspuns. Fusesse o idee bună să-i aducă flori, nu-i așa? Femeilor le plăceau florile, nu? Mama lui avusese întotdeauna un zâmbet încântat în rarele ocazii în care tatăl lui îi oferise un buchet.

Lucy intră împiedicându-se în încăpere, cu un zâmbet larg pe chip, cufundată într-o scrisoare pe care o ținea în mână.

Ridică privirea și sări ca arsă.

— Der... Excelență?

Scrisoarea îi scăpă dintre degete. Se aplecă repede să

recupereze foile de hârtie care se împrăștiaseră pe jos. Derek veni să o ajute.

Luă o pagină de jos. Așa cum bănuise, era epistola pe care o scrisese pentru Berkeley. Hmm. O făcuse să zâmbească. Era ceva. Mai bine decât florile?

Lucy adună restul foilor, iar Derek i-o întinse pe cea pe care o ținea în mână.

— Am întrerupt ceva? Întrebă ea cu o voce tremurată pe care Derek nu o mai auzise până atunci.

— Nu. Cătuși de puțin. Tocmai i-am trimis niște flori lui Lady Cassandra și speram...

Majordomul se întoarse chiar atunci și îi întinse lui Derek o hârtie albă, îndoită, pe o tăviță de argint.

— Din partea lui Lady Cassandra, intonă majordomul.

Derek luă biletul de pe tavă, îl deschise și îl citi, în timp ce majordomul ieșea din încăpere.

— Ce spune Cass? Întrebă Lucy, strângându-și propria scrisoare la piept și mușcându-și buza, într-un gest nespus de senzual.

— Spune că florile sunt minunate și că regretă că nu mă poate însoți azi. Trebuia să mergem la un picnic.

— Oh, da. Mare păcat!

Lucy își îngropă din nou fața în scrisoare și se răsuci, gata să plece, însă următoarele cuvinte ale lui Derek o opriră.

— Mai scrie și că te-a rugat *pe tine* să-mi ții companie cât timp este bolnavă.

Lucy înlemni. Se întoarse încet spre el, iar mâna în care ținea scrisoarea îi căzu pe lângă corp.

— Da. Da. Așa este. M-a rugat.

Derek zâmbi, amuzat.

— Spune că ai acceptat. Deși trebuie să recunosc că-mi vine greu să cred asta.

Lucy abia dacă îl privi în ochi.

— Aș face orice pentru Cass.

— Chiar și să mă însoțești la un picnic?

Lucy clipi. Se lovi în piept cu mâna liberă.

— *Tu* vrei să mergi la un picnic *cu mine*?

Derek își strânse mâinile la spate și-și depărtă picioarele, pentru mai mult echilibru.

— Mâncarea a fost deja pregătită, coșul e gata. Ar fi păcat ca totul să se irosească.

Lucy dădu din cap.

— Ce-i drept, îmi este cam foame.

Derek zâmbi satisfăcut.

— Așadar, ce spui?

Lucy se încordă, ca și cum vorbele i-ar fi produs durere:

— Prea bine, Excelență. Vom merge împreună la picnic.

*

Își aranjă micul ospăț lângă o grădină, la sud de Upper Crescent. Era o scenă idilică, cu dealurile înverzite rostogolindu-se la marginea orașului, învăluiți de mirosul florilor de vară. Doi dintre valeții ducelui întinseră numaidecât păturile, despachetară mâncarea și turnară două pahare de vin roșu dulce, înainte de a se retrage la o distanță considerabilă, pentru ca ei doi să poată discuta în voie.

Lucy trase adânc aer în piept. După un început cam șubred în salon, atmosfera dintre ei era acum surprinzător de relaxată. Aproape ca și cum nimic nefirec nu s-ar fi întâmplat între ei. Aproape. Pentru că, în clipa în care închise ochii, Lucy și-l imaginea pe Derek deasupra ei, făcând-o să simtă lucruri pe care nu le mai simțise niciodată până atunci. Își scutură capul ca să-și alunge din minte acest gând. Nu avea niciun motiv să-și amintească toate astea. Trebuia să se comporte ca și cum nimic nu s-ar

fi întâmplat.

În cele din urmă, se hotărâse să se ducă cu el. Un picnic era un loc sigur, în public. Nu existau prea mari șanse să repete ce făcuseră în salonul lui pe un deal înverzit din mijlocul orașului. Ce rău făcea dacă-i ținea locul lui Cass azi?

— Îți mulțumesc că ai acceptat să mă însoțești, spuse Derek, sorbind din vin.

Stătea întins, sprijinit într-un cot. Arăta absolut încântător, ca un băiețel. Lucy ar fi vrut să întindă mâna și să-i dea la o parte șuvița de păr negru care-i căzuse pe frunte.

Zâmbi la cuvintele lui. Era plăcut și amabil. Deloc ca de obicei. De ce?

— Îți mulțumesc că m-ai invitat. Cred că a fost cel mai amabil lucru pe care mi l-ai spus vreodată.

Derek râse.

— În cazul ăsta, și reciproca e valabilă. Cred că, atunci când ai acceptat, a fost cel mai amabil lucru pe care mi l-ai spus tu mie vreodată.

Lucy își făcu de lucru aranjând platourile de pâine, fructe și brânză pe pătura din fața lor.

Derek își dresе vocea.

— Nu am putut să nu observ că citeai o scrisoare ceva mai devreme, când ai intrat în salon.

Un zâmbet înflori pe chipul lui Lucy.

— Da, într-adevăr.

— Era o scrisoare care ți-a făcut plăcere?

Ridică privirea spre el și-și încreți nasul. Ce-i păsa lui? Scrisoarea fusese de la lordul Berkeley și fusese cea mai drăguță, mai dulce, mai amuzantă și mai isteață scrisoare pe care o primise vreodată Lucy. Nu prea înflăcărată, nu exagerat de sentimentală, nu prea dulce. Exact așa cum se așteptase din partea lordului Berkeley. Îi spusese câtă plăcere îi făcea compania ei și adusese în discuție mai

multe subiecte, fiecare dintre ele stârnindu-i interesul lui Lucy. În mod evident, lordul Berkeley era un bărbat care se pricepea la scris, nu la vorbit. Genul care are o înclinație spre așa ceva. Și firește că era. Era un intelectual. Un lucru despre care Derek nu știa absolut nimic.

— Da, mi-a făcut plăcere.

— De la cine era?

Lucy îi zâmbi dulce.

— Nu te privește.

Derek sorbi din nou încet din vin.

— Hai să ghicesc! De la Berkeley?

Ochii lui Lucy se măriră.

— Cum ai...? Oh, foarte bine, era de la lordul Berkeley.

Dacă Derek voia să fie gelos pe Christian – oh, gândul la numele lui mic o emoționa –, atunci putea să știe că bărbatul era cu adevărat interesat de ea.

— De ce nu mi-l pot imagina pe Berkeley așezat la birou și scriind o scrisoare? zise Derek, așezând deoparte paharul cu vin și aplecându-se să ia un bob de strugure, pe care și-l aruncă în gură.

Lucy își puse mâinile în șolduri.

— Asta demonstrează cât de mult știi. Scrisoarea era foarte frumos scrisă.

— Frumos scrisă? făcu el, cu o expresie zeflemitoare.

Lucy ar fi vrut să-i ardă o palmă.

— Da, frumos scrisă. În mod clar, este un bărbat extrem de educat. În plus are și simțul umorului, este isteț și chiar înțelept.

— Istet? exclamă Derek, ridicând sprâncenele. Și înțelept?

Lucy dădu din cap.

— Da. Extrem de isteț.

— S-ar putea să fie nevoie să citesc scrisoarea asta.

Derek își aruncă în gură un alt bob de strugure.

— Asta n-o să se întâmple.

Tăie două felii din bucata de pâine, așezând una pe o farfurie, pentru ea, iar cealaltă pe farfuria lui Derek.

Rânjetul lui era de-a dreptul obraznic.

— Ai grijă, Lucy, n-ai vrea să-l sperii cu limba ta ascuțită.

Lucy miji ochii.

— Am reușit până acum de minune să mă controlez în prezența lordului Berkeley, Excelență. Am probleme cu cordialitatea doar atunci când vine vorba de *tine*.

— Nu e cazul să-mi spui.

Îi făcuse cu ochiul?

— Nu mă pot abține, răspuse Lucy. Unele dintre lucrurile pe care le spun... întotdeauna am fost directă. A fost un blestem al meu, încă de la naștere. Ei bine, cel puțin din copilărie.

Ochii lui verzi priviră într-ai ei.

— De ce din copilărie? Ce s-a întâmplat?

— Nu contează.

Lucy clătină din cap și întinse mâna înspre un ciorchine de struguri negri.

— Aș vrea să știu, spuse el încet.

Ceva din felul tandru în care rostise aceste cuvinte o făcu pe Lucy să vrea să-i răspundă. Băgă un bob de strugure în gură, mestecă și înghiți gânditoare.

— Eu... Fratele meu a murit când eram copii.

O scânteie de surpriză se aprinse în ochii lui Derek.

— Îmi pare rău, spuse el, continuând să o privească intens. Despre el vorbeai atunci când ai spus că ai pierdut pe cineva? În ziua în care am făcut plimbarea prin Hyde Park?

Lucy dădu din cap.

— Ce s-a întâmplat?

Vocea lui Derek era gravă.

Lucy întoarse capul. Nu se simțea confortabil. Pentru

prima oară în viață, avea senzația că cineva chiar o ascultă. Cu adevărat. Felul în care o privea Derek, atenția cu care o urmărea, întrebările dificile pe care i le puneau... Nimănui nu păruse că îi pasă cu adevărat până atunci. O făcea să-și piardă concentrarea.

Trase adânc aer în piept. Nu spusese nimănui această poveste. Garrett și Cass, și Jane știau, desigur, dar nu spusese nimănui altcuiva. Niciodată.

— Am avut amândoi febră tifoidă. Am fost bolnavi luni în șir. Ralph a murit. Eu am trăit.

Derek dădu solemn din cap.

— Îmi pare rău, Lucy, murmură el din nou.

Lucy sorbi din vin.

— Asta a fost. A murit copilul care nu trebuia. Cel puțin din punctul de vedere al părinților mei.

Derek înjură încet, în barbă. Privirea lui o găsi pe a ei.

— Nu poți vorbi serios!

Lucy întoarse capul, neputând să-l privească în ochi.

— E-n regulă. Știam că voiau ca fratele meu să trăiască. Și, crede-mă, aș fi făcut schimb cu el dacă aș fi putut.

— Câți ani aveai?

Ochii lui încă o priveau intens. Îi asculta răspunsurile ca și cum l-ar fi interesat cu adevărat.

Înghiți cu greutate.

— Șapte.

Se întinse peste pătură și îi atinse mâna cu vârfurile degetelor.

— Mult prea tânără ca să porți o astfel de vină.

Lucy își trase încet mâna, mult prea conștientă de atingerea lui.

— Nu am avut de ales.

O privi din nou cu acea expresie intensă, cunoscătoare.

— Părinții s-au purtat urât cu tine?

Lucy zâmbi – un zâmbet lipsit de umor.

— Nu. Uneori, îmi doresc să o fi făcut. Ar fi fost mai ușor de îndurat, cred. În schimb, m-au ignorat. Ca și cum nu aș fi existat. Ca și cum, după aceea, nu ar mai fi avut niciun copil.

— Asta e greșit! spuse încet Derek. Să ignori un copil este cel mai crud lucru.

Lucy trase aer în piept printre dinți. Pentru prima oară în viața ei, cineva îi spunea aceste cuvinte. O simțise întotdeauna în sufletul ei, știuse că felul în care părinții se purtasera cu ea după moartea fratelui ei fusese greșit, dar nu mai auzise niciodată pe cineva, o altă persoană, care să-i confirme acest lucru. Se simțea bine. Îi dădea, în sfârșit, un sentiment de eliberare. Îi zâmbi trist.

— Ți mulțumesc pentru asta.

— E adevărat. A fost greșit. Îmi pare rău că ți s-a întâmplat așa ceva. Nu-mi pot imagina ce copilărie grea trebuie să fi avut.

Lucy ridică din umeri.

— Am făcut ce ar fi făcut orice copil neștiutor și am căutat tot felul de metode de a le atrage atenția părinților mei. Prin acte de bravură și sfidare. Încercam să fiu băiatul pe care îl pierduseră.

Derek se încruntă.

— Ce ai făcut?

— Provocam băieții la dueluri. Încălecam băiețește. Pescuiam. Trăgeam cu pușca. L-am întrebat chiar pe tata dacă puteam să mă duc la Eton.

Ronțai o bucată de brânză.

Derek își stăpâni zâmbetul.

— Asta n-o cred.

Lucy oftă.

— Mă tem că e adevărat.

Derek ridică un genunchi și-și așează mâna pe acesta.

— Și care a fost răspunsul tatălui tău?

— A chemat guvernanta și i-a cerut să mă scoată numaidecât din biroul lui.

Lucy mușcă din nou din brânză.

Derek clătină din cap.

— Și așa ai crescut și ai dezvoltat o pasiune pentru replicile tăioase.

— Da. Sincer, nu prea aveam în jur multe femei de la care să învăț. Mama mă ignora cu desăvârșire, mătușa mă lăsa să fac orice voiam, iar guvernanta abia dacă-mi acorda atenție. Eram complet preocupată de încercările mele de a mă transforma în băiat. Am devenit mult prea directă.

— Cum ai ajuns să te împrietenești cu Lady Cassandra?

Părea sincer curios.

Întrebarea despre Cass îi aminti lui Lucy de ce se aflau acolo. Derek nu era iubitul ei. Era admiratorul lui Cass. Și ar fi făcut bine să nu uite asta. Se aplecă pe spate, sprijinindu-și mâinile pe iarba moale de sub pătură, și oftă.

— Cass e un înger. Locuia pe domeniul învecinat. Mergeam călare acolo și-mi petreceam timpul cu ea. Era singura fată de vârsta mea care nu strâmba din nas când mă vedea, nu mă lua peste picior și nu găsea că manierele sau înfățișarea mea sunt prea aspre.

Derek zâmbi viclean.

— Și mama ei cum a reacționat?

Lucy pufni încet.

— Oh, mă tem că mama lui Cass nu m-a plăcut niciodată. De fapt, la început, când mă duceam la ei, o făceam în speranța de a-l convinge pe Owen să se joace cu mine.

— Owen?

— Fratele mai mare al lui Cass.

— Și te jucai cu el?

— Nu. Era întotdeauna cât se poate de amabil, dar Lady Moreland insista să stau departe de el.

— Nu și de fiica ei?

— Cass s-a uitat la mine și a hotărât pe loc că mă poate ajuta să arăt și să mă comport mai mult ca o domnișoară, presupun, pentru că am devenit prietene numaidecât. Ea vede ce e mai bun în oricine. Mai ales în mine. Întotdeauna am fost un dezastru. Mamele altor fete nu-și lăsau fiicele nici măcar să stea de vorbă cu mine. Dar Cass mi-a fost întotdeauna devotată.

— Și tu îi ești devotată ei?

Lucy înghiți cu greu.

— Întotdeauna.

Derek dădu din cap.

— Înțeleg. De-asta m-ai înfruntat atât de vehement când am început să mă apropii de ea?

Lucy își îndreptă spatele și începu să urmărească linia păturii cu degetul.

— Da. De-asta. O iubesc pe Cass. Cum am spus, aș face orice pentru ea.

Derek își trase mâna de pe genunchi.

— Și cealaltă prietenă a ta? Jane, parcă?

Lucy zâmbi radios.

— Ah, Jane s-a alăturat grupului nostru vesel ceva mai târziu. Era o fire respinsă de societate, la fel ca mine, așa că ne-am împrietenit la balul de debut.

Derek ridică ambele sprâncene.

— Tu ai fost respinsă de societate?

Lucy oftă.

— Da. Nu este un fapt prea bine cunoscut, dar am fost escortată afară din încăperile reginei atunci când am făcut reverența.

Sprâncenele lui Derek se arcuiră.

— Serios?

— Foarte serios. Nu-mi place să zâmbesc fals și să mă gudur pe lângă cineva. Mi-am smuls penele din coafura mult prea sofisticată și le-am aruncat pe jos, la picioarele

reginei.

— Nu cred!

Zâmbetul larg făcea ca expresia surprinsă de pe chiul lui să nu fie prea credibilă.

— Ba să crezi. Din acea clipă, mama a refuzat să se mai implice în vreun fel în debutul meu în societate. S-a întors la țară și m-a lăsat cu mătușa Mary.

— Iar Jane a fost și ea escortată afară din încăperile regale?

— Nu. Nu. Jane a făcut așa cum i s-a spus. Deși mi-a spus mai târziu că reacția mea i s-a părut genială. Pe ea pur și simplu o interesează mult mai mult să studieze și să învețe decât să devină soția cuiva.

— Iar Lady Cassandra v-a acceptat pe amândouă așa cum sunteți?

Lucy aruncă o nouă bucatăică de brânză în gură și apoi dădu din cap.

— Necon condiționat. De aceea îi suntem amândouă atât de devotate. Cass ar putea fi prietenă cu absolut oricine. Legăturile și manierele ei sunt impecabile. Toată lumea o adoră. Dar alege să își petreacă timpul cu noi, și o iubim pentru asta.

— Pot să înțeleg, răspunse Derek. Devotamentul nu poate fi niciodată supraevaluat.

Lucy privi în depărtare, înspre dealurile care se întindeau la marginea orașului.

— De aceea ești atât de hotărât să o curtezi pe Cass? Pentru că i-ai promis lui Julian și îi ești devotat?

Derek dădu din cap.

— Da. Swift era foarte tulburat de gândul că Lady Cassandra nu va avea pe nimeni care să-i poarte de grijă. Știa că nu acceptase încă pe nimeni.

Lucy răsuflă zgomotos.

— Și nu a bănuțit niciodată motivul?

Derek ridică din umeri.

— Dacă a bănuir ceva, mie nu mi-a spus. Deși Julian este un bărbat de onoare. Dacă este promis alteia, își va onora această promisiune, indiferent de sentimentele pe care le-ar avea pentru Cassandra.

Lucy dădu din cap.

— Presupun că este admirabil, dar este și extrem de trist.

— De ce?

— Dacă și Julian o iubește pe Cass? Dacă sunt sortiți să fie împreună? Am cunoscut-o pe verișoara lui Cass, Penelope. Nu are un gram de creier în cap. Pe ea o interesează bârfele și moda, nu Julian. E mai preocupată să-și facă trusoul decât de cel cu care urmează să-și petreacă restul vieții. Când i-a scris lui Cass ca să-i spună că Julian e pe moarte, era devastată. Dar nu din cauza situației lui, ci la gândul că ar fi putut fi nevoită să înceapă să-și caute un nou logodnic.

Derek dădu din cap, cu o expresie întunecată.

— Poate că așa este, dar hotărârea lui Swift este luată.

Lucy strânse brațele la piept.

— Așadar, asta e? Hotărârile nu pot fi schimbate?

— Nu.

Răspunsul o surprinse, dar nu atât cât vehemența tonului cu care fusese rostit. În mod evident, bărbatul din fața ei pune mare preț pe o hotărâre luată.

Lucy ridică din umeri.

— Ei bine, eu una sper că Julian o să trăiască, o să se întoarcă în Anglia și o să se însoare cu Cass.

Derek zâmbi.

— Vai, Lucy! Să încep să bănuiesc că ești o fire romantică?

Lucy își aruncă un strugure în gură și zâmbi.

— Nu mă pot abține. Detest prostia. Și mi se pare o prostie să te logodești cu cineva pe care nu-l iubești, la

care nici măcar nu ții, doar pentru că părinții tăi au crezut că ar putea fi o alegere bună, atunci când erai copil.

Derek ridică un deget.

— Ah, dar așa funcționează înalta societate, nu-i așa?

— Da, într-adevăr. Dar nu e bine. Înțeleg că nu toate căsătoriile au parte de iubire. Dar ar trebui totuși să se bazeze pe ceva mai mult decât pe niște promisiuni făcute cu ani în urmă și o strângere de mână. Mai ales când Julian și Cass ar putea fi cu adevărat fericiți împreună.

Derek se lăsă pe spate, sprijinindu-și ambele coate pe pătură.

— Din câte știi tu, Julian a lăsat vreodată să se înțeleagă că ar avea sentimente față de Cassandra?

Lucy își pironi privirea în pătură.

— Nu, nu cred.

— Atunci, poate că presupui prea multe.

Lucy rupse un fir de iarbă de la picioarele ei.

— Poate. Sau poate că pur și simplu îmi doresc ce-i mai bun pentru prietena mea.

Clătină din cap.

— În orice caz, nu prea mai contează - se pare că Julian nu o să se mai întoarcă. Mi se frânge inima pentru Cass.

Derek dădu din cap, cu o expresie sumbră.

— Julian a fost... este un om bun.

Lucy dădu și ea solemn din cap. Își dresе vocea, simțind nevoia să spună ceva ca să întoarcă discuția la subiectele plăcute de mai devreme.

— Vă mulțumesc mult pentru picnic, Excelență. Îmi pare rău că prietena mea este bolnavă și ați fost nevoit să îndurați compania mea.

Derek își aruncă un bob de strugure în gură.

— Nu mă simt chiar așa de prost cu tine.

Capitolul 37

— Încă o scrisoare? întrebă Garrett a doua zi dimineață, intrând în salonul în care se lua micul dejun ca și cum nu ar fi avut nicio grijă pe lume.

Jane fusese de negăsit întreaga dimineață, iar Cass era încă bolnavă, în pat. Lucy mânca singură, căci mătușa Mary lua de obicei micul dejun mult mai devreme. Dar, în această dimineață, pe Lucy nu o deranjase să fie singură. Tocmai primise o altă scrisoare minunată de la lordul Berkeley.

— Da, spuse ea, dând fericită din cap.

Garrett se apucă să-și încarce farfuria cu șuncă, ouă, brânză și pâine prăjită. Apoi veni să se așeze lângă Lucy.

— Ah, dragostea la început! Ce lucru minunat!

Lucy îl lovi peste umăr.

— Încetează! Nu sunt îndrăgostită!

— Nu ești?

— Nu. De-abia l-am cunoscut. Deși trebuie să recunosc că pare foarte drăguț. Iar scrisorile lui sunt - oftă - minunate.

Garrett se încruntă.

— Sincer să fiu, nu l-aș fi crezut pe Berkeley în stare de așa ceva. Nu era prea mare scriitor la universitate.

— Nu pot să cred asta! răspunse Lucy, recitind unul dintre pasajele care îi plăceau cel mai mult. Ascultă aici!

Deschise gura, dar Garrett aruncă furculița pe masă și își acoperi urechile cu mâinile.

— Nu. Nu. Nu pot să ascult o scrisoare de dragoste scrisă de unul dintre prietenii mei pentru verișoara mea. Te rog, nu încerca să mă torturezi în asemenea hal.

Lucy râse și puse scrisoarea deoparte.

— Prea bine. Atunci, crede-mă pe cuvânt când îți spun că e un scriitor foarte talentat.

Garrett ridică din umeri.

— Dacă spui tu. Totuși, mi se pare ciudat că nu te vizitează tot atât de des pe cât îți scrie.

Lucy sorbi din ceașca de ceai.

— Cătuși de puțin. Este ocupat cu nunta verișoarei lui. În plus, între noi fie vorba, cred că se exprimă mai bine în scris decât cu glas tare.

— Ah, asta o cred!

Garrett luă o îmbucătură sănătoasă din ce-și pusese pe farfurie.

— Sincer, este de-a dreptul extraordinar. Când e aici, abia dacă ne spunem două cuvinte. Dar, când îmi scrie, parcă o lume complet nouă se deschide înăuntrul lui și poate exprima ce simte cu adevărat.

— Cam prea poetic pentru mine. Încerc să mănânc.

Lucy râse din nou.

— Oh, încetează! Tu ne-ai prezentat, ai uitat? Ție trebuie să-ți mulțumesc pentru această cunoștință plăcută.

Garrett ridică de câteva ori din sprâncene.

— Mie mi se pare că e ceva mai mult decât o cunoștință. Și, că veni vorba de cunoștințe, am auzit că-ți petreci timpul cu ducele Cassandrei în ultima vreme.

Lucy ridică din umeri și lăsă scrisoarea deoparte.

— Doar pentru că nu poate să o facă ea. Dar trebuie să admit că este surprinzător de plăcut.

O altă sprânceană ridicată.

— Plăcut? Ei, asta chiar e o surpriză.

Lucy sorbi din ceai.

— Nu-i așa?

— Ai vreun plan pentru azi? Întrebă Garrett.

— Da, chiar am. Ducele va veni la două și jumătate.

Capitolul 38

— Ei, ce program aveți tu și Cass pentru azi? Întrebă Lucy cu un zâmbet larg, când Derek apăru la ușa lor, în acea după-amiază.

Derek îi zâmbi la rândul lui și se aplecă asupra mâinii pe care Lucy i-o întinsese.

— Speram să facem un tur al ruinelor. Să vedem băile.

Lucy stătea pe o canapea îngustă, în salon. În clipa în care îl văzu pe Derek, planul ei de a se sustrage cumva de la activitățile acelei zile dispăru ca prin farmec. La urma urmei, ce rău făcea dacă petrecea o vreme cu el? Voia să afle mai multe despre Cass, nu? Lucy îl putea ajuta.

Ei, bine, poate că partea rea era că în aceste ultime zile, în care se plimbase peste tot cu Derek, nu petrecuse nici măcar câteva minute împreună cu lordul Berkeley. Oh, toată povestea asta era sucită și îngrozitoare! Și, ca să fie și mai rău, lordul Berkeley avea să se întoarcă curând la Londra, unde urma să rămână o vreme, înainte de a se retrage la țară, unde intenționa să-și petreacă toamna și iarna. Era posibil să nu-l mai vadă destul de multă vreme. Toate aceste argumente și încă altele treceau cu viteză prin mintea lui Lucy. Sentimentul de vinovăție părea să nu o mai părăsească. Dar nu o împiedică să ridice privirea înspre chipeșul duce din fața ei și să spună:

— Să vizităm băile? Da, e ceva ce mi-aș dori foarte mult să fac.

Derek făcu o plecăciune galantă în fața ei și îi oferî brațul.

— Presupun că Lady Cassandra este în continuare ținută în casă de răceală?

— Da, să răcuța de ea! răspunse Lucy.

Iar sentimentul de vină. Adevărul era că nici măcar nu se interesase în acea zi de starea lui Cass. Pur și simplu presupusese – ba nu, sperase – că prietena ei era în continuare răcită cobză, pentru ca ea, ca o persoană îngrozitoare ce era, să se poată bucura mai departe de compania pețitorului prietenei ei.

Derek îi zâmbi lui Lucy.

— Ei, atunci haide să mergem!

Ieșiră împreună din salon, chiar în clipa în care Garrett trecea pe coridor.

— Bună ziua, spuse acesta, ridicând o sprânceană spre Lucy. Claringdon, adăugă el, înclinând capul înspre duce.

— Upton, răspunse Derek, înclinând la rândul lui capul în direcția lui Garrett.

— Ai venit să o vezi pe Cass, îmi imaginez? întrebă Garrett.

— Da, dar fiindcă ea este în continuare bolnavă, eu și Lady Lucy am hotărât să mergem împreună să vizităm băile.

Trebuie să spunem, spre lauda lui, că fața lui Garrett rămase complet lipsită de orice expresie.

— Ah, înțeleg. Distracție plăcută!

Lucy strâmbă din nas înspre vărul ei, dar înaintă spre foaier la brațul lui Derek.

— Oh, Lucy! strigă Garrett, în clipa în care cei doi aproape că ajunseseră la ușă.

Lucy se întoarse.

— Da?

— Berkeley mi-a spus că speră să aibă ocazia să te mai vadă, înainte să părăsească orașul.

Lucy își coborî privirea spre vârful pantofilor. Vinovată! Se simțea cumplit de vinovată!

— Da. Ar fi... plăcut.

Garrett îi aruncă o privire ciudată, apoi își văzu de drum.

Derek se încruntă, dar o ajută pe Lucy să-și pună pelerina și boneta. Apoi o escortă afară din casă și o ajută să urce în trăsură. Lucy abia își stăpâni o exclamație de uimire în clipa în care pași înăuntru. Trăsura era deosebit de elegantă, cu tapiserie de catifea de culoare bordo închis și întărituri de alamă. O trăsură demnă de un duce. Nu-și putu opri gândul că, la următoarea ocazie în care ar fi pășit în această trăsură, ar fi putut-o face doar în calitate de prietenă a ducesei de Claringdon, Cass.

Un valet și un băiat de cai îi însoțeau, în timp ce trăsura străbătea străzile pline de noroi ale orașului, îndreptându-se spre băile romane. Când se opriă în fața structurii impozante din piatră, Derek o ajută pe Lucy să coboare din trăsură. Aceasta încercă să ignore impulsul de căldură care îi săgetă brațul în clipa în care el o atinse. „*Fac asta pentru Cass*” își aminti ea, în timp ce el îi punea mâna pe mijlocul spatelui, ca să o conducă înspre ruine.

Intrară în clădirea masivă. Arcadele înalte și măiestria cu care fusese lucrată piatra o făcură pe Lucy să se întoarcă în cerc, examinând totul, cu gura căscată în formă de O.

— Nu le-ai mai văzut până acum? întrebă Derek, urmărindu-i fascinația.

— Oh, ba le-am mai văzut, și nu numai o dată, răspunse ea. Dar mă uimesc întotdeauna.

Din cine știe ce motiv, răspunsul ei îl făcu pe Derek să zâmbească.

— Eu nu le-am mai văzut.

Ridică privirea și se răsuci în cerc la rândul lui.

— Ce crezi c-ar trebui să explorăm mai întâi?

Lucy aproape că bătu din palme.

— Oh, piscina! Piscina!

— Care piscină?

Făcu un gest cu mâna.

— Vino după mine!

Derek o urmă de-a lungul unui coridor și printr-un tunel întunecat care mirosea a cupru. Ieșiră într-o încăpere răcoroasă și umbrită, în mijlocul căreia se afla o piscină verde.

— Uite! exclamă Lucy, arătând înspre apă.

Se duseră până lângă margine.

— N-aș fi ghicit niciodată că e aici, spuse Derek.

Umbrele se jucau pe perete și lumina care se reflecta în piscină crea inele prin încăpere. Acestea străluceau cu putere, apoi dispăreau, în funcție de mișcarea apei.

Lucy trase aer în piept. Își scoase mânușile, se aplecă și-și trecu degetele ușor peste suprafața apei.

— Mult timp nu a știut nimeni că e aici. E uimitor când te gândești cât timp a rămas nedescoperită.

Derek își îndesă mâinile în buzunare.

— Da, mii de ani.

Lucy se ridică și îl privi, cu capul înclinat într-o parte.

— Ai un ban?

— Un ban? Pentru ce?

Zâmbi.

— Se spune că, dacă arunci un ban în piscina asta, dorința ți se va îndeplini.

— Chiar așa?

Expresia lui Derek era cât se poate de sceptică.

— Da. Dar nu trebuie să spui nimănui ce dorință ți-ai pus, altfel s-ar putea să nu meargă.

Derek își împunse obrazul cu limba.

— Și tu crezi asta?

Lucy ridică din umeri.

— Ce avem de pierdut?

Derek scoase un săculeț din buzunarul interior al hainei, din care scoase apoi un bănuț. I-l întinse lui Lucy.

— Poftim, milady!

— Mulțumesc, bunul meu sir!

Lucy luă bănuțul dintre degetele lui, încercând să ignore căldura pielii lui. Strânse bănuțul în palmă, închise ochii și șopti în sinea ei: „Să iasă totul așa cum este sortit pentru Cass și Julian, Derek și lordul Berkeley. Oh, și pentru mine. Și pentru Jane și pentru Garrett”. Își dorise oare prea multe? Prea târziu. Aruncă bănuțul în apă, privind cum micuțul disc de metal alunecă spre fundul piscinei. Suprafața apei se desfăcu în cercuri în locul în care bănuțul o atinsese.

Lucy se întoarse spre Derek.

— Acum e rândul tău! îi spuse ea.

— Cred că mai bine păstrez banii, spuse el, băgând săculețul înapoi în buzunar.

Lucy își împreună brațele în față.

— Nu credeți, Excelență?

— Dimpotrivă, cred în foarte multe lucruri, milady. De exemplu, cred că o decizie luată cu mintea limpede generează rezultate mai bune decât niște monede aruncate într-o piscină.

Felul în care o privea o făcea pe Lucy să fie extrem de conștientă de faptul că erau singuri în încăperea micuță, cufundată în tăcere. Valetul și băiatul de cai rămăseseră la trăsură.

Își împinse o buclă rebelă după ureche, hotărâtă să schimbe subiectul.

— Crezi că apele acestea au într-adevăr efecte terapeutice?

Derek zâmbi. Își băgă mâinile înapoi în buzunare.

— Habar nu am, dar nu cred că ar strica să încercăm. Am auzit că oamenii se scaldă în izvoarele termale.

Lucy înghiți în sec. Dădu din cap. O imagine îi trecu prin minte: ea, într-o rochiță subțire și udă, lipită de corp, în apa fierbinte a izvoarelor termale, cu Derek, cu buzele lui pe gâtul ei, cu mâinile pe...

— Romanii erau de-a dreptul fantastici, spuse el, smulgând-o pe Lucy din reverie.

Își duse o mână la gât și clătină din cap.

— Ăăă... da, reuși să îngaime, făcând eforturi să-și alunge din minte imaginea lui Derek fără cămașă.

— Am studiat în amănunt bătăliile lor, la universitate, adăugă el.

Capul lui Lucy se întoarse brusc spre el.

— Ai fost la universitate?

Cuvintele îi ieșiră din gură înainte să aibă ocazia să le cântărească. Oh, Dumnezeule! Îi venea să-și dea palme pentru grosolănia unei astfel de întrebări, ca să nu mai vorbim de tonul îngrozitor cu care fusese adresată. Ca și cum așa ceva ar fi fost cu neputință. Se gândi o clipă să sară în piscină și să se ascundă sub apă. Nu, ar fi arătat ca o idioată. În plus, și-ar fi stricat hainele. Pe de altă parte, poate că Derek ar fi sărit după ea, ca să o salveze... Iar aceasta chiar era o posibilitate tentantă.

— Te surprinde că am fost la universitate?

Umbra unui zâmbet se juca pe buzele lui.

— Nu. Nu. Nu. Firește că nu.

Dar nu mai putea da înapoi. Bâlbâială cu care încerca acum să acopere adevărul nu-i era de niciun folos.

Derek arcui o sprânceană, spunându-i, fără niciun cuvânt, că i se părea că protestează puțin cam prea vehement.

— Sunt multe de învățat din cărțile de istorie și de la armatele din trecut. Nu m-am antrenat doar ca soldat. Am studiat numele mari ale istoriei, Carol cel Mare, Hadrian, Gînghis Han.

Lucy privea apa, fără să clipească. Dădu încet din cap. Fusese nedrept din partea ei, foarte nedrept să presupună că era doar un soldat brut, nu un gentleman. Adevărul era că nu știuse nimic despre el. Îl judecase exclusiv în baza faptului că nu se născuse într-o familie aristocrată. Înghiți în

sec, nereușind să-și dezlipească privirea de la pietrele maronii de pe fundul piscinei. Sentimentul de vinovăție atingea noi recorduri astăzi.

— Cass ar trebui să fie aici, bolborosi Lucy gândindu-se, fără să poată spune exact de ce, că ar fi fost corect să o readucă pe Cass în conversație.

Fruntea lui se încruntă preț de o fracțiune de secundă.

— Crezi că lui Lady Cassandra i-ar plăcea aici?

Arată înspre ziduri, înspre piscină.

— La ruine?

Lucy strâmbă din nas.

— Nu în mod deosebit. Pe Cass o interesează mai degrabă să picteze și să cânte la pian, decât să studieze istoria sau să citească. Activitățile astea sunt pentru mine și pentru Jane.

— Atunci, data viitoare va trebui să o luăm și pe Jane cu noi, spuse el, cu un zâmbet.

Lucy privi în altă direcție. Oare avea să mai fie o „dată viitoare” în care ei doi să vină aici? Ciudat gând, nu-i așa?

— Cred că Jane și mătușa Mary au vizitat deja ruinele. Deși sunt sigură că Jane ar fi dornică să se întoarcă. Întotdeauna vrea să afle cât poate mai mult despre orice.

Derek începu să se plimbe pe lângă piscină, făcând pietrișul să scrâșnească sub ghetetele lui.

— Upton o curtează pe Jane?

Lucy aproape că se împiedică. Râsul ei răsună cu ecou între pereții de piatră.

— Garrett și Jane? Abia dacă se suportă unul pe celălalt. Deși, cred că de cele mai multe ori o fac doar de dragul spectacolului. Sunt într-un fel de război vesel de ani buni. Totul a început când am luat-o pe Jane cu mine la teatru și l-a cunoscut pe Garrett. S-au contrazis vehement încă din prima clipă cu privire la premisa piesei pe care venisem să o vedem și se pare că au ținut-o tot așa de atunci.

Derek se întoarce spre ea, din nou cu un zâmbet pe buze.

— Ce piesă era?

— *Mult zgomot pentru nimic.*

De data aceasta, râsul lui fu cel care răsună în încăperea îngustă.

— Asta chiar e ironic.

Lucy își stăpâni zâmbetul.

— Da, presupun că este, nu-i așa?

— Dacă abia se pot tolera, de ce au venit împreună la ruine?

Lucy ridică din umeri.

— Lui Jane îi place să pretindă că Garrett are nevoie să fie educat în astfel de aspecte, iar lui Garrett îi place să o necăjească pe Jane spunându-i că e prea pedantă și că stă prea mult cu nasul în cărți. Așa sunt ei. Îmi imaginez că, de fapt, se simt bine unul în compania celuilalt, deși niciunul dintre ei n-ar recunoaște-o în ruptul capului.

— Dar Cassandra și Julian? Ai spus că nu au lăsat niciodată să se înțeleagă că ar avea sentimente unul față de celălalt.

— Nu, din câte știu eu. Cass îl cunoaște pe Julian din copilărie. Este o rudă îndepărtată a verișoarei ei. Părinții lui Penelope și ai lui Julian pun la cale logodna lor de ani buni. Cass s-a amoretat de Julian pe vremea când era la școală și de atunci nu i-a mai trecut. Apoi Julian a plecat în armată și nu l-a mai văzut de... probabil că de șapte ani. I-a scris în fiecare zi, mult mai des decât Penelope.

— Da, Swift mi-a vorbit despre scrisorile ei. Cred că a spus că îl ajutau să nu-și piardă mințile.

Lucy îi cercetă chipul lui Derek.

— Julian ți-a spus vreodată că ar avea sentimente mai puternice pentru Cass?

Derek dădu la o parte o piatră cu vârful gheței.

— M-am gândit mult la asta în ultimele zile. Nu-mi

amintesc să-mi fi spus vreodată altceva decât că e verișoara fetei cu care avea să se logodească cât de curând și o prietenă foarte bună. Dacă aș fi crezut că o iubește, nu i-aș fi promis niciodată că mă însor cu ea.

Lucy întoarse capul.

— Deși era pe moarte.

— Ar fi fost destul de ciudat, spuse Derek.

— Dar acum te simți... obligat?

Derek dădu din cap.

Lucy înghiți nodul care i se ridicase în gât și își împreună

— Cass și-a făcut atâtea griji pentru el! A fost atât de speriată! Spaima ei cea mai cumplită s-a adevărit atunci când a aflat că a fost grav rănit.

Derek își așează piciorul pe un bolovan mare de lângă piscină.

— Aș fi vrut să pot sta lângă el. Până când...

Vocea îi cedă.

— ... până la sfârșit.

Lucy dădu din cap cu o expresie gravă. Se duse lângă Derek și îi puse o mână pe braț.

— Sunt sigură că ai făcut tot ce puteai.

Derek strânse pumnul.

— Doctorii mi-au spus că nu puteam face nimic, aveam ordine să mă întorc numaidecât la Londra și să dau raportul Biroului de Război cu privire la implicarea mea în luptă.

— Cu siguranță, Julian știa că nu puteai rămâne.

Chipul lui Derek se întunecă. Înjură în barbă.

— Războiul este un iad.

Lucy își mușcă buza și își retrase mâna de pe brațul lui. Liniștea din jur, apa, cuvintele pe care tocmai le schimbaseră. Trebuia să spună ceva la care probabil că niciunul dintre ei nu voia să se gândească.

— Derek, după ce Cass se va simți mai bine, ce-o să

ne facem? Fără niciun cuvânt, Derek scoase din nou săculețul, extrase o monedă și o aruncă în apă.

Lucy clipi.

— Ce dorință ți-ai pus?

— Nu pot să-ți spun, Lucy, altfel risc să nu mi se împlinească.

Capitolul 39

A doua zi, au mers să călărească pe dealurile înverzite din jurul orașului Bath. Doi rânđași îi însoțeau, și Derek adusese un cal pentru Lucy. O iapă micuță și frumoasă, maro cu un semn alb, pe nume Dalila.

Lucy mângâie gâtul calului și îi oferi un măr pe care îl adusese de la bucătărie. Nici măcar nu aduseseră vorba de Cass. Era oare posibil ca Derek să se teamă la fel de mult ca și Lucy de însănătoșirea lui Cass? Lucy era conștientă că rămânea o prietenă îngrozitoare. Nici măcar nu trecuse pe la Cass în această dimineață, să o întrebe cum se simte.

Pe de altă parte, Lucy primise încă o scrisoare de la Christian, la fel de isteț scrisă și la fel de fermecătoare ca și cea dinainte. Dar, de când Garrett îi atrăsese atenția că era ciudat că Christian îi trimitea scrisori mai des decât venea personal să o vadă, Lucy nu-și putea scoate din minte acest gând. De ce oare Lord Berkeley îi trimitea scrisori în fiecare dimineață dar nu îl mai văzuse din ziua de dinainte de a o primi pe prima? De ce era atât de timid și de tăcut în prezența ei, când scrisorile lui erau atât de expresive și de elocvente?

Lucy scutură din cap. Exact acesta era motivul pentru care nu reușise să-și găsească un bărbat atâta amar de vreme! Punea totul la îndoială, în legătură cu oricine, și, dacă nu-i plăcea concluzia la care ajungea, îi alunga de

lângă ea pe cei interesați. Uneori, nici măcar nu aștepta să aibă cu adevărat un motiv. Trebuia să-și găsească un soț până la urmă. Voia o familie, copii... dragoste? Poate că asta ar fi însemnat să ceară prea mult, dar copii își dorea din tot sufletul, iar pentru a-i avea îi trebuia mai întâi un soț. Era timpul să înceapă în sfârșit să ia lucrurile în serios și să găsească un gentleman acceptabil, care să dorească să o ia de soție. Într-adevăr, avusese mare noroc să-l întâlnească pe Christian. Nu trebuia decât să reușească să nu îl alunge.

Era probabil mai bine pentru amândoi că lordul Berkeley nu venise prea mult să o vadă. Mai puține șanse ca Lucy să dea cu bâta-n baltă. În plus, scrisorile lui îi făceau extrem de mare plăcere. Ce fel de persoană era deși închipuia numaidecât ce era mai rău? Era curtată de un viconte chipeș și foarte dezirabil, care, în mod evident, o plăcea foarte mult. De ce nu putea pur și simplu să accepte acest lucru și să se simtă bine?

Între timp, își petrecea timpul în compania unui duce chipeș și priceput la vorbe, care o scotea din minți și cu care poate că făcuse sau nu lucruri nu tocmai cuviincioase în trecut. Pe care nu le putea da uitării, nici măcar atunci când citea scrisorile lui Christian. Vocea lui Derek o smulse din gândurile ei:

— Mă gândeam să facem o cursă.

Îi adresă zâmbetul ăla împielit, arătându-și dinții strălucitori.

— O cursă?

— Da. Participați la întreceri, sper, domnișoară Upton?

— Firește că da, îi răspunse ea, cu același zâmbet.

Începuse să se obișnuiască să-l audă spunându-i „domnișoara Upton”. Da, se obișnuise chiar destul de mult.

— Mă gândeam eu, răspunse el. Orice tânără care se laudă că a avut apucături băiețești în copilărie, cu siguranță nu poate refuza o întrecere.

— Nu numai că accept cursa, dar s-ar putea chiar să te și întrec, Excelență! răspunse ea, râzând.

— Asta n-o să se-ntâmple, zise el, făcându-i cu ochiul.

Simți acea fluturare în stomac pe care o simțea de fiecare dată când se uita la ea în felul ăsta. Și să se certe cu el în legătură cu o întrecere era cu mult mai plăcut decât să se certe în legătură cu aspirațiile maritale ale lui Cass. Era amuzantă competiția asta permanentă în care se găsea cu el. Derek nu ceda niciun milimetru și nu se dădea niciodată bătut. Când întâlnise ultima oară un bărbat care să o trateze așa? Garrett, firește, o tratase întotdeauna pe picior de egalitate, dar Garrett o știa de când se născuse. Derek era primul bărbat pe care îl cunoscuse care îi ținuse piept, o provocase, o tachinase și făcuse toate astea fără cea mai mică teamă că ar putea să o supere. Mai mult chiar, părea să îl încânte această perspectivă. O aștepta cu nerăbdare. Și tocmai asta o intriga pe Lucy.

Trecură la pas prin oraș și ieșiră pe dealurile din împrejurimi. Acolo, găsiră o pajiște lungă și netedă, locul ideal pentru o întrecere.

— Aveți nevoie de un avans, domnișoară Upton? îi strigă Derek.

Lucy îi răspunse cu o privire provocatoare.

— Sunt Lady Lucy, Excelență, și nu, nu am nevoie de niciun avans. Dar, dacă vreți de fapt să-mi sugerați că Excelența Voastră ar avea nevoie de unul, atunci vă rog...

Derek clătină din cap, cu zâmbetul larg încă întipărit pe chipul său plăcut.

— Să începem atunci de la primul copac? Și să terminăm la capătul pajiștii, lângă hambar?

Arătă cu mâna, și Lucy se întoarse să privească. Aprobă dând din cap.

— Da. Cred că voi avea suficient timp să te bat măr.

Derek râse la cuvintele ei și porniră. Lucy își înfipse călcâiele în crupa Dalilei și se aplecă peste capul calului,

șoptindu-i iepei să alerge repede, mai repede, mai repede.

— Îți dau o găleată întreagă de mere dacă o să câștigăm, Dalila, îi promise ea, și un rânjet uriaș îi apărură pe chip în timp ce trecu în galop pe lângă duce.

Din clipa în care începuseră cursa, Derek nu privise înapoi. Când Lucy și calul ei apărură galopând în dreptul lui, chipul i se schimonosi doar o clipă, înainte să se aplece peste gâtul propriului cal și să-i lovească crupa cu cravașa. Se pare că ducele își dădea seama că avea un adversar destul de serios. Totuși, rânjetul îi rămăsese neschimbat.

Continuarea în acest fel, pe lângă copac, peste pajiște, sus până în vârful dealului, unde era un hambar roșu, ușor înclinat într-o parte.

Lucy era lipită de gâtul calului, la câțiva pași în urma lui Derek. În timpul unei curse, era întotdeauna o idee bună să-ți lași adversarul să creadă că o să câștige. Dar, pe ultima porțiune, lovi din nou crupa Dalilei, și calul țâșni ca o săgeată.

Derek ridică brusc capul, în clipa în care își dădu seama că fusese întrecut. Se aplecă și mai mult și dădu drumul frâului armăsarului.

— Diii! Diii! îi strigă el calului.

Lucy respira greu, râzând. Vântul îi smulsese câteva ace din păr și şuvițele rebele îi acoperiră preț de o clipă ochii. Privi în urmă ca să-i vadă chipul lui Derek și își dădu la o parte părul din ochi.

— Nu! strigă ea, în momentul în care calul lui Derek, mai mare și mai rapid, ajunsese în dreptul lor și le-o luă înainte chiar în clipa în care treceau de hambar.

— Am câștigat! strigă el.

Lucy nu se putea opri din râs.

— Ai trișat! spuse ea încercând să-și recapete suflul și apăsându-și o mână pe abdomen.

— Ba nu.

— Știu, dar nu îmi place să pierd, Excelență.

Râdea și râdea.

— Nu pot să cred că m-ai întrecut!

Râdea și el.

Când își întoarse calul spre ea, privirile li se întâlneau. Amândoi râdeau și respirau greu și Lucy, stânjenită, își trecu mâna prin păr ca să-și îndese şuvițele rebele înapoi sub bonetă.

— A trecut ceva timp de când am câștigat la o diferență atât de mică, recunosc eu. Mulțumesc pentru o întrecere memorabilă.

Lucy termină de aranjat părul după urechi și sub bonetă. Dădu din cap.

— Nu te teme, Dalila, îi șopti ea calului, mângâind-o pe gât. Tot o să primești găleata aia de mere.

Merseră amândoi la pas până când se potoliră caii, apoi descălecară. Când servitorii îi ajunseră din urmă, Derek le făcu semn să ia caii. Rândașii apucară hățurile și continuară să plimbe animalele, după efortul depus. Derek și Lucy o luară în direcția opusă.

— Vrei să facem o plimbare? o întrebă Derek pe Lucy.

Lucy simți cum i se strânge stomacul. Dădu din cap.

— Mi-ar plăcea.

Derek își scoase pălăria și o porni pe cărarea care trecea pe lângă hambar. Vântul încă mai bătea prin părul lui Lucy. Era nevoită să își țină boneta pe cap cu mâna.

— Te pricepi foarte bine la călărit, milady.

Lucy râse.

— Ești drăguț să-i spui asta și tatălui meu, dacă-l vei întâlni vreodată? Încă refuză să creadă. Nu mă lasă să călăresc bărbătește și nu-mi dă voie să particip la alergările cu obstacole din afara satului.

— Nu poți să te duci?

— Oh, ba sigur că mă duc! Doar că tata nu știe. Firește, aș prefera să merg cu aprobarea lui.

Rânji fără nici cea mai mică umbră de regret.

Derek îi răspunse în același fel.

— De ce nu mă miră că îți sfidezi tatăl?

— Nu e ceva care să surprindă pe nicio persoană care mă cunoaște, răspunse ea. Cu atât mai puțin pe tata, care continuă să fie scandalizat de comportamentul meu.

— Îi voi spune cât ești de talentată, zise Derek.

Lucy aproape că se opri brusc. Ce sugera? Că avea de gând să-i cunoască familia într-o zi? Gândul o amețea ușor.

Derek o conduse înspre un buștean căzut. O ajută pe Lucy să-l sară, luând-o de mână.

— Tatăl tău se înțelege bine cu verișorul tău?

— Cu Garrett? Oh, se tolerează reciproc, iar tata s-a resemnat cu gândul că Garrett îi va moșteni averea și titlul într-o zi, dar n-aș putea spune că se înțeleg.

Derek dădu din cap.

— Și totuși, tu ești apropiată de vărul tău.

— Lui Garrett îi place să mă necăjească și să-mi spună că o să rămân fată bătrână și o să trăiesc toată viața sub acoperișul lui. Iar eu îl necăjesc la rândul meu și-i răspund că o să aibă nevoie de o verișoară nemăritată care să-i conducă gospodăria, pentru că n-o să găsească niciodată o soție care să-l suporte.

Chipul lui Derek se întunecă preț de-o clipă.

— Nu crezi că o să te măriți?

Lucy înghiți în sec. Cum ajunseseră dintr-odată să vorbească despre măritișul ei? Clătină din cap.

— Oh, Cass spune că o să mă ajute să-mi găsesc un soț. Avem un fel de aranjament.

Își feri privirea, stânjenită.

— Dar sincer, nu. Nu cred că o să mă mărit. Încă nu am întâlnit un bărbat care să nu fie, hm, intimidat de mine.

Trebuia să schimbe subiectul și asta numaidecât. Devenise mult prea serios și mult prea personal.

— Dar Berkeley? Întrebă Derek, cu voce joasă.

Și iată și întrebarea de care se temea Lucy.

— Ce-i cu el?

Trecură pe sub o salcie, și Lucy lovi trunchiul copacului cu pantoful, sperând din tot sufletul că Derek o să renunțe la subiect. Ți-ai găsit!

— Credeam că voi doi...

— Să nu mai vorbim despre mine, zise ea, clătinând din cap. Spune-mi, cum ai ajuns general-locotenent? Mai ales la o vârstă atât de tânără.

Derek zâmbi la aceste cuvinte.

— Sunt chiar atât de tânăr? Uneori, mă simt de parcă aș avea o sută de ani.

— Cu siguranță, nu arăți atât de bătrân!

Ei, asta-i bună! De ce spusese una ca asta? Roși și întoarse capul. Oh, perfect. Acum *roșea*! El o făcuse să roșească!

Derek rânji.

— Vai, vă mulțumesc, domnișoară Upton!

Îi atinse mâneca într-un gest jucăuș, înainte să înghită cu greu și să-și retragă mâna. Brațul lui era atât de musculos! Imaginea abdomenului pe care îl zărise în noaptea în care intrase pe fereastra ei îi trecu prin fața ochilor. Scutură din cap.

— Vorbesc serios. Cum ai reușit să ajungi general-locotenent?

Derek își trecu o mână peste față și privi înspre pajiște, ca și cum ar fi analizat situația.

— Am crescut într-o familie de militari.

Lucy începu să meargă pe la baza copacului, ridicându-și fustele de culoare galben-deschis.

— Așa?

— Da, tatăl meu a fost soldat. A luptat în revoluție.

Ridică privirea spre el, cu ochii mari.

— A fost general?

Derek își îndesă mâinile în buzunare și clătină din cap.

— Nu chiar. Nu a ajuns prea departe.

— Dar ai ajuns tu. Foarte departe.

Derek își dădu capul pe spate, privind printre ramurile copacului.

— Am fost antrenat pentru armată din clipa în care m-am născut. Am început exercițiile militare de la trei ani.

Lucy se opri și dădu drumul fustelor. Se întoarse cu fața spre el.

— Glumești, cu siguranță!

— Mă tem că nu.

Îi zâmbi, și Lucy simți că inima uită să-i mai bată.

— De ce atât de mic?

Începu să meargă, era mult mai sigur decât să se uite direct la el.

Derek privi din nou în lungul pajiștii, cu o expresie pierdută.

— Tata și-a pus în minte să facă din mine un mare lider militar încă din ziua în care m-am născut. S-a asigurat că sunt pregătit pentru asta.

— Și tu asta ți-ai dorit?

Derek lovi un smoc de iarbă cu vârful ghetei.

— Este tot ce știu, Lucy.

Tandrețea cu care îi rostise numele îi făcu respirația să i se oprească în gât.

— Nu ai avut de ales?

Ridică din umeri.

— Nu făceam parte din clasa privilegiată. Aveam prea puține opțiuni. Armata părea o alegere la fel de bună ca oricare alta.

Lucy își mușcă buza.

— Ei bine, în mod evident ești foarte priceput la asta.

Din nou, Derek ridică din umeri.

— Când te pregătești întreaga viață pentru ceva, nu-i greu să fii bun.

— Nu cred asta. Cu siguranță, ai și un talent înnăscut.

— Presupun că am.

— Mai ai frați sau surori?

— Doi frați, spuse el.

— Sunt și ei în armată?

— Se poate spune.

Lucy strâmbă din nas la acest răspuns, dar nu insistă.

— Trebuie că i-a fost greu mamei tale să-și vadă toți copiii plecați la război.

— I-a fost.

Derek trase în spate ramurile lungi ale sălciei, și Lucy trecu în fața lui spre pajiștea unde își reluară plimbarea.

Lucy își împreună degetele și coborî privirea.

— Tatăl tău trebuie să fie extraordinar de mândru de tine.

Un zâmbet trist apăru pe buzele lui.

— Tata a murit.

Lucy își duse o mână la gât.

— Oh, îmi pare rău!

— Nu-i nimic. Au trecut șapte ani. Știa că fusesem avansat. Dar nu a aflat niciodată că am ajuns general-locotenent. Sau duce, termină Derek, cu un râs lipsit de umor.

Lucy se opri și se întoarse spre el.

— Ar fi mândru de tine, Derek. Sunt sigură.

Schimbară o privire. O privire intensă și grăitoare.

Derek întoarse capul.

— Nu, ar spune că nu se aștepta la nimic mai puțin.

Lucy înghiți nodul care i se formase în gât.

— Pare să fi fost foarte pretențios.

Derek șuieră.

— Nu știi nici jumătate.

— Mai mult decât pretențios? insistă ea.

— Cuvântul preferat al tatălui meu era *hotărât*. A avut grijă să fiu hotărât.

Ducele Hotărât. Lucy își aminti brusc numele pe care societatea i-l dăduse lui Derek. Se încruntă.

— Ce vrei să spui?

Derek își îndreptă reverul hainei, o privi de sus și îi răspunse cu o voce puternic afectată.

— Un bărbat trebuie să fie hotărât. Întotdeauna!

Lucy îl privi cu grijă, dintr-odată fascinată de ideea că un tată i-ar cere fiului său să fie hotărât. Dacă Ralph ar fi trăit, oare tatăl lor i-ar fi cerut același lucru?

— Ce a făcut? Ca să se asigure că vei fi hotărât?

Derek clătină din cap.

— Nu contează. Ajunge să spunem că a avut efect.

Lucy se opri, îi puse o mână pe braț și îl privi în ochi.

— Chiar vreau să știu.

Derek răsuflă tare și, scoțându-și pălăria, își trecu degetele prin păr.

— Foarte bine. Dar să nu spui că nu te-am prevenit.

Lucy dădu din cap și înghiți din nou.

Derek se sprijini cu umărul de un copac și trase adânc aer în piept.

— Când aveam șase ani, tata m-a învățat să înot. După ce am prins mișcărilor, a adus două dintre lucrurile mele preferate.

Lucy privi cu ochii mijiți.

— Ce lucruri?

— Unul era jucăria mea preferată. Un soldățel de metal. Îl aveam de când țineam minte. Îl luam cu mine peste tot.

Lucy își duse mâna la gât. Se simți cutremurată de un fior.

— Și ce era celălalt?

— Cățelul meu de opt săptămâni.

Lucy simți că nu mai are aer.

— Ce a făcut?

Derek clătină din cap. Coborând privirea înspre ghetă, își afundă vârful uneia dintre ele în pământ.

— Înainte să-mi dau seama ce are de gând, a aruncat

și soldatul și cățelul în râu, la câțiva metri distanță.

— Nu! strigă Lucy.

— I-a aruncat în direcții opuse, în același timp. „Alege!” mi-a strigat. „Decide! Acum!”

— Ce ai făcut?

Lucy își mușcă pumnul.

— Singurul lucru pe care îl puteam face. Am ales cățelul. Am sărit în pârau și l-am salvat de la înec.

Lucy își simțea lacrimile adunate într-un nod care i se ridicase în gât.

— Și soldatul?

— S-a dus la fund. Nu l-am mai văzut niciodată. Deși m-am scufundat de mai multe ori în râu, ca să-l caut. Nu l-am mai găsit.

Lucy strânse pumnii.

— Ce om îngrozitor!

Derek ridică din umeri.

— Poate. Dar m-a învățat importanța de a fi hotărât. Au fost și alte exerciții, alte teste, dar niciunul la fel de memorabil. Nu am mai ezitat niciun moment după aceea, în ciuda metodelor nonconformiste ale tatălui meu.

Lucy înghiți în sec. De aceea era Derek atât de hotărât să se însoare cu Cass. Deja luase decizia. Înțelegea totul.

Făcu un pas înspre el. Erau aproape, îi simțea respirația.

— Ducele Hotărât, spuse ea încet.

Derek dădu din cap.

— Da. Exact așa.

Lucy ridică privirea spre el și clipi. Era atât de frumos, atât de frumos și de puternic. O durea inima gândindu-se la băiețelul care fusese nevoit să aleagă între jucăria preferată și cățelul lui.

Derek întinse mâna și trase una dintre șuvițele rebele care reușiseră să evadeze din nou de sub bonetă.

— Știi cât ești de drăguță?

Trase cu zgomot aer în piept, dar nu-și putu lua ochii de la chipul lui.

— Nu sunt drăguță. Cass e drăguță.

— Ba ești. Atât de drăguță!

Îi mângâie ușor obrazul cu dosul palmei.

Lucy se înfioră.

— Și ochii tăi sunt atât de...

— Ciudați? termină ea în locul lui.

— Voiam să spun neobișnuiți. Misterioși.

Lucy zâmbi ușor.

— Presupun că acestea sunt niște cuvinte mai drăguțe care să-i descrie. Cineva i-a spus odată mamei că sunt vrăjitoare.

— Asta-i revoltător! spuse Derek, încleștând dinții. A spus-o în fața ta?

— Nu, dar mi-a spus mama.

Derek înjură încet.

— De ce a făcut asta?

— Întotdeauna a fost clar că mama și tata mă învinovăteau pentru că... nu eram băiat.

Derek nu spuse niciun cuvânt. Își trecu din nou mâna peste obrazul ei și îi contură urechea cu degetul mare.

— Eu mă bucur că nu ești băiat.

Lucy trase aer în piept.

Se aplecă înspre ea. Își ținu răsuflarea. Avea să o sărute. Voia să o sărute. Voia atât de mult! Își dădu capul pe spate și închise ochii.

— Pe toți dracii, Lucy! Trebuie să fiu hotărât în orice.

Lucy deschise ochii și îl privi, clipind.

— De aceea îmi vine atât de greu când îmi dau seama cât de mult te doresc.

Lucy coborî privirea înspre iarba moale și verde. Lacrimile i se rostogoliră din ochi, fără să le poată opri. Se înșelase. Nu avea să o sărute.

Se întoarse cu spatele. Era mai bine așa.

Capitolul 40

Christian stătea pe canapeaua îngustă, în fața lui Lucy, cu spatele drept ca un băț. Sorbea din ceai fără să spună un cuvânt. De fapt, nu scosese nici măcar un cuvânt de când își începuse vizita. Era cumplit de dezamăgitor. După toate scrisorile lui minunate și după cele cu care îi răspunsese ea, Lucy fusese sigură că lucrurile aveau să fie diferite acum. Cum puteau să nu fie? După toate replicile savuroase pe care le schimbaseră, după toate poveștile, părerile, glumele...

Îl privi cu atenție, așteptându-se să-l vadă deschizându-se în orice clipă și devenind bărbatul inteligent pe care îl cunoștea din scrisori. Era doar o chestiune de timp, nu? Poate că avea nevoie de mai mult ceai. Spre deosebire de Derek, Christian bea ceai. În cantități mari.

Cu siguranță era chipeș. Asta putea să o recunoască. Și chiar într-un stil mai plăcut decât era Derek. Derek era aspru și musculos, în vreme ce Christian arăta mai degrabă ca un arhanghel sculptat în piatră. Oh, de ce îl compara cu Derek? De ce *se mai gândea* la Derek?

Derek. Derek nu o sărutase ieri. Era mai bine. Și, dacă își repeta urma în sinea ei, avea să ajungă în cele din urmă să o creadă. Cass urma cu siguranță să se însănătoșească cât de curând. Atunci ea și Derek aveau în sfârșit să înceapă să iasă împreună. Lucy ar fi trebuit să se concentreze pe propria ei relație... cu Christian. Se uită la Christian. Continua să o privească doar, zâmbindu-i din spatele ceștii goale de ceai.

Asta era. Dacă el nu intenționa să înceapă o conversație, avea să o înceapă ea. Își dresе vocea.

— Mi s-a părut foarte interesant ce ai spus despre situația Companiei Indiilor de Est în ultima duminică scrisoare. De multe ori m-am gândit și eu la același lucru, dar, firește, dumneata, în calitate de membru al Camerei Lorzilor, poți face mult mai multe decât mine.

Un licăr de teroare apărură în ochii lui, înainte ca tânărul să și-i coboare înapoi în ceașca de ceai.

— Ăăă... da, fu tot ce spuse.

Lucy se încruntă. Cu siguranță, nu-i ușura treaba.

— Care crezi că va fi următoarea decizie a lordului cancelar? Referitor la companie?

Clipi spre el, cu o expresie întrebătoare.

Cu mâinile tremurânde, Christian așează ceașca de ceai pe măsuta de lângă el și scoase o batistă din buzunarul vestei. Își șterse fruntea și oftă prelung.

— Nu... nu știu.

Lucy se încruntă. Sorbi din nou din ceai. Cu siguranță, Christian părea intimidat. Sau poate că nu avea chef să discute despre parlament și despre Compania Indiilor de Est. Era, la urma urmei, un subiect destul de plictisitor, nu? Lucy nu avea nimic împotriva. Altul era țelul ei pentru acea zi.

Voia să-l facă pe Christian să o sărute.

Sincer, singurul bărbat pe care îl sărutase până atunci fusese Derek Hunt. Ei bine, cu excepția unui tânăr cam prea zelos care abia reușise să-i localizeze buzele, darămite să mai facă și altceva, în anul în care își făcuse debutul.

Nu, Derek era singurul bărbat care o sărutase vreodată cu adevărat, și Lucy nu putea permite ca lucrurile să rămână așa. Dacă ea și Christian se curtau așa cum se cuvenea, era cazul să depășească odată partea cu sărutul și să și-l scoată definitiv din minte pe duce. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Își puse ceaiul deoparte, se ridică și se duse lângă canapea, unde se așează hotărâtă chiar lângă Christian. Nu

se atingeau, dar erau foarte aproape unul de celălalt. Dacă ar fi intrat peste ei, Cass probabil că ar fi țipat. Dacă ar fi intrat Jane, probabil că ar fi bătut din palme.

— Despre ce ai dori să discutăm, milord?

Se întoarse spre el și se aplecă. Așa, ca să-i fie mai comod.

Christian își frecă mâinile de pantaloni și răsuflă zgomotos. Nu se uita la ea. De ce nu?

— Nu... Nu... Nu ștt... știu.

Iar propoziția asta. Nu avea răspunsuri prea variate, nu? Dacă nu ar fi știut că nu e cazul, ar fi crezut că are probleme de exprimare. Cu siguranță, se bâlbâia destul de mult.

Veni chiar și mai aproape. Christian răsuci batista în mâini și-și șterse sudoarea de pe frunte.

— E... e... e c... cald... aici?

Era, dar ce dacă? Se pregătea să-l sărute. Chiar trebuia să i-o spună?

— A... Ai v-vrea să... în... mergi la o p... plimbare?

De data aceasta, își apăsă batista pe buza de sus.

Lucy ridică privirea în tavan și-și mușcă buza. Foarte bine. Se pare că, într-adevăr, era nevoie să i-o spună.

Se aplecă și mai mult de el și șopti:

— Speram că o să mă săruți.

O expresie de supremă ușurare apăru pe chipul lui Christian, care oftă din rărunchi.

— Oh, cre... credeam că v... vrei să vorbim.

Lucy avu doar o clipă să se gândească la această ciudată afirmație, înainte ca tânărul să o cuprindă în brațe. Gura lui coborî zdrobitoare peste a ei. Ca și Derek, sărutul lui era îndrăzneț. Și, la fel ca Derek, știa, într-adevăr, ce face. De fapt, Christian făcu totul exact așa cum trebuia. Până în cel mai mic detaliu. Și tocmai de aceea, câteva clipe mai târziu, când Christian îi dădu drumul, Lucy fu complet uluită când își dădu seama că... nu simțise absolut

nimic. Ar fi putut la fel de bine să sărute o statuie.
La naiba! Nu era bine. Nu era bine deloc.

Capitolul 41

Lucy își șterse palmele lipicioase pe fuste și își recapitulă discursul în minte pentru a zecea oară. Era acum ori niciodată.

— Cass, trebuie să-ți spun ceva.

Cass stătea ghemuită în pat, cu nasul roșu, strângând batista în mână. Ridică privirea spre prietena ei și dădu solemn din cap.

— Și eu trebuie să-ți spun ceva ție, Lucy.

Lucy clătină din cap.

— Te rog, lasă-mă pe mine prima.

Numai la asta se gândise toată dimineața. Trebuia să-i spună lui Cass ce se întâmplase între ea și Derek. Era timpul. Sentimentul de vinovăție nu-i dădea pace, o rodea, o tortura. Trebuia să-i spună lui Cass adevărul. Atunci Cass ar fi înțeles de ce nu mai putea să-i țină locul la întâlnirile cu Derek cât timp era bolnavă. Lucy nu trebuia să-l mai vadă pe Derek. Așa era cel mai bine. Pentru toată lumea. Cass avea să înțeleagă asta, nu-i așa? Sau o să se supere? Lucy nu și-o putea imagina pe Cass cea pură, dulce și drăgălașă țipând la ea. Imaginea pur și simplu refuza să se formeze în mintea lui Lucy. Dar își imagina că exista un început pentru toate și, indiferent de consecințe, Lucy trebuia să-i spună prietenei ei adevărul. Astăzi. Acum.

Cass dădu din cap.

— Bine, Lucy. Spune tu prima.

Lucy înghiți nodul din gât și începu să pășească agitată dintr-o parte în alta, în fața patului lui Cass.

— Are legătură cu Derek.

— Și ce voiam să-ți spun eu are legătură cu Derek, răspunse Cass, strănutând încetișor în batistă.

Lucy se opri și se încruntă.

— Ce-i cu el?

Cass se sprijini de perne.

— Ei bine, nu e vorba chiar despre Derek, în sine, ci mai degrabă despre ce a spus Julian despre el.

Lucy îi cercetă chipul lui Cass. Întregul discurs pe care îl pregătise cu atâta minuțiozitate i se șterse din minte. Julian spusese ceva despre Derek? Cum era posibil?

— Ce vrei să spui?

— Oh, Lucy! spuse Cass, cu un zâmbet trist. Am primit o scrisoare de la Julian azi-dimineață. Probabil că ultima.

Scoase de sub pătură foaia de hârtie pătată de lacrimi și o strânse la piept.

Ochii lui Lucy se măriră. Arătă înspre scrisoare.

— Când ai primit asta?

— Azi-dimineață. Încă mai trăiește, Lucy. E în viață.

O umbră îi acoperi fața.

— Cel puțin deocamdată.

Lucy se aplecă și se uită la scrisoare.

— Ce ți-a spus?

Vocea lui Cass era atât de înceată încât Lucy abia dacă o putea auzi.

— Mi-a spus la revedere.

Lucy își mușcă dosul palmei, simțind cum lacrimile i se adună în ochi și i se rostogolesc pe obraji.

— Nu, Cass!

Cass înghiți cu greu. Lucy își dădea seama că făcea mari eforturi să nu izbucnească în plâns și că era pe punctul să cedeze.

— Dar asta nu e tot, adăugă ea.

Lucy îi luă mâna prietenei sale.

— Ce-a mai spus?

— Mi-a spus, zise Cass înghițind, mi-a spus să mă

mărit cu Derek.

Lucy simți cum i se strânge inima. Strânse din ochi.

— Așa... a spus?

Cass dădu din cap.

— Da. A spus că Derek o să fie bun cu mine, că e un om bun. A spus că nu aş putea spera la mai mult. Mi-a cerut să-i promit că o să mă mărit cu Derek.

Lucy își apăsă mâna pe stomac ca să potolească bolboroseala care începuse acolo. Simțea că-i vine să vomite. Era sigură că o s-o facă. Trase adânc aer în piept.

— Dar despre scrisoarea pe care i-ai scris-o a spus ceva?

Cass lăsa privirea în jos și zgârie pătura cu vârful unghiei.

— Nu.

Lucy se încruntă.

— Nu înțeleg. Pur și simplu a ignorat ce i-ai spus?

În clipa aceea, lacrimile începură să curgă pe obrajii lui Cass.

— Mai contează? E pe moarte și l-a rugat pe Derek să aibă grijă de mine. Oh, Lucy, sunt atât de derutată! Nu știu ce să fac.

Lucy nu putea respira. Se așeză, își puse mâinile pe genunchi și se concentra asupra respirației, impunându-și să inspire și să expire adânc.

— Julian are dreptate. Derek va avea foarte mare grijă de tine. Trebuie să te măriți cu el.

Capitolul 42

De data aceasta, Lucy nu mai luă un valet cu ea. Era greșit și i-ar fi putut distruge reputația dacă se afla, dar nu-i păsa. Își pusese boneta și mănușile, dar era prea cald

pentru pelerină. Aproape că alergă pe străzi, până la casa lui Derek. Când ajunse acolo așteaptă cu respirația tăiată interminabilele minute de care majordomul avu nevoie ca să deschidă ușa. *Prețiosul*, așa îi spunea Lucy în sinea ei. Numele lui era de fapt Hughes.

Prețiosul Hughes o escortă în salonul albastru și o informă că Excelența Sa avea să i se alăture numaidecât. Ridicase deja o sprânceană în clipa în care își dăduse seama că era singură, dar lui Lucy nu-i mai păsa.

Se fâțâia prin cameră, repetându-și iar și iar în minte ce avea să-i spună lui Derek în clipa în care acesta intra în încăpere.

Nu trebui să aștepte prea mult.

Ușa se deschise, și Derek păși înăuntru, la fel de chipeș ca întotdeauna. Lucy simți cum i se înmoaie genunchii.

În clipa în care o văzu, se încruntă.

— Lucy? Ce s-a întâmplat?

Își putea da seama? Putea ghici după felul în care umerii îi tremurau ușor? Trebuia să termine cât mai repede.

Se răsuca pe călcâie, cu spatele la el, în timp ce lacrimile îi umpleau ochii. Lacrimi pe care nu voia ca el să le vadă.

— Am venit ca să...

Îl auzi apropiindu-se.

Își îndreptă spatele, forțându-și buzele să formeze cuvintele.

— Cass a primit o scrisoare de la Julian azi-dimineață.

— Julian? Încă mai trăiește?

Derek oftă prelung. În voce i se simțea o mare ușurare.

— A spus ceva despre starea lui?

Lucy trase din nou aer în piept. Gestul o ajuta - cel puțin așa își spunea.

— Nu cred că starea lui s-a îmbunătățit. Dar nu

despre asta era vorba în scrisoare.

Derek veni în dreapta ei. Îl putea zări cu colțul ochiului. Îi simțea parfumul minunat de familiar, un amestec de săpun și de apă de colonie.

— Ce a spus? Întrebă el.

Lucy înghiți în sec și se sprijini de șemineul din fața ei.

— Julian și-a luat rămas-bun de la Cass. Și-a luat rămas-bun și i-a spus să se mărite cu tine. A zis că o să ai grijă de ea.

Derek înjură încet.

— I-a cerut lui Cass să-i promită că o să se mărite cu tine, termină Lucy, deși simțea acum că nu mai are aer.

Derek înjură din nou.

— Și Lady Cassandra ce a spus?

— E derutată. Nu știe ce să facă.

— E de înțeleș, zise Derek.

Se îndepărtă de Lucy. Își trecu o mână prin păr și înjură din nou.

— Totul e numai din vina mea!

— Derek, eu...

Vocea îi cedă. Oh, cum va putea vreodată să-i spună asta?

Derek se răsuci pe călcâie, făcu doi pași spre ea, o prinse de umeri și o întoarse spre el.

— Ce este, Lucy? Ce s-a întâmplat?

Lucy își ridică bărbia și îl privi în ochi.

— I-am spus lui Lucy că trebuie să se mărite cu tine.

*

După ce Lucy plecă, Derek aproape că găuri peretele cu pumnul. În acea clipă, și-ar fi dorit să aibă în fața lui un francez pe care să-l bată până-l lăsa fără suflare. Să-l străpungă cu baioneta. Să-l găurească cu gloanțele de la cincizeci de metri distanță.

Era o tortură toată povestea asta. Era torturat de promisiunea pe care i-o făcuse lui Swift. Strânsese umărul prietenului său pe câmpul de luptă și-i promisese, îi jurase, că se va întoarce și se va căsători cu Cassandra, dacă aceasta îl va accepta. Și se părea că avea să-l accepte... acum. Se gândise că poate nu mai era nevoit să-și țină promisiunea, dacă Julian trăia. Dar acum... Acum era clar. Swift nu se mai întorcea. Și ce fel de om ar fi fost Derek, dar și-ar fi încălcat făgăduiala? Mai ales acum, că Swift îi scrisese Cassandrei și-i spusese că Derek promisese că se va însura cu ea. Chiar putea să-și lase prietenul să plece pe cealaltă lume știind că fata care îl iubise în secret preț de atâția ani rămânea fără cineva care să-i poarte de grijă așa cum se cuvenea? Derek nu s-ar mai fi putut privi în oglindă dacă făcea așa ceva.

Dar mai era și Lucy. Lucy care îl scotea din minți. Lucy pe care nu se putea stăpâni să nu o atingă. Lucy care trezea în el o pasiune pe care nu o mai simțise în brațele unei alte femei. Lucy era egala lui, perechea lui. De aceea se simțea atât de atras de ea, fără să se poată stăpâni. Lady Cassandra ar fi fost o soție devotată și ascultătoare. Dar Lucy l-ar fi ținut în alertă întreaga viață, l-ar fi scos din minți, l-ar fi înnebunit de dorință. Și acum că o atinsese, că îi simțise pielea fină ca mătasea, nu o mai putea uita. Nu se mai putea întoarce. Ce avea să facă? Să pretindă o viață întreagă că nu fusese nimic între ei? Să se afle în permanență în prezența celei mai bune prietene a soției lui, silit să se poarte ca și cum nu ar dori-o cu fiecare celulă din trupul lui? Era măcar posibil așa ceva? Dacă se însura cu Cassandra, n-avea să-i fie niciodată necredincios. Avea prea multă onoare pentru asta. Și știa că Lucy nu și-ar fi trădat niciodată prietena, dar acum, când totul era încă gri și indecis, era pură tortură.

Primise încă o scrisoare scurtă de la Collin săptămâna asta, doar ca să-l informeze că nu se schimbase nimic cu

privire la Swifdon și Rafe. Collin și Adam se întorceau la Londra. Atât.

Și tot ce putea face Derek era să scrie o mulțime de scrisori neputincioase din Bath către Biroul de Război, către mama lui și către Lucy, pretinzând că este nenorocitul de Berkeley. Pe toți dracii, trebuia să înceteze să mai scrie scrisorile pentru Berkeley! Fusesse amuzant la început. Un joc nevinovat. Cel puțin așa crezuse, până când își dăduse seama cât rău își făcea sieși însuși. Se așeza la birou în fiecare zi, îi scria lui Lucy, își exprima sentimentele pe care le avea față de ea. La un moment dat, își dăduse seama că-i scria din perspectiva lui, și nu a lui Berkeley. În acele scrisori îi spusese lui Lucy tot ce ar fi vrut să îi spună. Și fusesse sincer, până la ultimul cuvânt.

Și, pe toți dracii, avuseseră efectul scontat! Berkeley venise încântat cu o zi în urmă ca să-l informeze că scrisorile îi câștigaseră un sărut. Derek ar fi vrut să-l azvârle afară din biroul lui, în schimb stătuse să asculte întreaga poveste chinuitoare despre cum Lucy îi spusese vicontelui cât de mult prețuia scrisorile pe care le primise de la el, apoi îl sărutase. Și cât de ticălos era Berkeley pentru că-i spunea toate astea? Deși, era scuzabil, întrucât cu siguranță Berkeley nu mai știa unde se cuvenea să tragă linie în fața unui bărbat care îi scria în secret răvașele de dragoste către femeia pe care se prefăcea că o curtează.

Derek își izbi pumnul în suprafața biroului cu atâta forță, încât săriră hârtiile, penelurile și călimara. Pe toți dracii! Ce mama naibii mai putea face acum? Cum să iasă din situația asta atât de complicată?

Nehotărât. Indecis. Vocea dojenitoare a tatălui său îi răsuna în minte. Nu exista nimic mai rău pe lume pentru un bărbat decât să fie indecis. Pe câmpul de luptă, când conducea soldații, sau în orice alt aspect al vieții sale. Dar acum, cu privirea pironită în perete, gândindu-se la Lucy și la Cassandra și la promisiunea făcută celui mai bun prieten,

Derek era mai indecis ca oricând.
Și se detesta pentru asta.

Capitolul 43

Iat-o! În sfârșit! Jane stătea întinsă pe o bancă de piatră în grădina din spatele casei lui Garrett, citind o carte, firește, și răsucindu-și fără să-și dea seama o șuviță de păr pe deget.

— Ai un minut sau poate o oră să vorbim? întrebă Lucy, făcându-și loc pe bancă, lângă prietena ei.

Jane ridică privirea și închise numaidecât cartea.

— Sigur că am, Luce. Îmi pare rău că nu am avut ocazia până acum. Ce s-a întâmplat?

Își ridică ochelarii mai sus pe nas.

— E vorba de mine, de Cass și de Derek.

Lucy își îngropă fața în mâini.

— Oh, Jane! Am dat totul peste cap în ultimul hal.

Jane își așează cartea pe bancă și o cuprinse în brațe pe Lucy.

— Nu-ți face griji, rezolvăm noi cumva! Spune-mi ce s-a întâmplat.

— După cum știi, la început l-am detestat pe ducele de Claringdon.

Își drese vocea.

— Derek...

Jane ridică o sprânceană.

— Da, am observat că ai început să-i spui pe numele mic.

— Oh, și asta încă nu-i nimic! Lasă-mă să termin!

— Oh, desigur!

— La început l-am detestat, apoi m-a sărutat. Apoi l-am detestat și mai mult, și el m-a sărutat din nou, hm,

printre altele. Și acum, de când e Cass bolnavă, am petrecut mult timp împreună și eu... eu... cred că am început să simt ceva pentru el.

Jane, fiindcă era Jane, nu păru șocată în mod deosebit.

— Hai să ne lămurim: când spui „hm, printre altele” te referi la acele „altele” care necesită o căsătorie de urgență?

Lucy ridică privirea spre ramurile copacului de deasupra lor, dorindu-și să se poată transforma în pasăre și să zboare cât mai departe.

— Nu chiar. Dar să spunem că sunt niște detalii pe care nu mi-aș dori să i le explic mamei, bine?

Jane dădu din cap, în semn de înțelegere.

— Prea puține lucruri ar putea fi explicate mamei tale, draga mea.

— Oh, Janie, ce-o să mă fac?

Lucy își îngropă din nou fața în palme.

Jane lovi cu vârful degetelor în banca de piatră.

— Trebuie să-ți spun adevărul, Luce, treaba e foarte complicată. Delicios de complicată, nu încape îndoială. Dar nu este ceva iremediabil. Știi, Lucy, pe Cass nu o interesează în mod deosebit ducele, ba chiar s-a comportat ca și cum...

Lucy se strâmbă.

— Oh, stai! Nu-i tot.

Jane ridică sprâncenele.

— Nu-i tot?

— Da, spuse Lucy, dând din cap. Cass s-a hotărât să-i acorde o șansă lui Derek și astăzi a primit o scrisoare de la Julian, prin care acesta își ia rămas-bun de la ea și-i spune să se mărite cu el.

— Să se mărite cu Julian?

— Nu, cu Derek!

— Cum?

— Exact!

Lucy răsuflă zgomotos.

— Julian i-a cerut lui Cass să-i promită că o să se mărite cu Derek.

— Ooooh, zise Jane. Și lordul Berkeley? Nu ai spus nimic de el.

— Oh, l-am sărutat și pe el.

— Cum?

— Exact.

— Și cum a fost?

— A fost... plăcut, răspunse Lucy, posacă. Oh, Janie! Spune-mi că există o soluție pentru toate astea! Spune-mi că pot să fac ceva ca să îndrept lucrurile.

Jane se ridică și începu să pășească în fața băncii.

— În primul rând, ce a căutat ducele să te sărute pe tine, când se presupune că-i face curte lui Cass?

Lucy dădu din cap.

— Da, trebuie să ne gândim la asta. Prima oară, m-a luat complet pe neașteptate și am căzut de acord să nu mai vorbim niciodată despre asta. A doua oară a fost...

Oh, *știa* că roșise până în vârful urechilor.

— A fost cu ceva mai multă intenție și mai multă pasiune, și eu...

Jane își acoperi urechile cu mâinile.

— Te rog, nu-mi trebuie detaliile!

— Nicio grijă, nici nu aveam de gând să ți le spun. De fapt, problema a început de când Cass s-a îmbolnăvit și nu a mai văzut-o. Cred că nu știe exact ce să facă, la fel ca mine.

Jane își coborî mâinile de la urechi.

— Ce-i drept, pare foarte încurcat. Lui Garrett i-ai spus?

— Nu pot să-i spun lui Garrett. Ne-am sărutat! Și am făcut... și alte lucruri.

Jane dădu din cap.

— Înțeleg. Garrett e vărul tău. Începu din nou să se

plimbe.

— Tu ce ai vrea să faci?

Lucy clipi.

— Nu înțeleg.

Jane râse.

— Este o întrebare simplă, Lucy. Tu ce vrei?

— Ce contează? Cass și Derek trebuie să se căsătorească.

Jane se opri din mers și se întoarse spre Lucy, cu mâinile în solduri.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, zise ea, pe un ton tărăgănat. Lucy își frânse mâinile în poală.

— Nici nu mă pot gândi că aș putea fi cu Derek. Simt că aș trăda-o pe Cass. Deja sunt cea mai groaznică prietenă din lume, după tot ce am făcut.

— Ba nu ești. Ești doar om și toată situația asta este extrem de complicată, ca s-o spunem blând. Cass nu e sigură că ține la duce. Și nici tu nu poți fi învinovățită pentru că nu ai fost clară în ceea ce privește sentimentele tale. Deși, trebuie să recunosc, ceea ce complică cel mai mult lucrurile este faptul că el te-a sărutat. Și nu numai o dată. Și, hm, a făcut și altele.

Lucy se plesni cu palma peste frunte.

— Oh, Jane, ce-o să mă fac?

— Ești sigură că nu simți nimic altceva pentru lordul Berkeley în afară de faptul că este... plăcut?

Lucy oftă și dădu din cap.

— Da. Mi-a scris niște scrisori minunate, dar, când suntem împreună, nu putem discuta despre nimic. E de-a dreptul jenant. Cred că îl intimidiez.

— Și sărutul?

Lucy strânse din ochi.

— Când l-am sărutat pe Christian, nu m-am putut gândi decât la Derek.

— Oh, asta spune multe!

Jane se aplecă și-i strânse umărul lui Lucy.

— Să-ți dau un sfat pe care l-am primit la rândul meu cândva, de la o persoană înțeleaptă.

Lucy ridică ochii, cu o privire încărcată de speranță.

— Da?

Jane se așeză pe bancă, lângă Lucy, și-i luă mâna.

— Nu poți greși dacă ești sincer și îți urmezi inima.

Lucy strâmbă din nas.

— Wollstonecraft?

Jane o privi exasperată.

— Nu, prostuțo, tu ai spus asta!

— Eu?

Lucy clipi.

— Da. Mereu îi spui asta lui Cass, când vine vorba de Julian. I-o spui de ani de zile.

— Serios?

— Nu-ți amintești?

Lucy clătină din cap.

— Oh, de ce e cu mult mai simplu să dau sfaturi altora decât să fac singură ceea ce spun?

Jane râse.

— Asta e o întrebare bună.

Lucy trase adânc aer în piept.

— Foarte bine. Cred că știu ce trebuie să fac.

— Ce? Întrebă Jane, aplecându-se în față, înspre Lucy.

— O să-ți spun de îndată ce am stabilit totul.

Lucy se ridică, luă cartea lui Jane și i-o întinse.

Jane își așeză mâna liberă în șold.

— Nu-i corect. Eu ți-am dat un sfat minunat și tu nu vrei să-mi spui ce ai de gând să faci?

— Parcă era sfatul meu, zise Lucy, râzând.

— Nu are importanță!

Jane își ridică nasul și-și deschise din nou cartea.

— Îți mulțumesc, Jane. Pentru tot.

— Cu multă plăcere. Acum hai, dă fuga și fă ce vrei să

faci, ca să poți să-mi spui și mie cât mai curând.

Îi zâmbi prietenei ei.

Lucy ieși în fugă din grădină, intră în casă și urcă în dormitorul ei. Se duse în grabă la birou, luă o pană și o coală de hârtie și scrisese repede un bilet. Îl închise, puse sigiliul, chemă un valet și îi ceru să îl ducă la adresa lui Derek.

Nu putea decât să spera că va ține seama de ceea ce îi scrisese.

Capitolul 44

Lucy privi și în stânga și în dreapta, ca să se asigure că nu o vedea nimeni, înainte să se aplece și să treacă pe sub spălerul alb, intrând în grădina retrasă de lângă Upper Crescent. Spațiul intim mirosea a trandafiri și a iarbă recent tunsă. Își apăsă o mână pe abdomen și expiră. Era singură. Derek nu ajunsese încă. În scrisoare, îl rugase să vină aici și să se întâlnească cu ea la ora două. Era deja puțin trecut de două. Poate că nu fusese acasă și nu primise biletul. Asta ar fi fost bine sau rău?

Începu să se plimbe încolo și-ncoace pe iarbă, mușcându-și vârful unui deget și recapitulându-și în minte evenimentele ultimelor zile. Trebuia să îndrepte lucrurile. Trebuia. Janie îi spusese să-și urmeze inima, dar, în clipa în care își auzise propriul sfat, înțelesese adevărul. Existau lucruri mai importante decât să-ți urmezi inima. De fapt, chiar multe lucruri. Cum ar fi prietenia, onoarea și mulțumirea de a ști că ai făcut ceea ce trebuia. Cu siguranță, ce făcea acum era mai important. Se asigura că prietena ei va avea soțul potrivit. Așa era bine, așa era corect. Lucy era sigură de asta. La naiba cu inima ei atât de nesăbuită, care complicase lucrurile! Dar era pe cale să

îndrepte acest lucru.

— Bună ziua, intonă o voce gravă.

Lucy se răsuci pe călcâie.

Derek stătea lângă un tufiș de floarea-miresei, îmbrăcat într-o haină gri-deschis, pantaloni, cizme negre și o eșarfă albă, apretată. Arăta fantastic, ca de obicei.

Lucy înghiți în sec.

— Îți mulțumesc că ai venit.

— Cum puteam rezista unei asemenea invitații? „Vino să ne întâlnim în grădina ascunsă?”

Colțurile buzelor i se ridicară. Înaintă spre ea.

Lucy îi răspunse la rândul ei, cu timiditate.

— Aăă... Nu voiam să fim deranjați.

Derek dădu din cap, iar expresia îi deveni dintr-odată gravă.

— Mă bucur că mi-ai scris, Lucy. Am ceva ce vreau să-ți spun. Lucy răsuflă ușor.

— Cred că mai întâi ar trebui să-ți spun eu ce am de spus.

— Nu, lasă-mă pe mine!

Lucy își strânse buzele, neputându-și împiedica zâmbetul. Întotdeauna era așa între ei doi. Amândoi erau atât de încăpățânați!

— Bine atunci.

Derek își împreună mâinile la spate și își îndreptă umerii.

— Intenționez să-i scriu astăzi lui Julian și să-i spun că nu pot să mă însor cu Cassandra.

Un mic strigăt de surprindere scăpă de pe buzele lui Lucy. Dădu fuga lângă el, cu brațele deschise.

— Derek, gândește-te ce spui! Nu poți face asta!

— Ba pot și o s-o fac.

Își trecu o mână peste față.

Lucy ridică bărbia și privi în ochii lui verzi. Erau și mai strălucitori, datorită ierbii și a frunzelor din jur.

— Dar i-ai promis. I-ai promis lui Cass.

Derek se răsuci pe călcâie.

— Asta a fost înainte. Totul s-a schimbat acum.

Lucy scutură cu putere din cap.

— Nu. Nu te pot lăsa să faci asta.

— Nu e vorba să *mă lași* să fac nimic.

Lucy lăsa mâinile să-i cadă și se îndepărtă de el, încercând cu disperare să găsească ceva să-i spună ca să-l convingă.

— Gândește-te la asta, Derek! Julian ar putea fi deja mort, din câte știm. Poate că scrisoarea nici n-o să-l mai găsească.

Derek dădu din cap, cu o expresie sumbră.

— Este un risc pe care trebuie să mi-l asum.

Lucy se plimba agitată prin luminiș, frângându-și și mușcându-și mâinile.

— Nu. Nu e bine. Nu te las să o faci. Nu voi fi cu tine. Nu-mi voi trăda prietena în felul ăsta. Și nici tu nu-ți vei trăda prietenul. Asta voiam să-ți spun, de-asta te-am chemat aici. Trebuie să ne oprim. Să uităm tot ce s-a întâmplat între noi. Ne întoarcem toți mâine la Londra. Gata, s-a terminat!

Derek încercă să vină după ea, dar Lucy dădu înapoi.

— Pe toți dracii, Lucy! Nu te comporti rezonabil. Cassandra și Swift, dacă o să trăiască, vor înțelege.

Lucy continua să clatine din cap, fără să se poată opri. Parcă totul nu era decât un vis urât. Dacă scutura suficient de tare din cap, poate că reușea să se trezească.

— Dar cu cine o să se mărite Cass? Nu îl are pe Julian și n-o să te aibă nici pe tine.

— Mai sunt și alți bărbați, spuse simplu Derek.

Lucy începu iar să se agite.

— Dar Cass are nevoie de cineva care să-i poarte de grijă, știi asta la fel de bine ca mine. De cineva care să o prețuiască, să se poarte frumos cu ea. Julian te-a ales pe

tine pentru ea. Asta înseamnă totul pentru Cass.

Derek își lăasă bărbia în piept.

— Nu pot s-o fac, Lucy.

— Trebuie! aproape că țipă ea.

— N-o s-o fac! îi răspunse el, pe același ton.

Întreg trupul lui Lucy tremura de durere, furie, confuzie. Își strânse cu putere mâinile. Cum îl putea face să înțeleagă? Cum să-l facă să priceapă? Coborî vocea și vorbi încet:

— Dacă asta este hotărârea ta, așa să fie! Dar pe mine n-o să mă ai.

Derek încleștă pumnul și-l apăsă între ochi.

— Tu gândește-te, Lucy! Cum o să fie, dacă mă căsătoresc cu Cassandra? Dacă va trebui să te văd aproape în fiecare zi? Va fi un chin. Sau ai de gând să renunți la prietenia ei, ca să-i salvezi căsnicia?

Lucy strânse din ochi. Refuza să plângă. *Nu o să plângă!*

— Putem s-o facem. Să fim prieteni. Să ne prefacem că nu s-a întâmplat niciodată nimic. Și, dacă va fi prea greu, atunci da, o să plec și o să vă las în pace. Dar nu-i voi distruge cu bună știință viața lui Cass, șansa la fericire.

— Iar eu îți spun că nu pot s-o fac. Nu pot să mă căsătoresc cu Cassandra și să rămân prietenul tău.

Umerii lui Lucy se lăsară.

— Așa să fie!

— Ce înseamnă asta?

— Nu ne vom mai vedea niciodată.

Derek se răsuci pe călcâie, cu o expresie sălbatică în ochi.

— Pe toți dracii, e vorba de Berkeley?

— Ce? Nu!

Un mușchi tremura pe gâtul lui Derek.

— La naiba, Lucy! Nu face asta!

Lucy ieși în fugă din luminiș. Se opri în dreptul

spalierului și se întoarse spre el, făcând eforturi disperate să-și stăpânească lacrimile. Își ridică ochii spre cer.

— Este singura cale. Derek, nu vreau să te mai văd niciodată. Fă ceea ce trebuie și însoară-te cu Cass!

Capitolul 45

Derek se întorsese la Londra de exact douăzeci și patru de ore, când sosiră frații lui. Abia avusese timp să se gândească la situația dezastruoasă în care lăsase povestea cu Lucy și Cassandra în Bath. Lucy era speriată. Era speriată și avea greșita impresie că face ceea ce trebuie. Pe legea lui, dacă Derek ar fi fost sigur că atitudinea ei era totuși legată de Berkeley, s-ar fi dus după viconte și l-ar fi...

— Domnii Hunt! anunță Hughes, făcându-l pe Derek să revină la realitate.

Derek ridică privirea și îl văzu pe Collin intrând în birou, în urma lui Adam, îmbrăcat în zdrențe din cap până-n picioare. Se prăbușiră amândoi pe canapea.

Derek se duse să le toarne ceva de băut.

— Cred că sunteți epuizați. Îl trimit pe Hughes să vă pregătească dormitoarele. Trebuie să rămâneți la mine până vă odihniți.

— Avem o programare la Biroul de Război, spuse Collin.

Derek turnă cantități generoase de brandy în două pahare.

— Nu. O să așteptați până mâine. Vor înțelege.

Adam tăcea. Derek se întoarse, cu câte un pahar în fiecare mână, și îl privi cu atenție pe fratele lui mai mic. Urmele vinete din jurul unui ochi și alte vânătăi pe care le avea pe față vorbeau despre suferințele pe care fără

îndoială că le îndurase. Mama lor avea să vină de îndată ce auzea că băieții ei erau teferi. Derek nu putea decât să spere că Adam o să se vindece repede, ca biata femeie să nu-și poată da seama ce îndurase.

Probabil că Adam îi ghicise gândurile, pentru că zâmbi, în ciuda buzei sparte, și spuse:

— Crede-mă, coastele rupte sunt mult mai dureroase decât orgoliul meu rănit din cauza faptului că nu mai sunt chiar atât de frumușel.

Derek se duse spre el și se opri în fața canapelei. Le întinse fiecăruia paharul. Își încrucișă picioarele încălțate în cizme și se sprijini de biroul din stejar masiv, cu mâinile la spate.

— Adam...

Adam luă o sorbitură lungă din pahar, își trecu o mână prin păr, își lăsa capul pe spătarul canapelei și închise ochii.

— Nu o spune, Derek!

Derek ridică o sprânceană.

— Gădesc interesant că tu știi deja ce aveam de gând să spun, când nu știi nici măcar eu.

Collin zâmbi la cuvintele fratelui său și bău din pahar.

Adam se uită la Derek.

— Aveai de gând să spui că nu trebuia să fiu acolo. Că nu trebuia să mă pun în pericol. Să pun misiunea în pericol. Dar eu...

— Pe toți dracii, normal că n-ar fi trebuit să fii acolo! i-o reteză Derek.

— La naiba! Aveau nevoie de mine!

Adam scoase un geamăt, punându-și o mână pe coaste. Se pare că nu se vindecase încă.

Derek se ridică și își strânse brațele la piept.

— Ce-ar fi să începi prin a-mi povesti exact ce s-a întâmplat?

Collin se foi și el pe canapea și privi la rândul lui spre fratele lor.

Adam trase aer în piept.

— Am ridicat tabăra lângă Charleroi. Făceam pe rând de pază.

— Al cui era rândul? Întrebă Derek.

Adam miji privirea.

— Crezi că era al meu, nu-i așa?

— Nu am spus asta, răspunse Derek.

— Era rândul lui Swifdon. Probabil că a adormit, nu știu. Tot ce știu este că m-am trezit cu un pistol la tâmplă.

Adam își frecă maxilarul.

— Și Swifdon și Rafe? Întrebă Derek.

— Ne-au legat mâinile la spate și ne-au pus să mergem.

— Stai să ghicesc. Și-au dat repede seama că tu nu știai nimic și că Swifdon și Rafe erau cei pe care voiau să-i interogheze, nu-i așa?

Adam luă încă o sorbitură lungă.

— Pe toți dracii, Derek, nu-mi vorbi de sus!

— Așa s-a întâmplat? Întrebă Derek.

— Lasă-l să termine, interveni Collin.

Derek dădu din cap, cu o expresie severă.

— I-au luat pe Swifdon și pe Rafe. I-au interogat ore întregi, zile la rând. Odată, l-au aruncat pe Rafe înapoi cu mine în cort. Mi-a spus să fug, dacă aveam ocazia.

Derek înghiți în sec.

— I-am spus că m-ar fi omorât cu siguranță dacă mă vedeau fugind, continuă Adam, cu privirea pierdută.

— Și ce a spus Rafe? Întrebă Derek.

De data asta, Adam fu cel care înghiți în sec.

— „Suntem deja morți.”

Derek inspiră zgomotos.

— Și ai reușit să fugi?

Adam dădu din cap, cu aceeași expresie chinuită.

— Da, în ziua următoare. Am așteptat până s-a făcut întuneric. Când mi-au dezlegat mâinile, ca să-mi fac

nevoile, le-am spus că mi-e rău. M-au lăsat singur puțin mai mult ca de obicei. Am fugit cât am putut de repede, înspre pădure.

Derek inspiră încet.

— Și ai reușit să scapi?

— Da. Încă nu știu cum. Nu cred că le-a păsat că am fugit.

Derek pășea pe covorul din fața canapelei.

— Probabil că voiau să fii mesagerul lor. Cum altfel am fi putut ști cu certitudine că Swifdon și Rafe au fost capturați?

— I-am spus și eu asta, se amestecă Collin.

Adam dădu din cap, cu o expresie sumbră.

— Da, cred că ăsta a fost motivul.

— Și nu ai mai aflat ce s-a întâmplat cu Swifdon și cu Rafe? întrebă Derek.

Adam avea dinții încleștați.

— Nu. A doua zi, am ținut-o tot spre nord și am dat peste un batalion din Brighton. M-au dus la baza lor, în Ostend.

— Unde l-am găsit eu, în cele din urmă, zise Collin.

— Derek, generalul Markham a fost de acord cu...

— Markham e un tâmpit! mârâi Derek. Când o să afle Wellington despre asta...

— Știi bine că nu ești obligat să-i spui, zise încet Adam, cu ochii pironiți în podea, mutându-și paharul dintr-o mână în cealaltă.

— Ba sigur că trebuie să-i spun! i-o întoarse Derek.

— Chiar trebuie? întrebă Collin.

Derek se opri în loc. Îl privi cu atenție pe Collin.

— Uite ce e, sunteți amândoi epuizați și fără îndoială că aveți nevoie de o masă bună și de o baie fierbinte. Voi pune să vă fie trimis totul numaidecât în camerele voastre. Vom mai discuta despre asta mâine-dimineață.

Adam, cu o expresie oarecum ușurată, își așează

paharul pe masă, în fața lui, și se îndreptă înspre ușa biroului.

— Hughes o să vă conducă în camerele voastre.

Adam dădu din cap.

— Mă bucur nespun de mult că ești în viață, Adam, spuse încet Derek, chiar înainte ca fratele lui mai mic să iasă din încăpere.

Collin se ridică încet și-și goli paharul, înainte de a-l așeza pe măsută.

— Și eu mă bucur al dracului de mult că trăiește.

Derek dădu din cap.

— Nu ai reușit să afli nimic despre Swifdon și Rafe?

Collin coborî privirea. Regretul i se citea pe chip.

— Nimic.

Derek încheștă pumnul și lovi în peretele de lângă el.

— O să discut cu Wellington. Și, de data asta, nu voi accepta un refuz. Ne întoarcem acolo. După ei.

Capitolul 46

Septembrie în Londra. Vremea se mai răcorise. Zilele erau mai scurte. Cât de curând, aveau să plece la țară. Iar Lucy detesta să stea la țară. Nu îi dispăcea zona în sine, ci compania. Să fie închisă într-o casă, oricât ar fi fost ea de grandioasă, timp de luni de zile împreună cu părinții ei nu era nici pe departe unul dintre modurile ei preferate de a-și petrece timpul. Slavă cerului că prietena și verișorul ei locuiau în apropiere.

Lucy urmărea cu degetul picăturile de ploaie de pe fereastră salonului. Nu-l mai văzuse pe Derek și nu mai vorbise cu el de când plecaseră din Bath. Evitase totodată și orice încercare a prietenilor ei de a o vizita, pretinzând fie că era plecată, fie că nu se simțea bine. În fiecare zi,

urmărea rubricile din paginile dedicate anunțurilor pentru societate din *Times*, așteptându-se să găsească anunțul logodnei dintre Derek și Cass. Nu îl găsise până atunci, dar, cu siguranță, era doar o chestiune de timp. Pe măsură ce zilele treceau, devenea din ce în ce mai agitată, convinsă că avea să vadă anunțul cât de curând.

Dar mai lipsea încă ceva din paginile ziarului. Vestea morții căpitanului Julian Swift, în Bruxelles. Se întâmplase oare, fără ca nimeni să o raporteze? Cass avea oare inima frântă, și Lucy, ca o prietenă rea ce era, nu îi era alături? Oh, fusese convinsă că trebuia să se distanțeze de întreaga situație și să lase timpul să treacă. Dar avea senzația că îi rănea pe toți cei care contau pentru ea.

Când Jane năvăli în salon, cu mâinile în șolduri și fără să țină nicio carte, Lucy își dădu seama că se îngroșase gluma.

— Nu mă interesează care mai este pretextul tău de astăzi, diseară vii cu mine la teatru! declară Jane.

Scutura atât de tare din cap, încât ochelarii aproape că-i căzură de pe năsul drăgălaș. Îi prinse la timp și îi așează la loc, apoi își strânse brațele la piept și își aținti privirea ascuțită asupra lui Lucy.

— Nu vreau, zise aceasta.

Era o scuză de-a dreptul lamentabilă, dar Lucy nu găsise alta în acea clipă.

Jane o privi cu ochii măriți.

— Nu-mi pasă!

— Nu pot, Jane! Dacă, dacă...?

Lucy nu reușea să spună „Dacă mă întâlnesc cu Derek?” Era o prostie, nu folosea la nimic și nu avea chef să dea explicații.

— Refuz să mă duc la teatru. Și cu asta basta!

Dădu hotărâtă din cap.

— Se joacă *Mult zgomot pentru nimic*, adăugă Jane, pe un ton trăgănat. Una dintre piesele mele preferate.

Lucy se strâmbă. La naiba! Nu putea rata *Mult zgomot pentru nimic*. Se număra și printre preferatele ei. Iar Jane o știa foarte bine. O știa foarte bine și venise să o vadă, înarmată cu această informație.

— În plus, Upton și lordul Berkeley au fost de acord să ne însoțească, adăugă Jane, așezându-se pe canapeaua îngustă și scoțându-și mănușile. Ai fursecuri?

Lucy înghiți în sec.

— Lordul Berkeley?

— Da.

— Vine și el?

— Da. Mai stă câteva zile în oraș și a dat de înțeles că își dorește foarte mult să te revadă.

Lucy își frânse mâinile în poală.

— Așa?

— Da.

Lucy se strâmbă.

— Mi se pare surprinzător, având în vedere că nu am mai primit nicio scrisoare de la el, de când am plecat din Bath. Abia dacă ne-am luat rămas-bun.

— Cu toate acestea, și-a exprimat interesul de a te revedea. Se pare că l-a impresionat sărutul tău, spuse Jane râzând. Oh, haide, Lucy! Îți dai seama cât e de grav dacă am ajuns să conspir cu Upton ca să te scot din casă!

— Chiar așa, unde e Garrett? Nu l-am văzut de zile bune. Cum ați reușit să conspirați, fără să afla?

— Upton mi-a făcut o vizită. Am pus totul la cale în casa părinților mei. Tot el l-a invitat și pe Berkeley. Trebuie să recunosc, băiatul pare foarte amoretat de tine. Nu pot să-mi dau seama din ce motiv te-ai ascuns atâta timp în casa asta.

Lucy încleștă dinții.

— Îl calc în picioare pe Garrett data viitoare când o să-l văd.

— Nici vorbă! Vei fi drăguță și fermecătoare, cel puțin

În prezența lordului Berkeley, zise Jane, râzând din nou. Acum sună să ne aducă un ceai. Am disperată nevoie de un fursec.

— Nimeni nu *are nevoie* de fursecuri.

Jane o privi lung.

— Asta nu are nicio importanță.

Lucy clătină din cap și sună după ceai. Nu te puteai pune cu Jane, când avea chef de un fursec.

— Tu și Garrett, la o nouă reprezentație a celebrei piese? Cu siguranță, va fi un dezastru.

Jane flutură din mână.

— Da, exact! Ia-o în serios. Chiar e foarte serios. Numai pentru tine aș putea accepta să-l însoțesc din nou pe Upton la teatru. Și numai pentru tine m-aș duce să văd *Mult zgomot pentru nimic* în compania enervantului tău văr.

— Poți să-i spui Garrett, să știi. Vă cunoașteți de suficient timp.

Jane dădu ochii peste cap.

— Nu i-aș oferi această satisfacție.

Lucy se întoarse cu fața spre prietena ei, cu o expresie sumbră și hotărâtă.

— Janie, apreciez eforturile tale, crede-mă, dar nu există niciun motiv în întreaga lume care să mă scoată din casă în seara asta.

*

Să nu spună cineva că domnișoara Jane Lowndes nu era un tiran încăpățânat, atunci când voia să fie. Acesta era gândul care revenea în mintea lui Lucy în timp ce stătea în fața teatrului, după ce vizionase *Mult zgomot pentru nimic*, în reprezentația Royal Theater Company. Piesa fusese apreciată în unanimitate. Lucy nu-și amintea ultima ocazie când răsese cu atâta poftă.

Ei bine, poate că Jane avusese dreptate să o forțeze

să iasă din casă. Îi pusese lui Jane mai multe întrebări în legătură cu Cass și Julian, evitând cu grijă să aducă în vreun fel vorba de Derek. Jane avusese la rândul ei grijă să evite să-i dea un răspuns clar, insistând că, dacă Lucy voia să știe ce se mai întâmpla cu Cass, trebuia să lase fițele deoparte și să-i facă o vizită prietenei lor, ca să afle direct de la sursă.

Lucy, firește, nu avea nici cea mai mică intenție de a face acest lucru, dar, în ciuda puținelor informații pe care reușise să le stoarcă de la Jane, se simțise minunat în acea seară.

Era încântător să-l revadă pe Christian. Era la fel de chipeș și de îndatoritor ca întotdeauna. Și ce dacă nu-i stârnea fluturi în stomac, așa ca Derek? Fluturii în stomac erau supraevaluați. Și aveau dezavantajul de a te face să te simți ca pe ace. Și de a-ți crea o stare prea apropiată de cea de grație. Da, cine-și dorea toate prostiile astea? Mult mai bine era să ai un stomac sănătos, nederanjat de nimic. Cu siguranță, era mai bine pentru digestie. Și ce dacă bărbatul nu era chiar versat în arta conversației?

Încerca. Îi zâmbea și se interesa de sănătatea ei, de părinții ei, de cum îi plăcuse vacanța la Bath. Și Lucy nu se gândise la Derek decât puțin, atunci când îi răspunsese. Ei bine, doar atunci când Christian o întrebase unde fusese, ce făcuse și cine o însoțise. Cam neplăcut, cu siguranță. Apoi însă fusese rândul ei să îl întrebe cum își petrecuse timpul la Bath, cum era șederea la Londra și ce planuri avea în legătură cu întoarcerea în Northumbria. Era destul de interesant, chiar dacă nu-i făcea stomacul să i se strângă într-un nod.

— E uimitor că cei doi nu și-au dat seama de la bun început că sunt făcuți unul pentru celălalt, comentă Christian despre personajele piesei, în timp ce plecau împreună de la teatru.

— Părerea mea este că prietenii lor le-au jucat o festă

îngrozitoare, adăugă Jane. Dar trebuie să recunosc că mi-a făcut mare plăcere să-i privesc.

— Da de unde, e ridicol! zise Garrett, ridicând o mână în aer. N-o să mă convingă nimeni că un bărbat atât de inteligent ca Benedick nu și-ar fi dat seama că era păcălit.

Jane ridică la rândul ei o mână.

— Oh, dar pe Beatrice ar fi putut s-o păcălească?

— Sincer, amândoi ar fi trebuit să-și dea seama, răspunse Garrett, cu o expresie dezgustată.

— Tocmai de aceea este o comedie, Upton! i-o întoarse Jane, vorbind încet, ca și cum i s-ar fi adresat unui copil sau unui imbecil. Nu e o lecție de istorie. Ideea e să te distrezi.

— Nu are niciun sens. E o prostie! răspunse Garrett.

— Și ce e așa de rău în asta? întrebă Jane, pe un ton dulce.

Ajunseseră în fața teatrului și așteptau acum la coada lungă care se formase să le fie aduse trăsurile.

Lucy clipi din gene înspre prietenii ei.

— Nu-mi place să fiu lipsită de delicatețe și să vă atrag atenția, dar nu cumva este exact aceeași discuție pe care ați avut-o acum cinci ani?

Jane și Garrett schimbă o privire supărată.

Garrett ridică din umeri.

— Se poate.

— Da. Și, în mod uimitor, cinci ani mai târziu, tot nu pricepe.

Jane își strânse brațele la piept și întoarse capul.

— Nu pricep? începu Garrett. Eu cred că tu nu pricepi. Și încă ceva...

— Oh, uite trăsura noastră! îi întrerupse Lucy, arătând în față.

Privirea îi alunecă înspre un alt rând de spectatori ieșiți de la teatru. Trase cu zgomot aer în piept.

— Lucy? E totul bine? Ai albit la față!

Privirea lui Jane o urmări pe a lui Lucy. Cassandra și Derek erau în grupul din fața lor, însoțiți de mama Cassandrei. Își așteptau la rândul lor trăsura.

— Oh, Luce, uite! Cass și ducele! Să mergem să-i salutăm!

Jane încercă să o tragă după ea, dar Lucy își smulse mâna dintr-a ei.

— Nu. Nu, nu pot.

Se trase în spate, nereușind să-și dezlipească privirea de Derek, dar sperând în același timp din tot sufletul că acesta n-o să se întoarcă și că n-o s-o vadă la rândul lui. Nu putea să respire. Simțea că totul în jurul ei începe să se învâртеască. Derek îi spusese că nu voia să se însoare cu Cass. Îi spusese că nu putea s-o facă, că nu o s-o facă. Iar Lucy îi spusese că trebuia. Fusesse chiar dispusă să-și sacrifice propria relație cu Cass, doar ca să o vadă în siguranță și fericită. Dar faptul că nu găsisese niciodată anunțul în ziar îi dăduse speranțe false. Poate că Derek vorbise totuși serios când îi spusese că nu avea de gând să se însoare cu Cass, că nu voia și că într-adevăr nu putea.

Acum însă, dovada incontestabilă se afla chiar în fața ei. Cass și Derek erau împreună. Împreună. Lucy încercă să se mintă că era ceea ce își dorea, însă nu putea suporta. Nu acum. Nu încă. Poate că niciodată, dar cu siguranță nu era suficient de puternică acum. Oh, de ce-i permisesse lui Jane să o aducă la teatru în seara asta?

Se răsuci pe călcâie, cuprinsă de panică, pregătindu-se să urce în trăsura care tocmai oprise în dreptul lor și aproape că îl răsturnă pe bietul Christian.

— Putem pleca chiar acum, te rog? îl imploră ea, privind în ochii albaștri și angelici ai vicontelui.

Christian dădu din cap.

— Sigur. Numaidecât.

Pocni din degete, și valetul care se ocupa de trăsură veni să-i ajute. Christian îi dădu personal mâna lui Lucy și o

ajută să urce în trăsură. Jane și Garrett îi urmară curând, și trăsură o luă repede din loc, zgâlțâindu-se pe strada înnoită.

*

Derek le ajută pe Cassandra și pe mama acesteia să urce în trăsură lui, dar în mintea lui se derula iar și iar momentul în care văzuse mâna lui Berkeley pe spatele lui Lucy. Derek strânse din dinți. Ar fi vrut să-l facă bucățele pe Berkeley.

Derek sperase că, venind în această seară la teatru cu Lady Cassandra, va reuși să afle ceva despre Lucy, însă Cassandra fusese surprinzător de tăcută ori de câte ori Derek adusesse vorba despre prietena ei. Fiecare întrebare pe care încercase să o pună în legătură cu Lucy fusese întâmpinată cu neplăcuta veste că Lucy și Cassandra nu-și mai vorbiseră, se pare, de când se întorseseră de la Bath.

— Ori de câte ori am încercat să-i fac o vizită sau să-i scriu un bilet, Lucy a spus că nu se simte bine sau a găsit altă scuză. Nu pot să spun ce se întâmplă cu ea. Sunt foarte îngrijorată, Excelență, îi spusese Cassandra.

Mama Cassandrei, pe de altă parte, părea absolut încântată de oportunitatea de a-i însoți pe fiica ei și pe duce la teatru, în ciuda interesului accentuat pe care Derek îl manifesta, în mod evident, față de Lucy.

— Oh, Excelență, credeți-mă, nu-mi amintesc ultima oară când eu și Cassandra ne-am simțit atât de bine!

Derek strâmbă din nas. Poate că fusese o greșală să o invite în seara asta pe Cassandra la teatru. Felul în care îl privea Lady Moreland, ca pe un soldat căruia i se înmânează rația de rom, îi lăsa distincta impresie că matroana își făcea mari speranțe că gestul lui din acea seară prevestea o cerere în căsătorie pentru fiica ei. Prea bine. Trebuia să înfrunte situația. Făcuse o greșală când o

invitase pe Cassandra în acea seară, dar cum altfel ar fi putut afla ceva despre Lucy? Îi explicase în termeni cât se poate de clari că nu voia să-l mai vadă niciodată.

În timp ce aștepta un răspuns din partea lui Wellington, aflat în Franța, ca să-i spună dacă-i permitea să se întoarcă pe continent și să ajute la căutarea lui Swifdon și a lui Rafe, Derek se hotărâse să abordeze în mod direct situația cu Lucy. Îi făcuse o vizită lui Cass în acea după-amiază, intenționând la momentul respectiv ca interacțiunea lor să se limiteze la atât. Când Lady Moreland intrase în salon aducând personal tava cu ceai și amestecându-se în discuția lor, Derek fusese nevoit să abandoneze întrebările legate de Lucy. Purtase în schimb o conversație cât se poate de plictisitoare despre vreme și despre toate celelalte subiecte pe care societatea le considera acceptabile, înainte ca Lady Moreland să-l întrebe ce planuri avea pentru acea seară. Când le spusese că intenționa să se ducă la teatru, aproape că sărise din scaun în încercarea, prea prost deghizată, de a se autoinvita.

— Oh, eu și Cassandra pur și simplu adorăm comediile lui Shakespeare, Excelență! Credem că e posibil ca valetul nostru să fie o rudă îndepărtată a marelui dramaturg, știați? Ne doream atât de mult să mergem și noi! Pur și simplu adorăm teatrul!

Derek răsuflase greu, acceptându-și resemnat soarta. Își aminti propriul comportament, deloc politic, pe care îl avusese cu câteva săptămâni în urmă, când Cass îl anunțase că urmau să plece la Bath. Și el se autoinvitase în acea călătorie. Cu siguranță, încercarea lui Lady Moreland de a-l însoți la teatru nu era atât de ostentativă ca gestul lui de a o urma pe Cassandra într-un alt oraș. Și, să o însoțească pe tânără și pe mama acesteia la teatru, ar fi putut fi un mod plăcut de a-și petrece seara.

Se înșelase. Cel puțin în legătură cu acest ultim aspect. Lady Moreland bătuse apăsător deloc subtile

întreaga seară în legătură cu dorința ca fiica ei să facă o partidă bună. Pe de altă parte, biata Cassandra adusese vorba despre Swift de mai multe ori decât putuse număra Derek, și întreaga seară fusese un fiasco total. Și, ca totul să fie și mai rău, nu reușise să afle mai nimic despre Lucy.

Lucy.

Când îl văzuse în acea seară, se făcuse albă ca un lîntoliu și-i întorsese spatele. Derek strânse din nou pumnii peste tapiseria de catifea a trăsorii. Apoi îl zărise pe Berkeley. Un val roșu de furie coborâse peste ochii lui Derek. De ce trebuia să o vadă tocmai în compania lui Berkeley? A lui Berkeley? Ce-i drept, Berkeley și vărul ei, Garrett, erau prieteni, dar acest amănunt nu-l făcea să suporte cu nimic mai ușor să vadă cum Berkeley o atinge pe Lucy. Derek simțea că ia foc. Găsise oare Berkeley alt fraier care să-i scrie scrisorile?

Derek își apăsă pumnul de fereastră trăsorii. Totul la felul în care se terminaseră lucrurile cu Lucy îl înfuria. În primul rând, reușise în sfârșit să se hotărască exact ce anume trebuia să facă pentru ca totul să fie bine, dar ea refuzase să coopereze și îi spusese că trebuia să se însoare cu Cass. Nu putea să se însoare cu Cassandra. Cum de Lucy nu înțelegea asta? În al doilea rând, hotărâse de una singură viitorul pentru amândoi, fără să se obosească să-l mai consulte. Cu siguranță, nu putea să fie chiar atât de ușor pentru ea, nu? Simțise ceva când o strânsese în brațe. Știa. Cu siguranță, mai era ceva la mijloc. Lucy era speriată. Speriată de propriile sentimente, suficient de speriată încât să fugă de el și să se folosească de Cassandra drept pretext ca să ignore ceea ce, în mod incontestabil, începuse între ei. La dracu'! Nu era corect din partea ei.

Și de ce era cu Berkeley? Îi spusese cândva lui Derek că nu avea intenția să se căsătorească. Sau cel puțin că nu credea că o s-o facă. Încercase să o întrebe atunci despre Berkeley, dar Lucy schimbase numaidecât subiectul. Se

folosea de Berkeley ca să încerce să-l uite pe Derek? Berkeley. Un neghiob tăntălău, care nu era în stare nici măcar să-și scrie singur scrisorile! Pe toți dracii, cu prima ocazie în care îl mai vedea pe viconte, Derek își jură să-l bată măr.

Capitolul 47

Când ușa dormitorului ei se deschise larg a doua zi după-amiaza, Lucy clipi surprinsă. Era așezată la birou, scriind, ca o fiică îndatoritoare, scrisoarea săptămânală către mama ei. Își asigura mama că era sănătoasă – nu că maică-sii i-ar fi păsat – însoțită în permanență de o persoană cuviincioasă – nu că maică-sii i-ar fi păsat – și că, în continuare, nu se întrezărea perspectiva de aș fi găsit un soț – nu că maică-sii i-ar fi păsat prea mult. Totuși, Lucy îi scria. Sperând ca, într-o zi, mama ei să manifeste un cât de mic interes.

În clipa în care ușa izbi cu putere peretele, Lucy scăpă pana din mână și ridică brusc capul.

— Aici erai!

Cass stătea în pragul ușii, cu mâinile în șolduri, blondă, frumoasă și extrem de furioasă.

Lucy se ridică pe jumătate din spatele biroului.

— De ce... Ce... Cass, ce cauți aici?

Respirația lui Cass era întretăiată și își puse o mână pe abdomen.

— Ca de obicei, majordomul a încercat să-mi spună că nu te simți bine, dar am urcat în fugă până aici. A încercat să vină după mine, săracuțul de el! Dar am descoperit că sunt foarte iute de picior. Nu știam asta.

Ridică mândră bărbia în aer.

Ca și cum ar fi fost chemat, majordomul apăru chiar

atunci în ușa. Gâfâia la rândul lui și o privi pe Lucy cu o expresie vinovată.

— Milady, îmi cer mii de scuze, dar...

— E-n ordine, Milhaven, spuse Lucy. Se pare că Lady Cassandra a reușit să mă găsească.

Cass îi adresă un zâmbet triumfător majordomului. Milhaven se înclină în fața lor, apoi plecă.

— Să se învețe minte să mai încerce să se ia vreodată la întrecere cu mine!

Cass veni spre Lucy cu pas apăsător, își scoase mănușile și se așeză lângă fereastră.

— Totuși, trebuie să admit că probabil Shakespierre m-ar fi prins.

Lucy nu putu să nu râdă.

— Oh, nu! Eu una n-aș încerca să mă iau la întrecere cu Shakespierre. Sub nicio formă! Dar nu pot să nu observ că prietenia cu mine a avut o influență negativă asupra ta, Cass. Să te iei la întrecere cu un majordom? Asta e mai degrabă ceva ce aș face eu!

Cass își aruncă mănușile pe biroul lui Lucy și-și sprijini coatele de acesta, încă încercând să-și regleze respirația.

— Gata despre întrecerile cu majordomii. Spune, negi că te-ai ascuns de mine în ultimele trei săptămâni?

Strâmbând din nas, Lucy așeză penelul pe hârtie și se forță să își privească prietena.

— Nu. Am fost îngrozitoare. Crezi că poți să mă ierți? Nu am nicio scuză.

Cass zâmbi.

— Îți mulțumesc pentru asta. Și da, te iert. Deși nu mi-ai lăsat de ales și a trebuit să vin să te scot din vizuină ca pe o vulpe, pentru că am o veste pentru tine.

Lucy se încruntă.

— O veste?

— Da.

Tonul lui Cass nu trăda nimic.

Lucy simți cum i se ridică inima în gât. Degetele i se strângeau și i se relaxau ritmic.

— Te-ai logodit cu Derek.

Cuvintele nu o durură atât de mult pe cât se așteptase în clipa în care îi părăsiră buzele. Era amorțită. Ridică privirea spre Cass.

Aceasta scutură din cap.

— Cum? Nu!

Lucy căscă ochii.

— Nu sunteți logodiți?

— Nu.

— Dacă nu asta e vestea, atunci ce...?

Își apăsă ambele mâini pe obraji.

— Oh, Dumnezeule! Cass, nu se poate! E vorba de Julian? N-o să mi-o iert niciodată dacă a murit în timp ce eu mă purtam atât de îngrozitor. Doar că...

— Nu. Nu. Julian nu e mort.

Lucy închise ochii și scoase un adânc oftat de ușurare.

— Oh, ce mă bucur! Ai primit vești de la el? Cum se simte?

— De fapt, vestea mea are legătură cu Derek și cu Julian.

Un zâmbet micuț înflorise pe buzele lui Cass. Și dacă zâmbea atunci când vorbea despre Julian...

Lucy îi prinse mâna și o strânse cu putere.

— Ce este, Cass? Spune-mi!

Cass nu-și putea controla râsul.

— Vine acasă, Lucy! Julian se întoarce acasă!

Lucy se ridică pe jumătate de la birou, apoi se prăbuși în genunchi în fața lui Cass, strângându-i mâinile.

— Oh, Cass, ce veste minunată! Și-a revenit?

Lacrimi de bucurie străluceau în ochii lui Cass.

— Da. Situația lui a început să se îmbunătățească acum două săptămâni, iar doctorii din Bruxelles spun că se vindecă foarte bine.

Lacrimile inundară și ochii lui Lucy.

— Nu-mi pot imagina cât de fericită trebuie să fii. Este o veste minunată!

— Nu-i așa? Sunt atât de fericită, Lucy! De-abia aștept să-l văd.

O umbră apăru în mintea lui Lucy.

— Dar Penelope? Încă mai are de gând să se însoare cu Penelope?

Cass dădu din cap.

— Nimic nu s-a schimbat. Dar asta voiam să-ți spun în legătură cu Derek.

Spatele lui Lucy înlemni. Dădu drumul mâinilor prietenei ei. Nu putea suporta să audă nimic despre Derek. Se așeză înapoi pe scaun.

— Nu cred că...

— Voiam să-ți spun că am pus capăt poveștii cu Excelența Sa. I-am spus că nu mă pot mărita cu el.

Lucy clipi.

— Așa i-ai spus?

— Da. Așa.

— Când?

— Chiar înainte să plecăm de la Bath. Și trebuie să mărturisesc că nu mi-a îngreunat câtuși de puțin situația. Până ieri, nu l-am mai văzut de când ne-am întors la Londra.

Gura lui Lucy se deschise.

— Sincer?

— Da, sincer. Și ai fi știut deja acest lucru, dacă nu te-ai fi ascuns de mine.

Lucy își mușcă buza.

— Îmi pare atât de rău!

Cass continuă cu cea mai veselă voce pe care Lucy i-o auzise de luni întregi.

— Eu și ducele am fost aseară la teatru, însoțiți de mama. Ne-am simțit foarte bine, dar știi ce cred eu?

Zâmbetul misterios revenise.

Lucy înghiți.

— Ce?

— Cred că ne-a invitat la teatru numai ca să se poată interesa *de tine*.

Lucy nu-și putu stăpâni zâmbetul care-i apărui pe buze.

— Nu cred asta. Nu a luat legătura cu mine de când ne-am întors de la Bath.

— Ce s-a întâmplat între voi doi acolo? Întrebă precaută Cass.

Lucy își mușcă buza. Ce întrebare complicată!

— Ai făcut ceva? Ai spus ceva? Ca să-l faci să creadă că nu vrei să-l mai vezi? Întrebă Cass.

Lucy dădu din cap.

— Mă tem că da. Dar asta nu contează. Spune-mi de ce? De ce l-ai refuzat pe duce dacă Julian intenționează în continuare să se însoare cu Penelope?

Cass o bătu pe Lucy pe mână.

— Oh, Lucy! Oricine merită să găsească dragostea pe care o simt eu pentru Julian. Și, doar pentru că eu nu-l pot avea pe bărbatul pe care îl iubesc, nu înseamnă că ducele nu merită să găsească dragostea alături de o femeie pe care să și-o aleagă singur. Derek nu mă iubește și nici eu nu-l iubesc pe el. Știm amândoi asta. Merită să găsească pe cineva alături de care să fie cu adevărat fericit.

Inima lui Lucy bătea să-i spargă pieptul.

— Dar tu?

Cass își netezi fustele cu mâna, dar umbra unui zâmbet încă i se mai citea pe buze.

— Presupun că va trece o vreme până când o să mă obișnuiesc cu căsătoria dintre Pen și Julian. Dar, în cele din urmă, poate că o să găsesc și eu pe cineva care să mă iubească, să nu poată trăi fără mine. Fie asta, fie o să fug și-o să mă călugăresc, zise ea, chicotind. Am nevoie doar

de puțin timp.

Cass dădea din cap cu un aer hotărât, dar Lucy nu o credea. De data aceasta, ea îi bătu mâna prietenei sale.

— Ești curajoasă. Ești curajoasă că ai luat această hotărâre și ești și mai curajoasă că te gândești să accepți căsătoria lui Julian cu Penelope. Dar eu tot mai cred că putem...

— Nu! spuse Cass, cu cel mai categoric ton pe care Lucy îl auzise de la prietena ei. Gata cu uneltirile tale! Refuz să încerc să-i stric logodna verișoarei mele. Sunt doar fericită că Julian își revine și că îl voi vedea din nou. Nimic altceva nu contează.

Lacrimile sclipeau iar în ochii ei albaștri.

Lucy oftă adânc.

— Prea bine. Așa să fie. Deocamdată.

Nu îi dădu lui Cass timp să protesteze în legătură cu ultimul cuvânt.

— E minunat că Julian se întoarce acasă, dar cum rămâne cu scrisoarea pe care i-ai scris-o? A spus ceva despre ea? Crezi că îl va influența în vreun fel?

Cass trase adânc aer în piept și o privi fix în ochi.

— Nu am trimis scrisoarea aia.

Lucy se simțea ca la opt ani, când căzuse din măr. Izbitura o lăsase complet fără aer. Rămăsese câteva clipe paralizată.

— Nu ai trimis-o?

— Nu, nu am trimis-o.

Lucy clătină din cap.

— Nu înțeleg. Te-am văzut când ai scris-o. Ai presărat-o cu nisip sub ochii mei. Te-am așteptat să încălzești ceara și să-i pui sigiliul.

— Știu. Am făcut toate astea. Dar nu am trimis-o, Lucy. Eu doar...

Cass își coborî privirea înspre mâini.

— Nu am putut. Și acum îmi dau seama că a fost mai

bine așa.

— Mai bine așa, repetă Lucy.

— Da. Nu tu m-ai încurajat să stau pe propriile mele picioare și să nu mai fac tot timpul tot ce mi se spune? Sunt ușurată că nu i-am trimis scrisoarea.

Lucy prinse din nou mâna prietenei sale și și-o așează pe frunte.

— Îmi pare rău că am încercat să te conving. Mi s-a părut că așa era bine în acel moment. Poți să mă ierți și pentru asta?

Cass strânse degetele lui Lucy.

— Firește că ai crezut că așa era bine. Și te iubesc pentru asta, Lucy, crede-mă! Nu am ce să-ți iert.

Trăgându-și mâna dintr-a lui Lucy, Cass bătu din palme.

— Acum, gata! Nu are rost să ne întristăm pentru lucruri pe care nu le putem schimba. Să discutăm despre ceva infinit mai încântător.

Lucy o privi cu ochii mari.

— Mai încântător decât faptul că Julian se întoarce acasă?

— Ei, poate că nu *pentru mine*, răspunse Cass, cu un zâmbet.

— Atunci?

— Aseară, când ne-a însoțit pe mine și pe mama la teatru, ducele nu a vorbit decât despre *tine*.

Lucy numără până la cinci. Sosise vremea să lămurească lucrurile cu prietena ei.

— Trebuie să-ți mărturisesc ceva, Cass!

Cass îi zâmbi lui Lucy.

— Că ești îndrăgostită nebunește de duce?

Lucy o privi, fără să poată crede. Expresia lui Cass era perfect senină.

— De unde știi?

— Oh, Luce, este mai mult decât evident!

Lucy își duse degetele la buze.

— Evident? Serios?

— Da. Eu și Janie te tot așteptam să recunoști, în sfârșit.

Lucy se lovi cu palma peste frunte.

— Mă așteptați?

— Absolut. E fost clar încă de când am ajuns la Bath că tu și Derek erați mult mai potriviți unul pentru celălalt decât eram eu și ducele. De fapt, m-am prefăcut mult mai neajutorată decât eram cu adevărat doar ca să vă fac să petreceți mai mult timp unul în compania celuilalt, imediat după balul de la familia Chambers.

— Balul familiei Chambers!

Gura lui Lucy se căscă în formă de O.

— Dar acasă la Lady Hoppington? I-ai spus lui Derek că poate să te curteze.

Cass clătină din cap.

— Nu am fost chiar foarte corectă, recunosc, dar m-am gândit că în felul ăsta vă pot ține pe tine și pe Derek mai aproape unul de celălalt. Dacă i-aș fi spus atunci să plece, cred că ar fi făcut-o. Și poate că voi doi nu v-ați mai fi văzut niciodată.

Lucy își puse mâna peste cea a prietenei ei și strânse.

— Ai făcut asta pentru mine?

— Aș face orice pentru tine, Lucy.

Apoi Cass continuă:

— Recunosc, când am primit scrisoarea de la Julian am fost foarte tristă și confuză. Nu știam că Julian își dorea atât de mult ca Derek să se însoare cu mine.

— Este de înțeles, Cass.

Cass dădu din cap.

— Dar, dacă Julian ar fi aici și ar putea să vă vadă, și-ar da seama că e mai bine așa. Și-ar dori ca prietenul lui să fie fericit. Cum îmi doresc eu să fii tu fericită.

— Oh, Cass, ești minunată! Sunt atât de mândră să fiu

prietena ta! zise Lucy.

— Sentimentul este absolut reciproc, răspunse Cass, zâmbind.

Lucy oftă.

— Cum o să le spun celorlalți? Garrett știe?

Cass clătină din cap.

— Despre tine și duce? Nu cred.

— Dar tu și Janie știați?

— Firește. De ce crezi că m-am prefăcut bolnavă și te-am rugat să stai cu el în locul meu? Ca să nu mai vorbim de felul în care m-am purtat tot timpul în care a încercat să-mi facă curte. Oi fi eu mai gingașă, dar sper că nu sunt chiar atât de neajutorată!

Gura lui Lucy se căscă.

— Nu ești deloc neajutorată, Cass.

Își puse mâinile în șold.

— Te-ai prefăcut că erai bolnavă?

— Fără doar și poate! Janie m-a ajutat să mă dau cu ruj pe la nas, dar strănuturile mi-au aparținut în totalitate. M-am descurcat admirabil, nu crezi? Și, crede-mă, n-a fost deloc amuzant să stau atâtea zile în vârful patului ori de câte ori erai tu prin preajmă.

Lucy pufni.

— Nu pot să cred. Tu detești minciunile.

— Oh, dar de data asta am mințit pentru cel mai bun motiv din lume, nu crezi? De aceea se ascundea Janie de tine. Se temea că, dacă s-ar fi trezit față în față cu tine, i-ai fi pus prea multe întrebări și s-ar fi dat de gol.

Lucy clătină din cap.

— Voi două! Ar fi trebuit să-mi dau seama că puneți ceva la cale, mai ales când v-am auzit pe amândouă spunând cât ești tu de neajutorată. Dar chiar am crezut că ai nevoie de ajutorul meu ca să-l descurajezi pe Derek.

Cass îi zâmbi.

— Știu cât ești de încăpățânată, Lucy. Nu ai fi

descoperit niciodată cât de bine vă potriviți fără un imbold din partea mea.

Lucy clătină din cap.

— Nu pot să cred. Și Janie știa toate astea?

Cass înclină din cap în semn că da.

— Poți să ne ierți?

Lucy o privi cu coada ochiului și zâmbi larg.

— Cred că este posibil.

— Dacă într-adevăr ții la duce, atunci mă bucur pentru tine.

Cass se aplecă spre ea și îi șopti pe un ton conspirativ:

— Și știi ce cred eu că ar trebui să faci?

— Nu. Ce?

— Cred că ar trebui să te duci la el și să-i spui ce simți.

Lucy se încordă.

— Nu știi dacă este o idee chiar atât de bună. Nu sunt sigură cum ar reacționa.

— De ce?

Lucy își frecă fruntea cu mâna.

— Când eram la Bath, i-am spus lui Derek să se însoare cu tine. I-am spus și că nu vreau să-l mai văd vreodată.

— Poftim? Ce logică are asta? întrebă Cass, râzând. Dacă ne-am fi căsătorit, cu siguranță l-ai fi văzut destul de mult.

Lucy clătină din cap.

— Nu gândeam foarte limpede. Știam doar că trebuia să stau cât mai departe de el. Mă consideram vinovată simțind cum sentimentele mele pentru el erau din ce în ce mai puternice, deși știam că trebuia să fie pețitorul tău. I-am spus că aș renunța la prietenia ta ca să puteți avea o căsnicie fericită.

Mâna lui Cass se lovi de birou.

— Oh, Lucy! Este cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit vreodată. De-asta te-ai ascuns de mine? Cum aş fi putut să am o căsnicie fericită, dacă-mi pierdeam prietena cea mai bună din cauza asta?

Cele două tinere se îmbrăţişară peste birou, cu obrajii scăldaţi de lacrimi.

— Te iubesc, Cass.

— Şi eu te iubesc, Luce.

Îşi dădură drumul în cele din urmă şi-şi şterseră lacrimile cu batistele. Tamponându-şi ochii cu batista, Lucy permise unui zâmbet enorm să-i acopere faţa.

— Ştii ceva? Cred că s-ar putea să fac aşa cum mi-ai sugerat şi să-i spun lui Derek ce simt.

Chipul lui Cass deveni sobru.

— Stai, Lucy! Mai întâi, trebuie să-ţi spun ceva.

Lucy cercetă chipul prietenei ei.

— Ce anume?

— Mama pare convinsă că Derek încă intenţionează să mă ceară de nevastă. A discutat despre asta cu *papa*. I-am spus să nu-şi facă prea multe speranţe. I-am spus că l-am informat pe duce că nu mă voi căsători cu el. Dar nu vrea să mă asculte.

Lucy se încruntă.

— Cum adică, nu vrea să te asculte?

— Se pare că mătuşa ta Mary i-a scris şi i-a spus cât de mulţumită este de faptul că ducele mi-a făcut curte la Bath.

Lucy strâmbă din nas.

— Oh, nu!

Cass îşi muşcă buza.

— Da. Şi, după ce ducele ne-a însoţit aseară la teatru, mama este cu atât mai convinsă că mă va cere în căsătorie. Mă tem că ea şi *papa* nu vor renunţa atât de uşor. I-au scris chiar şi lui Owen.

Lucy se ridică, se duse lângă fereastră şi privi afară.

— Ce crezi că are de gând să facă mama ta?

— Nu știu. Dar cred că ar trebui să-l previn pe duce. Nu vreau să fie luat prin surprindere dacă *papa* o să încerce să discute cu el.

Lucy se mușcă de vârful degetului și se întoarce spre prietena ei.

— Crezi că o să facă asta?

Cass clătină din cap.

— Nu știu. I-am scris o scrisoare lui Derek.

Scoase un plic din săculețul de mână și îl așează pe biroul lui Lucy.

— Am de gând să i-l trimit printr-o servitoare mâine-dimineață. În afară de asta, nu prea știu ce să fac. Doar să încerc încă o dată să-i lămuresc pe mama și *papa*.

Lucy își strânse brațele la piept și se forță să zâmbească. N-avea niciun rost să-și facă griji în legătură cu ceva ce putea să nu se întâmple. Nu-i așa?

— Să sperăm că nu se va ajunge la asta.

Cass zâmbi la rândul ei.

— Da. Să sperăm.

Lucy ridică scrisoarea de pe birou. Îi adresează prietenei sale un zâmbet șiret.

— Știi, i-aș putea duce eu scrisoarea lui Derek, dacă vrei.

Capitolul 48

Lucy coborî în zbor din trăsura verișorului ei, apoi traversă în fugă pavajul de piatră și urcă treptele din fața casei lui Derek câte două deodată. Bătu zorită la ușă și așteptă țopăind de pe un picior pe celălalt până când afurisitul de majordom catadicsi să răspundă.

— Excelența Sa este acasă?

— Da, milady, dar...

Lucy nu așteptă să fie invitată. Dădu buzna înăuntru. Din clipa în care aflate că Derek și Cass nu erau împreună, că prietena ei îi spusese că nu se putea mărita cu el și că nu erau, așa cum își imaginase, logodiți, Lucy nu știuse cum să ajungă mai repede acasă la Derek. Era noaptea târziu. Trebuise să aștepte ca Garrett și mătușa Mary să se retragă în dormitoarele lor înainte de a se strecura afară din casă. Mituise băieții de la grajd să-i pregătească trăsura și să-i promită că nu aveau să-i spună nimic despre asta verișorului ei. Ajunsese la reședința ducelui cu mult după ora cuviincioasă pentru vizite, dar puțin îi păsa.

— Unde este?

Majordomul ar fi făcut bine să nu-i pună bețe-n roate, dacă-și cunoștea interesul. În starea de spirit în care se găsea, l-ar fi învins și dacă se luau la bătaie cu cuțitele. Nu că Lucy ar fi avut vreun cuțit la ea, dar asta nu mai conta.

Prețiosul Hughes o privi de sus.

— Excelența Sa s-a retras deja în dormitorul său pentru această seară. Voi fi bucuros să îl anunț că...

— Nu!

Se îndreptă cu pas hotărât înspre scări. Se retrăsese în dormitor? Lui Lucy îi suna perfect. Oh, avea să fie scandalul anului, dar nu îi păsa nici cât negru sub unghie ce credea Hughes. Urcă în fugă scările, deschizând frenetic ușile mai multor dormitoare, în zadar, înainte de a ajunge la ultima, din capătul coridorului.

Apucă clanța cu ambele mâini și deschise larg ușa. Îl văzu pe Derek în fundul încăperii, cu părul răvășit - îl făcea să arate absolut superb - îmbrăcat într-un halat din mătase de culoare verde-închis, neîncheiat în partea de sus, lăsându-i să i se vadă pieptul musculos. Avea o carte în mână. Citea și purta o pereche de ochelari cu rame de argint, care-l făceau să pară cu atât mai chipeș. În mod evident, nu se bărbierise din acea dimineață, iar Lucy

găsea că barba de-o zi îi venea absolut fermecător. Se opri în loc, gâfâind, de îndată ce îl văzu. Ușa prin care năvălise se izbi de perete.

Sprâncenele lui Derek se arcuiră numaidecât.

— Ei, uite, *asta* chiar că e ceva neașteptat.

Lucy puse încet mâna pe ușă, o închise, o încuie și se forță să înainteze cu calm înspre el.

— Am tendința de a nu fi așa cum se așteaptă ceilalți, Excelență.

Un zâmbet se formă pe buzele lui perfect conturate.

— Nu te contrazic. Și căruia fapt datorez plăcerea de a fi vizitat de dumneata chiar în dormitorul meu, domnișoară Upton?

Lucy strânse din buze ca să nu zâmbească. Domnișoară Upton. Îi fusese dor să-l audă spunându-i așa. Trase adânc aer în piept.

— De ce nu mi-ai spus că nu o mai curtezi pe Cass?

Derek se sprijini pe perne, își scoase ochelarii și îi așează pe măsuta de lângă pat.

— În primul rând, am presupus că îți va spune Cassandra. În al doilea rând, ai fost extrem de clară cu ocazia ultimei noastre discuții, când ai spus că nu vrei să mai ai nimic de-a face cu mine.

Lucy își așează o mână pe pătură, lângă coapsa lui.

— Nu voiam să mai am nimic de-a face cu tine doar dacă o curtai pe Cass.

Derek scoase un geamăt.

— Dar *mi-ai spus* să o curtez pe Cass. Mi-ai cerut răspicat să mă căsătoresc cu ea, dacă-mi amintesc corect.

Îi atinse ușor mâna.

— Credeam că asta își doreau Julian și Cass.

Derek își înclină capul. Zâmbea într-o parte.

— Cui îi pasă ce vor Julian și Cass? În plus, cum rămâne cu tine și cu Berkeley?

— Nu mă interesează Christian.

— Părea că te interesează destul de mult aseară, la teatru.

Lucy ridică din umeri.

— Nu a însemnat nimic. Nu putem nici măcar să purtăm o conversație.

— Mda, ce-i drept, nu a fost o idee prea strălucită din partea lui să pună pe altcineva să-i scrie scrisorile.

Privirea lui Lucy o întâlnește pe a lui.

— Ce vrei să spui?

— Îl ai în față pe autorul scrisorilor scumpului tău Lord Berkeley.

Deși era așezat, Derek schiță un gest ca și cum ar fi făcut o plecăciune.

Lucy căscă gura.

— Tu ai scris scrisorile?

— Da. Și tu l-ai sărutat pe Berkeley.

Lucy închise gura dintr-o mișcare rapidă.

— Poate că l-am sărutat pe el, dar m-am gândit tot timpul numai la tine.

Nu se opri să observe expresia lui duioasă în clipa în care îi făcu această destăinuire.

— Cum ai putut? Auzi, să pretinzi că ești altcineva!

Derek clipi, cu un aer nevinovat.

— Parcă îmi amintesc de cineva care s-a ascuns odată în spatele unor tufișuri, iar altă dată a vorbit în numele altei persoane de la un balcon. Aș spune că suntem chit, iubito.

Cuvântul „iubito” o opri pe Lucy. Îl privi lung. Apoi începu să râdă. Lucy râse și râse, până când lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Totul era mult prea ridicol.

— Oh, Derek! Zău dacă nu am impresia că suntem două personaje dintr-o comedie de situație.

Râse și el și, când râsul lor se potoli, rămaseră amândoi tăcuți, privindu-se cu băgare de seamă, cu timiditate.

Lucy își dădu la o parte o buclă de pe frunte, căutând

ceva de spus care să facă situația în care se aflau mai puțin stânjenitoare.

— Știai că Julian și-a revenit? Se va întoarce acasă curând.

Vârfurile degetelor lui alunecară peste ale ei, trimițându-i un val de căldură prin tot corpul.

— Da, frații mei tocmai s-au întors de pe continent și mi-au spus. Nu m-am bucurat niciodată atât de mult să primesc o veste. Din mai multe motive.

— Ce alte motive? întrebă ea.

Derek întinse mâna și-i mângâie brațul gol. Lucy se înfioră.

— De îndată ce Julian se va întoarce, îi voi putea explica exact cu câtă vehemență am fost respins de Lady Cassandra. Apoi, pe toți dracii, o să pot în sfârșit să mă apuc de treabă și să mă însor cu femeia pe care mi-o doresc.

În ciuda înjurăturii, Lucy nu-și putu stăpâni un zâmbet. Apoi mări ochii.

— Cu mine?

— Da, cu tine.

Ridică un deget și îi făcu semn să se apropie.

Lucy se aplecă spre el.

Un nou semn din deget.

— Mai aproape, spuse el.

Se aplecă mai mult.

— Mai aproape, zise el, cu vocea răgușită.

— Cât de aproape?

Respirația ei îi atinge fața.

— Atât de aproape cât să mă săruți, șopti el, înfierbântat. Buzele ei aproape că le atingeau pe ale lui.

— Așa, murmură ea, chiar înainte de a-și lipi buzele de ale lui Derek.

Buzele li se întâlniră din nou. O dată. De două ori. Apoi Derek o trase spre el, lipindu-i sânii de pieptul lui larg.

Gura lui fierbinte o deschise pe a ei, limba i se afundă înăuntru.

Sărutul era electric, o zgâlțâia până în măduva oaselor. Lucy simți cum căldura îi cuprinde tot corpul. Aveau să facă dragoste. Aici, în seara asta, în dormitorul lui Derek, iar Lucy își dorea asta cu ardoare.

Împingând grăbit cartea deoparte, Derek o trase deasupra lui.

— Nu pot să mai aștept să fii a mea, șopti el, peste buzele ei. Sărutul lor era fierbinte, mistuitor. Lucy era convinsă că se va prăbuși, răpusă de pasiune, pe cuvertura scumpă de pe pat.

Gura lui era coborâtă peste a ei, o controla. Lucy simțea că nu se mai satură. Răspundea la fiecare atingere a limbii lui, mâinile i se plimbau peste umerii lui largi, încă ascunși sub halat. Cu mișcări puternice, posesive, Derek îi smulse mânușile, apoi începu să-i desfacă nasturii de la spatele rochiei. Curând, nu mai avea pe ea decât cămașa de corp și corsetul și respira greu, încă neîndurându-se să-și dezlipească gura de a lui. Știuse că avea să fie așa între ei. Fierbinte, de neoprit. Amândoi făceau mari eforturi să nu-și piardă controlul. Dar Lucy își dădu curând seama că, în pat, Derek avea să dețină controlul complet. Un fior de dorință îi străbătu trupul. „Fă-mă a ta!” Gândul îi cuprinse întreaga ființă. Se lăsa pradă mâinilor lui pricepute. Derek o lipi strâns de el și se rostogoli deasupra ei. Lucy trase adânc aer în piept. Să facă ce făcea cu un bărbat atât de frumos și de minunat ca Derek întrecea visurile ei cele mai îndrăznețe.

Derek se aplecă și o sărută din nou. O dată. De două ori. Încercă să îl tragă complet deasupra ei, dar Derek își sprijini coatele de-o parte și de alta a capului ei și se ținu la distanță.

— Doar o clipă, iubito, spuse el.

Apoi se rostogoli până la marginea patului, se ridică și

se duse până în dreptul șemineului, unde stinse lumânările. Încăperea se cufundă în întuneric. Lucy îi mai putea încă distinge silueta, conturată de singura lumânare rămasă aprinsă, lângă pat. Zâmbi. Probabil că făcuse asta gândindu-se că s-ar fi putut simți rușinată. Lucy își apăsă degetele pe buze. Deși era adevărat că o intimidă puțin gândul că Derek avea să-i scoată și ultimele piese vestimentare care mai rămăseseră pe ea, era mult mai nerăbdătoare să-l vadă pe el complet gol decât i-ar fi plăcut să recunoască, iar faptul că stinsese lumânările nu o ajuta în acest sens. Ei bine, avea o viață întreagă să-i descopere trupul. Respirația i se opri. O viață. Aveau să se căsătorească.

Derek se întoarse repede înapoi în pat și-și trase halatul de pe umeri. Îl aruncă apoi pe jos. Lucy nu apucă să zărească decât un crâmpei din trupul lui. Parcă erau mușchi sculptați în marmură. O cicatrice la umăr și încă una în dreptul taliei și, oh, nu apucase să vadă mare lucru acolo jos, dar fusese suficient cât să-și dea seama că era într-adevăr foarte bine dotat. Numaidecât, Derek îi acoperi trupul lui Lucy cu al lui. Corsetul îi dispăru într-o clipită. Derek se ridică într-un cot și trasă cu degetul marginea decolteului cămășii ei de corp. Tremura ușor, era pe cale să-și piardă controlul, iar Lucy adora să-l vadă așa. Derek era un bărbat atât de controlat întotdeauna, încât era o adevărată încântare să știe că ea îl adusese în starea asta.

— Ai idee cât de mult îmi doresc să smulg cămașa asta de pe tine? întrebă el, cu voce răgușită.

Un fior o străbătu din cap până-n picioare.

— Cât de mult?

Maxilarul lui Derek se încleștă.

— Foarte, foarte mult.

Îi sărută urechea. Derek se cutremură.

— Și de ce nu o faci?

— Nu mă tenta!

Vocea încă îi mai tremura ușor.

— Ce poate să strice? întrebă ea.

Își atinse nasul de al ei și-i sărută vârful.

— Ce-o să mai porți, când o să te întorci acasă?

— Rochia e încă intactă, nu?

Îl cuprinse cu brațele pe după gât și-l sărută adânc.

Derek avu nevoie de câteva clipe ca să-și revină, înainte să reușească să spună:

— Nu vreau ca viitoarea ducesă de Claringdon să fie implicată într-un scandal uriaș.

Zâmbi larg, peste buzele ei.

— Este mult prea târziu ca să mai evităm asta.

Încă un sărut pe vârful nasului, de data asta pe al lui.

— În plus, ce rău face viitoarea ducesă, dacă este împreună cu soțul ei?

— Îmi place cum sună.

Îi sărută urechea.

— Am o idee, spuse Lucy.

Derek o sărută pe gât și gemu. Arătă înspre cămașa ei.

— Sper că are legătură cu dispariția cât mai rapidă a acestui obiect vestimentar.

— Pe jumătate, răspunse ea, sfioasă.

Se trase de lângă el și se dădu jos din pat. Se întoarse cu fața spre el. Derek o urmărea cu privirea întunecată, încărcată de pasiune.

— Ce faci?

— O să-mi scot cămașa și tu o să mă privești.

O sclipire apăru în ochii lui verzi.

Lucy trase adânc aer în piept. Ce îi venise? Cu siguranță, un drăcușor împelițat îi șoptise în ureche. Nu avea habar ce face. Știa doar că voia să-l mulțumească. Ei bine, să-l mulțumească și să-l și necăjească puțin, dar, judecând după expresia din ochii lui, îi plăcea ideea. Chiar foarte mult.

Îi ceruse să se dezbrace repede. Avea de gând să facă exact pe dos.

Începu prin a-și ridica furoul deasupra genunchilor, cu ambele mâini.

— Cum să o fac? îl întrebă. Să o trag peste cap sau să o las să-mi cadă pe umeri?

Materialul mătăsos se legăna provocator.

Derek își trecu o mână peste față.

— Doamne, ai milă de mine!

Lucy ridică marginea cămășii doar atât cât să-l lase să-i vadă un crâmpei din coapsa goală, apoi o lăsă să cadă la loc.

Derek scoase un geamăt.

— Te-ai răzgândit?

Lucy zâmbi sfioasă.

— Nu m-am hotărât încă.

Se aplecă, sprijinindu-se cu mâinile pe saltea și oferindu-i o priveliște cu sânii ei împingând nerăbdători prin materialul subțire. Ochii lui Derek se lipiră de imaginea din fața lui. Lucy își puse o mână pe o mânecă, mângâindu-și umărul.

— Poate că ar fi mai bine așa.

Își împinse încet mâneca jos de pe umăr, cu vârful unui deget.

Derek închise ochii și gemu din nou, dar scurt.

— Îmi place încotro te îndrepți.

Lucy se ridică încet, foarte încet, își împinse cealaltă mânecă peste celălalt umăr. Apoi își trase afară ambele brațe, strângând încă la piept cămașa.

Derek își trecu din nou mâna peste față.

— Am supraviețuit la Waterloo, dar jur că asta o să mă omoare.

Lucy îl atenționează cu un deget.

— Ah, ah, ah, Excelență! Nu fiți nerăbdător!

Desfăcu panglicile cu o mână și pași afară din

cămașă, ținând-o încă în fața ei, acoperindu-și sânii și lăsând materialul să-i cadă, ademenitor, între picioare. Îi aruncă o privire aprinsă și privi cu fascinată mândrie cum ochii lui se aprind de dorință.

— Nu mai rezist! suspină el.

Se întinse și-i prinse mâna lui Lucy, trăgând-o în pat lângă el dintr-o singură mișcare. Îi apucă furoul cu ambele mâini și trase cu putere, sfâșiind materialul subțire. Îl aruncă pe podea, la întâmplare. Lucy oftă lângă gura lui.

— O să-ți cumpăr altul. O să-ți cumpăr încă o sută. Dar trebuie să te am *acum!*

Îl cuprinse cu brațele pe după gât.

— Cum doriți, Excelență.

Derek se ridică într-un cot ca să poată admira nestingherit trupul voluptuos și ademenitor al lui Lucy. Era perfectă, superbă, visul oricărui bărbat. Sânii îi erau rotunzi și plini. Îi cuprinse pe amândoi în mâini, cântărindu-i, simțindu-i, savurându-i. Șoldurile îi erau înguste și drepte. Coapsele doar ușor pline, așa cum trebuia. Picioarele albe și lungi.

— Ești superbă, îi șopti în ureche.

— La fel și tu, zise ea, în timp ce buzele lui coborau iar peste ale ei.

Derek zâmbi peste gura ei. Apoi se opri, se trase în spate și privi până în sufletul ei.

— Ochii tăi sunt unici. Îi ador.

— Întotdeauna am considerat că mă fac diferită. Nu mi-au plăcut.

— Chiar te fac diferită. Dar tocmai asta e fascinant la ei. Sunt exact ca tine. Ca o oglindă a ta. Și tu ești diferită și, în funcție de starea ta de spirit, ochii tăi își schimbă culoarea. Știi?

Lucy clătină din cap.

— Nu.

— Când ești fericită, sunt de culoare deschisă.

- Și când sunt furioasă? Întrebă ea, zâmbind.
- Sunt întunecați precum cerul în furtună.
- Furtună?
- Ei, poate nu chiar așa.
- Cum îți plac mai mult?
- O sărută din nou.
- Îmi place cum arată acum.
- Cum adică? abia izbuti ea să șoptească.
- Minunați și privind spre mine. Sunt luminoși.

Lucy strânse și mai mult brațele în jurul gâtului lui și-l sărută.

Derek se trase în spate și privi din nou în ochii ei. Căutând vreo urmă de teamă sau de regret.

— Lucy, tu nu ai...?

Lucy clipi. Chiar o întreba dacă era virgină?

— Nu, nu am.

Expresia de pe chipul lui era pe jumătate ușurare, pe jumătate durere. Îi trase o mână de după gâtul lui și i-o sărută.

— Nu vreau să te rănesc, iubito.

Lucy întinse mâna și-i mângâie cu degetul o sprânceană neagră.

— Nu ai putea să mă rănești.

Gura lui o găsi iar pe a ei, îi mângâie limba, aprinse focul care mocnea înăuntrul ei. Lucy nu se putea gândi decât că-i voia mâna *acolo*, în acel loc intim dintre picioarele ei. Un loc care tânjea după el.

— O să fac să bine pentru tine, îi promise el, înainte de a-și ascunde capul sub pătură și de a începe să coboare peste trupul ei gol.

Mai întâi se opri asupra sânilor ei, mângâind unul cu o mână în timp ce limba lui găsea vârful moale și roz al celuilalt. Îl trase ușor cu buzele, lăsând dinții să-i zgârie ușor vârful sensibil.

Lucy nu se putu abține. Își arcui spatele. Orice făcea,

nu voia să se oprească. Își strânse degetele în părul lui negru și îl lipi de ea.

— Derek!

Își ridică mâna și o trase de celălalt sfârc. Își trecu unghia peste el. Amestecul de senzații o făcu să suspine.

— Derek! strigă din nou, cu degetele încă încheștate în părul negru.

Îi simțea respirația fierbinte pe sâni.

— Aș putea să te fac să termini numai așa, știi?

Lucy era înnebunită de dorință. Nu știa exact despre ce vorbea, dar voia să afle. Murmură:

— Mmm... îmi promiți?

Îi atinse din nou punctul sensibil al sânelui.

— Nu mă provoca!

— Dar îmi place atât de mult să te provoc! spuse ea, cu capul dat pe spate.

Îl simți zâmbind cu fața lipită de burta ei.

— Hai să găsim douăzeci de feluri de a te face să te simți bine, vrei? O să încep cu unul dintre cele mai bune.

Lucy se cutremură de plăcere. Obrazul lui aspru pe pielea fină a abdomenului ei o făcea să sară de excitație. Dumnezeu, unde se ducea?

— Aș putea să te fac să termini numai așa, repetă el, continuând să-i tortureze sfârcul între degete. Dar vreau să fac ceva și mai bun.

Lucy nu avu timp să se gândească ce ar fi putut fi mai bun, înainte de a-i simți respirația fierbinte a lui Derek chiar deasupra îmbinării coapselor ei. Oh, Dumnezeu! Avea de gând să... *Oh, da!* Vârful limbii lui se afundă în despicătura dintre picioarele ei și Lucy se cutremură. Întreg trupul i se încordă și începu să-i tremure. Mâinile lui coborâră și îi prinseră șoldurile, ținând-o pe loc, stăpânind-o.

Derek își dădu seama de clipa în care tensiunea dispăru din picioarele ei. Cam a treia oară când o pătrunse adânc cu limba. Senzația, căldura, gustul ei îl înnebuneau.

Șoldurile i se mișcau inconștient în saltea, imitând mișcările pe care le-ar fi făcut înăuntrul ei. O dorea atât de mult, nu-și amintea când fusese ultima oară atât de consumat de dorință. Dar pentru Lucy era prima oară. O fi fost ea o pisică sălbatică în afara patului, dar era virgină încă, și nu putea să o ia atât de repede pe cât și-ar fi dorit. Nu, trebuia să aibă grijă să fie o experiență de neuitat pentru ea. La urma urmei, voia să-și dorească să o repete. Gândul îl făcu să zâmbească.

Îi mângâie cu limba marginile moi și roz. Și îi împunse locul cel mai sensibil cu vârful limbii, din nou și din nou. Șoldurile lui Lucy zvâcneau atât de puternic, încât aproape o aruncau afară din pat. Gura lui o urma, o cerea, refuza să se retragă. O ținea acum de încheieturile mâinilor, pe care i le fixase pe pat, lângă șolduri. Se zbătea să se elibereze din strânsoarea lui, dar nu o lăsa.

— Ușurel, murmură el, în cârlionții care îl înnebuneau.

— Vreau să te ating! gemu ea.

— Iubito, dacă m-ai atinge acum, aș exploda.

Lucy își mușcă buza și se cutremură din nou.

— Vreau să te fac să explodezi.

Zâmbi în pielea moale a coapsei ei.

— Tu prima!

Limba lui se cufundă înapoi între picioarele ei, devorând-o fără milă. O dată. De două ori. O ducea acolo unde voia să o ducă. Tot ce îi atingeia pielea era o tortură, toate senzațiile îi erau în acel moment concentrate într-un singur punct. Șoldurile lui se încordară. Îi strânse ușor capul între genunchii ei, în timp ce coapsele începură să i se miște inconștient în ritmul impus de el. Continuă să o mângâie cu limba până când Lucy își simți coapsele arcuindu-i-se și cea mai puternică senzație din lume îi puse stăpânire pe întreg corpul. Valuri fierbinți îi cuprinseseră trupul și Lucy țipă, simțind cum îi explodează fiecare celulă în parte.

Derek o ținea strâns în timp ce corpul i se cutremura în spasme ritmice. Apoi îi șterse lacrimile de la ochi și îi dădu la o parte buclele umede de pe frunte. Își atinse nasul de al ei și îi sărută gura.

— Cum a fost?

O privi în ochii uluiți.

Un zâmbet de pisică apăru pe chipul ei superb.

— Nu am mai simțit niciodată așa ceva.

Îi sărută umărul neted.

— Mă bucur să aud.

Îl lovi peste umăr, într-un gest jucăuș. Încă respira greu, gâfâia.

— Vorbesc serios, Derek. Nici nu știam că există așa ceva. Dacă aș fi avut idee că ești capabil de... asta, te-aș fi sărutat în loc să mă cert cu tine în prima seară în care ne-am cunoscut.

Derek râse puternic.

— Ei, de asta chiar mă îndoiesc.

— Sincer, zise ea, ștergându-și fruntea cu dosul palmei. A fost pur și simplu uimitor.

Rânjetul lui Derek se întindea de la o ureche la cealaltă.

Lucy îl privi și mări ochii.

— Oh, nu! Acum ți-am dat apă la moară!

— Cum? Un bărbat nu are dreptul să se mândrească cu laudele aduse calităților lui de amant?

Lucy își mușcă buza, deja preocupată de altceva.

— Derek, ai vrea... vrei să-ți fac și eu asta ție? Întrebă ea, ușor timidă.

Își băgă capul sub pătură, lăsând să i se vadă doar ochii. Clipi.

Derek se cutremură.

— Dumnezeule, Lucy! Nu cred că aș putea supraviețui, dacă mi-ai face tu asta. Nu acum. Într-o zi? Pe toți dracii, da. Dar seara asta vreau să fie specială doar

pentru tine.

Se rostogoli deasupra ei și Lucy îl luă de după gât.

— Vreau să fiu a ta, Derek. În toate felurile.

O sărută din nou, adânc. Își împinse genunchiul între picioarele ei, căutându-i căldura umedă. Îi sărută pleoapele, urechea, gâtul.

— Îmi pare rău, iubito, murmură el, înainte să alunece în ea, să se îngroape în ea până la capăt.

Lucy scoase un strigăt micuț, dar durerea ascuțită trecu repede. Expresia chinuită de pe chipul lui Derek era mult mai dureroasă decât orice disconfort pe care îl simțea.

— Nu fi așa de supărat, zise ea, sărutându-i obrazul.

— Te-a durut? murmură el.

— Sunt bine.

Cumva, Derek știuse că Lucy nu avea să dramatizeze situația. Avea ea o limbă ascuțită ca o sabie, dar altfel era cinstită, directă și atât de simplă! Și admira atât de mult asta la ea!

Îi sărută vârful nasului.

— Te iubesc, murmură el, apoi începu să se miște în ea într-un ritm care o făcu pe Lucy să se simtă din nou cuprinsă de dorință.

— Te iubesc, îi șopti în ureche multe minute mai târziu, exact înainte să explodeze înăuntrul ei și să se prăbușească peste ea, satisfăcut și fericit.

— Și eu te iubesc, Derek, șopti Lucy în urechea lui.

Capitolul 49

Lucy se rostogoli într-o parte și îl privi pe bărbatul care dormea lângă ea, scăldat de primele raze ale dimineții. Adevărul era că se dăduse jos din pat și se dusese în vârful picioarelor până la fereastră, ca să tragă draperiile și să îl poată privi în voie. Apoi se întorsese în pat și se strecurase

înapoi sub așternuturi, puțin stânjenită de propria-i goliciune. Derek, pe de altă parte, nu avea niciun motiv să se rușineze. L-ar fi putut privi ziua întreagă.

Își întinse brațele deasupra capului și se răsuci în somn, cu fața spre ea. Lucy îl privea cu atenție. Descoperea tot felul de lucruri noi și minunate la el. De exemplu, observă pentru prima dată că părul lui negru se ondula ușor la vârfuri. Se afundă în pernă și continuă să îl privească – nasul perfect drept, gura senzuală, umerii puternici și rigizi și... oh. Se uită cu mai multă atenție la cicatricea de pe umărul lui. Fără îndoială, dobândită într-una din multele bătălii la care luase parte.

Bărbatul acesta era un supraviețuitor. Gândul îi veni din senin. Se născuse într-o familie obișnuită, dar, prin propriile forțe, devenise extraordinar. Așa era. Extraordinar. Extraordinar de frumos, își acoperi zâmbetul cu degetele, apoi întinse mâna și îi mângâie părul care-i cobora de pe piept înspre abdomen.

Fusese o vreme când crezuse că nu avea ce căuta printre aristocrați. Acum însă își dădea seama cât de nobil era cu adevărat. Supraviețuise iadului războiului, își condusesese oamenii în luptă și câștigase. Era nobil. Cel mai nobil dintre nobili. Cu siguranță, mai nobil decât mulți dintre băieții răsfățați din înalta societate, care nu făcuseră nimic extraordinar în afară de faptul că se născuseră într-o anumită familie.

Derek îi spusese că o iubește noaptea trecută. Îi spusese acest lucru în timp ce o făcuse să simtă lucruri pe care nu le mai simțise niciodată până atunci. Putea fi adevărat? Era posibil ca acest bărbat extraordinar chiar să o iubească? Cât timp avea să treacă până o să se obișnuiască cu această idee? Îi spusese și ea că îl iubește. Și îl iubea. Îl iubea. Iubea totul la el. Loialitatea lui față de prieteni. Refuzul de a da înapoi. Umorul cu care tratase bătăliile ei. Chipul lui frumos și curajul de care dăduse

dovadă în armată. Ca să nu mai vorbească despre lucrurile pe care se pricepea să le facă în pat. Respiră adânc, cu un zâmbet poznaș pe buze.

Derek se întoarse și mai mult spre ea și deschise un ochi luminos.

— Bună dimineața.

— Bună dimineața, răspunse Lucy, ghemuindu-se la loc lângă el.

O cuprinse cu un braț pe după talie și o trase lângă el. Se potrivea perfect în acel spațiu, cuprinsă de brațele lui.

— Cum ai dormit? întrebă el.

Lucy aproape că se înecă.

— Nu am dormit prea mult, nu?

— Hm, ai dreptate.

Îi sărută partea din spate a capului.

— Mă întreb cât o fi ceasul.

Lucy oftă.

— Puțin după răsărit.

— Probabil că reputația ta a fost deja compromisă. Prin urmare, nu văd niciun motiv să ne dăm jos din pat până la prânz. O să cer să ni se aducă o tavă cu micul dejun.

Lucy se întoarse pe jumătate spre el.

— Nu! Nu poți chema un servitor să aducă mâncare, cât timp sunt eu aici.

Derek zâmbi încet, senzual.

— De ce nu?

— De ce nu? Probabil că am ajuns deja scandalul anului după ce am venit singură la tine în casă în toiul nopții și nu am mai plecat.

Îi dădu la o parte părul de pe față și-i mângâie obrazul.

— Servitorii mei nu ar compromite niciodată numele sau reputația viitoarei ducese de Claringdon.

Lucy se opri brusc. Viitoarea ducasă de Claringdon?

Ea. Ea era viitoarea ducesă de Claringdon. Era un gând uluitor, dar adevărat. Zâmbi larg.

— Ce-i drept, îmi este cam foame.

Derek râse, se rostogoli deasupra ei și îi sărută buzele.

— Ești frumoasă.

— Mi-ai spus și mai devreme. Nu prea te cred.

Derek luă o expresie serioasă.

— Lucy, ce tot spui acolo?

— Știu că nu sunt Cass. Ea este atât de... perfectă. Și mă întrebam dacă...

Se opri stânjenită, neștiind cum să continue. Ce voia să spună? „Mă întrebam dacă o să mă mai iubești mai târziu? Dacă o să mă părăsești, când n-o să-ți mai fiu pe plac? Așa cum au făcut părinții mei, după ce-a murit Ralph.”

Derek privi adânc în sufletul ei.

— Cass e frumoasă, e adevărat. Dar nu este mai frumoasă decât tine. Tu ești absolut senzațională. Mi-am spus asta în prima seară în care te-am văzut.

Lucy miji ochii.

— La balul familiei Chambers?

— Da.

Lucy îl privi suspicioasă.

— Nu-i adevărat.

— Ba cu siguranță este. M-am gândit cât de rău îmi părea că o fată atât de frumoasă era hotărâtă să mă urască.

Zâmbetul lui Lucy dispăru.

— Nu te uram, Derek. Crede-mă! Voiam doar să o ajut pe Cass.

Derek dădu din cap și o sărută pe obraz.

— Știu.

Lucy își dresе vocea, și obrajii i se îmbujorară. Se întoarse spre el și îl cuprinse cu brațul.

— Parcă spuneai ceva despre douăzeci de moduri de a mă face să mă simt bine.

Derek zâmbi ștrecărește.

— Ah, da. Cred că ne-au mai rămas nouăsprezece.

Lucy râse și îl mușcă ușor de gâtul încordat.

— În cazul acesta, Excelență, trebuie să începem!

Capitolul 50

Mai târziu în acea dimineață, Lucy stătea în fața șifonierului deschis, cu mâinile în șolduri, privindu-i conținutul. Ce putea păstra noua ducasă de Claringdon și ce trebuia să dispară?

Oh, avea nevoie de ajutorul lui Cass. Lucy nu dădea doi bani pe modă și Jane la fel. Jane spusese chiar de mai multe ori că s-ar fi călugărit doar de dragul simplității ținutei vestimentare și pentru a scăpa de toate zorzoanele inutile – dacă nu ar fi trebuit să înghită și toate aberațiile alea religioase.

Din fericire, Lucy reușise să se strecoare înapoi în casă în acea dimineață fără ca Garrett sau mătușa Mary să-și dea seama că fusese plecată. Lucy tocmai se pregătea să se dea bătută și să se ducă să o caute pe Cass, când o bătaie puternică răsună în ușă.

— Cine este? strigă ea.

— Eu sunt, se auzi vocea dulce a lui Cass.

Lucy se duse repede la ușă și deschise. Ce moment excelent!

— Intră, draga mea! Tocmai mă uitam la...

Gura lui Lucy se închise cu zgomot. Cass era în mijlocul coridorului, albă la față și frângându-și mâinile.

— Oh, Lucy, trebuie să vii repede!

Lucy era cu sufletul la gură.

— Ce este, Cass?

— Mama și *papa* s-au dus la reședința ducelui ca să-i ceară să mă ia în căsătorie.

Cuvintele se revărsară de pe buzele lui Cass ca apa printr-un baraj rupt.

Lucy duse instantaneu mâna la gât.

— Nu.

— Ba da, spuse Cass dând din cap, făcând bucele blonde să i se clatine la tâmpile. Este îngrozitor. Sunt moartă de rușine. Mă tem că, dacă nu ne ducem acolo ca să încercăm să le explicăm ce s-a întâmplat, *papa* îl va forța pe Derek să mă ceară de soție și nu aş putea suporta așa ceva. Trebuie să vii cu mine, Lucy. Trebuie să mă ajuți.

Lucy dădu repede din cap, arătând înspre coridor.

— Sigur că da. Să mergem!

Coborâra amândouă în cea mai mare grabă în foaier, unde Lucy zăbovi o clipă să-și pună o pelerină și o bonetă. Apoi plecară cu trăsura cu care venise Cass.

Bătăile lor insistente în ușa lui Derek fură întâmpinate de vocea monotonă a lui Hughes.

— Da?

— Trebuie să vorbim numaidecât cu Excelența Sa, spuse Lucy.

Din fericire, majordomul se purta ca și cum nu ar mai fi văzut-o pe Lucy până atunci.

— Excelența Sa este ocupată, are deja vizitatori.

— Știm!

Cass trecu pe lângă bărbatul masiv. Lucy era impresionată de hotărârea ei.

Hughes le privi pe amândouă ca și cum ar fi fost niște nespălate de pe stradă, care dădeau buzna în bucătărie ca să cerșească mâncare. Evident împotriva voinței lui, le conduse în salonul unde lordul și Lady Moreland discutau deja cu ducele. Lucy și Cass năvăliră înăuntru. Însă ceilalți nu părură să le observe.

Derek stătea în picioare, sprijinit de șemineu, cu fața împietrită.

Lady Moreland, cu nasul ridicat, era așezată pe canapeaua îngustă. Lordul Moreland pășea nervos pe covorul scump, strigând către duce:

— Nu permit ca fiica mea să fie tratată cu asemenea lipsă de considerație!

Un mușchi zvâcnea pe gâtul lui Derek.

— Milord, dacă ați fi rezonabil...

Lordul Moreland se trase de rever.

— Am fost rezonabil, Claringdon. Mai mult decât rezonabil. Am tot așteptat să vii și să-mi ceri mâna fiicei mele. Îți cer să te porți cuviincios.

— Da, eram convinși că veți veni să ne cereți mâna Cassandrei, spuse Lady Moreland, tamponându-și fruntea cu batista.

— Sunt sigur că, dacă am discuta cu toții în mod rațional... continuă Derek.

— A trecut timpul pentru discuții raționale, strigă tatăl lui Cass.

Cass trase aer în piept și făcu un pas în față.

— Mamă, tată, știu că amândoi considerați că faceți ceea ce e bine pentru mine, dar faceți o greșeală cumplită.

Soții Moreland se întoarseră și își priviră lung fiica.

— Să nu mai aud niciun cuvânt, Cassandra. De săptămâni întregi, nu mai gândești cum trebuie, spuse mama ei.

Cass ridică mâna într-un gest implorator.

— Mamă, te rog! Nu vreau să mă mărit cu ducele.

Tatăl lui Cass își încleștă atât de tare maxilarul, încât îi scrâșniră dinții.

— Domnișoară, nu știi ce spui.

Cass ridică bărbia.

— Ba da, știu. Vă spun că refuz să mă mărit cu el.

— Ba o să te măriți cu el, și nu vreau să mai aud

niciun cuvânt! insistă mama ei. Căpitanul Swift intenționează să se însoare cu verișoara ta, după ce se întoarce. Nu te îmbăta cu apă rece în privința asta. În plus, are un frate mai mare. Nu va moșteni titlul familiei.

Ultimul comentariu îl făcu pe Derek să ridice sprâncenele.

Cass își împinse bărbia în față.

— Nu mă îmbăt cu apă rece, mamă. Crede-mă! Dar asta nu înseamnă că trebuie să distrug viața altui om, târându-l într-o căsătorie lipsită de dragoste.

— Cine zice că e lipsită de dragoste? sări mama ei. Ați putea învăța să aveți sentimente unul pentru celălalt într-o bună zi.

Cass zâmbi și traversă covorul gros ca să se aplece și să mângâie obrazul mamei ei.

— Oh, mama! Știu că vrei ce e mai bun pentru mine. Crede-mă, știu! Dar ducele este îndrăgostit nebunește de Lucy și nu îl pot învinovăți.

Se întoarse spre cei doi prieteni ai ei cu un zâmbet călduros. Lucy îi zâmbi la rândul ei, iar Derek dădu din cap și își mută greutatea de pe un picior pe celălalt, cu mâinile strânse la spate.

— Lucy! țipă Lady Moreland. Lucy este cea mai indezirabilă fată nemăritată a sezonului!

Lucy strâmbă din nas și-și astupă gura cu mâna. Cumva, nu credea că ar fi fost momentul să-i atragă atenția lui Lady Moreland că Jane era, totuși, mai indezirabilă decât ea.

Tatăl lui Cass își lovi coapsa cu mânușile de piele. Ridică un deget spre Cass.

— Nu-mi pasă de cine este îndrăgostit. Te-a lăsat să crezi că are intenția să se căsătorească cu tine și, dacă este cu adevărat un *gentleman*, va face acum ceea ce se cuvine în fața lui Dumnezeu.

Tonul cu care pronunțase cuvântul „gentleman” nu

trecu neobservat de nimeni dintre cei prezenți. Punea la îndoială onoarea lui Derek. Pumnul lui Derek era strâns ca o menghină.

Lady Moreland sări în picioare.

— Spune-mi, Claringdon, refuzi să te căsătorești cu fiica mea?

Derek dădu din cap.

— La fel cum și ea refuză să se căsătorească cu mine, milady. Da.

Cass dădu din cap.

— Mamă, dacă mă voi căsători într-o zi, vreau un soț care să mă iubească așa cum o iubește ducele pe Lucy.

Fața lui Lady Moreland deveni de-a dreptul vânătă.

— Lucy? Lucy Upton n-o să fie niciodată ducesă!

Derek încleștă bărbia.

— Am încercat să fiu civilizat, Lady Moreland, însă acum trebuie să vă rog să plecați din casa mea. Nu vă permit să vorbiți astfel despre viitoarea mea soție.

Lucy scoase o mică exclamație. Derek îi lua apărarea. Nimeni nu mai făcuse vreodată asta. Cass își trase mama de mână.

— Să mergem, mama, înainte să spui ceva ce o să regreti.

Tatăl lui Cass își trase atât de tare mânușile, încât Lucy se întrebă dacă nu cumva se rupsese pielea. Se duse spre ușă cu pași apăsați, o deschise și se întoarse apoi spre soția sa, așteptând-o să îl urmeze.

Lady Moreland se răsuci în falduri de mătase portocalie, strângând săculețul în mână. Se întoarse spre Derek și Lucy, care stăteau unul lângă celălalt, în fața șemineului.

— Ascultă-mă bine, Claringdon, șuiere Lady Moreland printre dinți. Poate că refuzi să te căsătorești cu Cassandra, dar o să înghețe iadul până când un duce o să se însoare cu una ca Lucy Upton. Mă voi duce personal la regină și o voi

informa de toată această șaradă. Întâmplător știu că ai primit titlul și domeniul ducal cu condiția să îți iei o soție care să aibă aprobarea Coroanei. Regina nu va îngădui această căsătorie.

Lucy înghiți în sec și întoarse capul. Derek, cu mușchiul încă zvâcnindu-i pe gât de furie, dădu din cap înspre Lady Moreland.

— Faceți ceea ce considerați, milady. La fel voi proceda și eu.

Două minute mai târziu, toți cei trei membri ai familiei Moreland părăsiseră casa lui Derek. Cass o îmbrățișase strâns pe Lucy și își luase rămas-bun de la Derek, oferindu-le amândurora urările ei cele mai calde. Resemnați, lordul și Lady Moreland se întorseseră la trăsura lor, însoțiți de Cassandra. Lady Moreland se opri doar cât să-i mai arunce lui Lucy o privire otrăvită.

De îndată ce ușa se închise în urma lor, Lucy se prăbuși pe canapea. Tremurând, își lăsă capul să-i cadă în mâini. Derek veni și se așeză lângă ea. O strânse cu putere în brațe.

— Nu o lua în seamă. E doar furioasă, atâta tot.

Lucy se desprinsese din brațele lui și se uită la el.

— Nu, Derek, nu înțelegi. Regina, nu... Nu este de acord cu mine. Nu va fi de acord. Cum de nu m-am gândit până acum? Nu o să meargă.

O mie de expresii apărură deodată pe chipul lui Derek.

— Ce vrei să spui?

— Regina nu-și va da acordul. Știu sigur.

— Nu avem nicio garanție că Lady Moreland se va duce măcar să-i spună. Probabil că a fost doar o amenințare.

Lucy clătină din cap.

— Nu crezi că regina va observa căsătoria unuia dintre ducii ei?

— Puțin îmi pasă ce crede regina! Putem să facem rost de o licență specială și să ne căsătorim înainte să bage cineva de seamă.

Lucy îi puse o mână pe mâneca hainei.

— Este adevărat ce a spus Lady Moreland? Titlul și domeniul ducal vin cu condiția să-ți iei o soție pe care Coroana să o aprobe?

Derek înjură în barbă.

— Da.

Lucy strânse ochii.

— Nu mă vor accepta pe mine.

— Nu are niciun sens. Ești fiica unui conte.

— Fiica nedorită a unui conte, care s-a făcut de râs la debutul ei. Sunt mai multe motive pentru care am rămas nemăritată toți acești ani, Derek.

Derek își trecu ambele mâini prin păr.

— Debutul tău a fost acum cinci ani. Că să nu mai spunem că deja am...

Lucy întoarse capul, nu se putea uita la el.

— Am încredere că nu vei spune nimănui despre asta. Și trebuie să-i ceri și lui Hughes să fie discret.

— Pe toți dracii, Lucy, firește că nu voi spune nimănui! Iar Hughes va ajunge în stradă dacă îndrăznește să sufle măcar un cuvânt, dar...

Lucy întoarse brusc capul spre el.

— Tu nu înțelegi societatea așa cum o înțeleg eu, Derek.

— Puțin îmi pasă de nenorocita voastră de societate! mârâi el. Lucy îi cercetă chipul.

— Spui că nu-ți pasă, dar dacă ai fi forțat să renunți la titlu?

O prinse de brațe și privi fix în ochii ei, rostind cuvintele prin dinții încleștați.

— Nu se va ajunge la asta. Spune da. Mărită-te cu mine, Lucy! Lucy se trase din brațele lui, se ridică în

picioare și se duse la ușă. Puse o mână pe clanța rece, de alamă, cu fața spre lemnul închis la culoare.

— Nu-ți pot spune da, Derek. Nu când știu că te-ar putea costa tot ce ai dobândit. Răspunsul meu este nu.

Capitolul 51

O scrisoare din partea reginei Charlotte prin care era chemată la curte. Nu conta de câte ori Lucy privea cu ură epistola odioasă, scrisă pe hârtie scumpă, dorind să o prefacă în cenușă. Continua să aștepte pe biroul ei, urmărind-o.

Regina, mama prințului regent, fusese coșmarul lui Lucy în ultimii cinci ani de viață. Ea și mama ei strânseseră recuzita de volane și zorzoane cerute de ocazie: fuste demodate, pe crinoline uriașe, pălării cu pene și ghete cu tocuri înalte, prinse cu prea multe panglici în care să te împiedici. Ca orice familie îndatoritoare, se duseseră la palat, pentru ca Lucy să-și facă debutul în camera reginei. Fusese singura ocazie în care Lucy își amintea ca mama ei să-i fi acordat o cât de mică atenție, de la moartea lui Ralph. Iar Lucy încercase, chiar încercase. Cât putuse ea de mult. Dar mama ei voia să pretindă că era altfel decât în realitate. Că era... Cass. Și Lucy greșise. Din nou. Nu avea să fie niciodată un fiu. Era doar o fiică necorespunzătoare.

Se duseseră la palat în acea zi, doar ca să fie escortate afară după ce comportamentul lui Lucy îi atrăsese după sine interzicerea de a mai apărea în prezența reginei și dizgrația prințeselor. Lucy nu se bucurase nicicând mai mult să plece dintr-un loc. Singurul lucru bun era că nu avea să mai fie vreodată nevoită să se întoarcă.

Niciodată, cu excepția situației când ar fi fost chemată

de Maiestatea Sa.

Se pare că Lady Moreland își pusese în practică amenințarea de a aduce la cunoștința reginei planurile de căsătorie ale noului său duce. Pentru că Derek primise titlul cu anumite condiții, fără aprobarea maiestăților lor nu se putea căsători. Era de neconceput, dar era adevărat. Era nevoie de aprobarea regală. Iar Derek alesese cea mai nepotrivită candidată din întreaga societate. Pe ea.

Niciodată în viața ei nu-și dorise Lucy mai mult să fie respectabilă și cuviincioasă, să știe să spună și să facă ceea ce trebuie. Dar regina deja o detesta. Asta, firește, dacă-și mai amintea de ea, dar cum ar fi putut să o uite? Tânăra care pornise un scandal chiar în anticamera ei? Cea care făcuse o criză și nu-i arătase suveranei respectul care i se cuvenea? Detestabil! Asta era Lucy, o ființă detestabilă. Lady Lucy Upton, detestabila.

Și făcuse deja cea mai mare greșală dintre toate. Când petrecuse noaptea cu Derek, nu-i trecuse nicio clipă prin minte că Lady Moreland ar fi putut încerca să-i strice planurile de căsătorie, dar se pare că mama lui Cass era atât de adânc pierdută în iluziile pe care și le făcuse pentru fiica ei, încât era pornită să se răzbune cu orice preț.

Cass se furișase afară din casă și venise să o vadă pe Lucy, în ciuda insistențelor mamei ei de a pune capăt acestei prietenii. Cass plânsese și îi spusese lui Lucy cât de rușine îi era de comportamentul mamei sale și cât de rău îi părea.

— Am încercat să stau de vorbă cu ea, Lucy. Refuză să mă asculte.

În cele din urmă, se pare că nu se putea face nimic. Lady Moreland avea relații puternice la curte și părea absolut hotărâtă să se facă auzită de regină. Nu îl putea forța pe duce să se însoare cu fiica ei, dar cu siguranță putea să încerce să strice planurile respectivului duce de a se căsători cu o femeie necorespunzătoare pentru această

poziție. Iar acum chemarea din partea reginei era pe biroul ei, ca un fel de incriminare scrisă, amintindu-i lui Lucy cât de puțin se aseamăna cu o lady și cât de necorespunzătoare era și avea să fie întotdeauna.

Lucy tocmai se hotărâse să arunce hârtia în foc, când Cass și Jane apărură în salon.

— Am venit să te ajutăm. Avem nevoie de un plan, spuse solemn Jane, cu mâinile în șolduri, căutând deja tăvița de ceai pe care cu siguranță avea să găsească mult iubitele ei fursecuri.

— Un plan? repetă Lucy, întorcându-se spre prietenele ei. Îmi trebuie un plan?

— Oh, sigur că-ți trebuie un plan, răspunse Jane, așezându-se pe un scaun din lemn de trandafir, lângă prietena ei. Doar nu crezi că situația se va rezolva de la sine, nu?

Lucy se încruntă.

— Ce situație?

Cass se duse până la birou și luă de acolo invitația sosită din partea reginei.

— Exact cum ne așteptam, regina dorește să te vadă.

Lucy clipi.

— Cum de ai...?

Cass ridică din umeri.

— Am făcut unele cercetări. Se pare că, atunci când un duce hotărăște să-și ia o soție, potențiala mireasă trebuie să fie în mod oficial chemată de regină.

Lucy dădu ochii peste cap.

— Presupun că ar trebui să mă simt onorată că Maiestatea Sa binevoiește să-și facă timp să mă cunoască.

Cass bătu din picior.

— Vezi? Asta e problema! Trebuie să renunți la atitudinea asta, dacă vrei să te ajutăm.

— I-ai spus Excelenței Sale?

Jane, care între timp găsisese tava de ceai, își îndesă un

biscuit în gură.

Lucy oftă.

— Nu. La ce bun? Nu va fi niciodată de acord cu mine. Oh, Cass, de ce ți-am stricat tocmai ție șansele la o căsătorie cu ducele pentru asta? Poate că tu și Derek ați fi fost fericiți împreună.

Cass o lovi pe Lucy peste mâneca rochiei.

— Te-ai prostit de tot? Ne-am fi distrus unul pe celălalt, și o știi foarte bine. Ca să nu mai vorbim de faptul că Derek este îndrăgostit nebunește de tine și tu de el.

— Spune-i și partea cealaltă, o îndemnă Jane.

Cass se întoarce din nou spre Lucy.

— Oh, da. Am aflat că și ducele a primit la rândul lui o invitație asemănătoare.

Lucy se încruntă.

— Trebuie să apară în fața reginei?

Cass clătină din cap.

— Nu, în fața prințului regent.

— Derek îl detestă pe prințul regent, răspunse Lucy.

— Nu contează. Dacă vrea să primească aprobarea lui, va trebui să fie convingător. De aceea am venit să te ajutăm să concepi un plan.

Lucy se uită pe rând la prietenele ei.

— Repeti cam mult cuvântul ăsta. Ce anume vă așteptați să fac?

Jane lăasă la o parte farfuria și-și șterse gura cu șervețelul.

— Ne așteptăm să-ți intri în rol, firește. Așa, ca la o piesă de teatru.

Lucy ridică o mână în aer.

— O piesă de teatru? Ce tot spui acolo?

Cass trase aer în piept.

— Lucy, ascultă-mă! Trebuie să mergi la curte, să fii sfioasă și prezentabilă – și, cel mai important, să-ți ții gura!

Lucy își privi prietena cu ochii mijiți.

— Spui asta ca și cum așa ceva ar fi cu putință.

— Sigur că este Luce, adăugă Jane. Imaginează-ți că ești actriță!

Cass dădu din cap.

— Vorbim foarte serios, Luce. Trebuie să vorbești doar atunci când Maiestatea Sa ți se adresează, trebuie să-ți ții ochii în pământ și trebuie să-i lași impresia că te-ai schimbat și că ești acum o adevărată lady. Trebuie să o convingi pe regină că te-ai schimbat de la - hm - de la incidentul de acum cinci ani.

Lucy gemu.

— Aveți idee cât de greu o să-mi fie?

Jane rânji.

— Sigur că avem. Tocmai de aceea am venit să te ajutăm.

Cass se aplecă și îi strânse umărul.

— Trebuie să o faci, Lucy... pentru Derek.

— Derek știe?

Jane și Cass schimbară o privire.

— Nu încă. Ne-am gândit să vedem cum merge înainte să...

— Înainte să-i dați speranțe? termină Lucy propoziția în locul prietenei ei.

— Are și așa destule pe cap. Trebuie să-l impresioneze pe prinț... zise Cass.

Lucy se uită din nou de la una la cealaltă.

— Bine. Și ce îmi sugerați, mai exact?

Zâmbetul lui Cass se lărgi.

— O să te transformăm într-o lady. Ei bine, o lady de la curte.

Lucy scutură cu putere din cap.

— Oh, nu. Mama a încercat asta o dată și...

— Cu tot respectul, răspunse Cass, dregându-și vocea și cu o sclipire hotărâtă în ochi, între mine și mama ta este o mare diferență.

Privirea lui Lucy se îndreptă asupra lui Jane, care ridică doar din umeri.

— Nu te uita la mine. Eu sunt aici doar ca să te susțin. Povestea asta cu transformarea într-o lady este treaba lui Cass.

Lucy scânci. Putea face asta? Pentru Derek? Nu știa, dar trebuia să încerce. Trase adânc aer în piept și expiră încet. Apoi strânse mâinile celor două prietene într-ale ei.

— În cazul ăsta, să înceapă piesa!

Capitolul 52

Când Lucy ajunsese la palatul regal, o săptămână mai târziu, fusese dăscălită în arta comportamentului de la curte, până în cele mai mici detalii – cu alte cuvinte, fusese învățată cum să se poarte ca o fată – și învățase mai multe decât în cei douăzeci și trei de ani de viață de până atunci. Cass ar fi putut umple volume întregi cu tot ceea ce știa despre comportamentul cuviincios al unei lady. Era absolut extraordinar. De exemplu, cine ar fi crezut că exista un anumit mod în care se cuvenea să râzi la glumele unui domn? Un mod de a păși, în așa fel încât să nu pari prea grăbită? Un anumit mod de a-ți ridica fustele, atunci când pășeai prin noroi? Și un mod anume de a te adresa anumitor membri din suita reginei? Oh, probabil că Lucy mai auzise și altă dată toate aceste reguli, firește, dar nu le acordase nici cel mai mic dram de atenție cu cinci ani în urmă. Ba chiar își amintea că o plictisiseră peste măsură. Dar acum, când în joc era viitorul ei alături de Derek, Lucy studia toate acest norme imbecile ca și cum ar fi fost cea mai zeloasă și mai ambițioasă domnișoară care se pregătea să-și facă debutul în societate.

Toate regulile îi fuseseră repetate până când ajunsese

să-i fie greață de ele, întipărite în minte și exersate prin nesfârșite repetiții în prezența lui Cass, cea mai devotată și mai strictă profesoară, a lui Jane, care juca rol de spectator și nu se sfia să o ia mai tot timpul peste picior, și, ocazional, a lui Garrett, atunci când subiectul în cauză necesita prezența unui bărbat – cum ar fi fost, de exemplu, dansul.

Dar partea surprinzătoare fu aceea că Lucy reuși chiar să se simtă bine în anumite momente. Se gândea tot timpul la Derek. Își imagina că face toate acele lucruri cu Derek, că-și petrece timpul cu el. Părea un preț mic pe care să-l plătească pentru o viață întreagă alături de el. Iar, la final, se gândi, nu doar o dată, că, dacă nu și-ar fi pierdut atâta vreme protestând vehement împotriva conceptului general de a se comporta așa cum se cuvenea unei domnișoare, poate că i-ar fi plăcut de la bun început.

Chiar și așa însă, în timp ce se apropia de ușile mari care se deschideau înspre camera reginei, Lucy simțea cum stomacul i se strânge din ce în ce mai tare. Indiferent de orele pe care Cass le petrecuse încercând să o învețe, oare chiar era în stare să fie o adevărată lady? Mirosul de lămâie îi aminti de ultima ocazie în care fusese aici. Își înghiți un nod din gât. Cel puțin mama ei nu mai era cu ea de data asta, ca să o vadă cum se face de rușine. Oh, îi scrisese mamei ei și îi menționase în treacăt faptul că fusese invitată să o vadă pe regină, dar se abținuse să spună ceva despre posibilitatea de a se logodi cu un duce. Nu avea niciun rost să-i dea prea mari speranțe mamei ei, când era posibil să nu iasă nimic până la urmă. Firește, era posibil ca bârfele să ajungă la urechile mamei ei înainte ca Lucy să aibă ocazia să-i explice. Dar era dispusă să își asume acest risc. Cel puțin mătușa Mary fusese înduplecată să nu spună nimic până când situația nu se lămură într-un fel sau altul. Lucy putea fi întotdeauna sigură că mătușa Mary va fi de partea ei, într-un conflict cu maică-sa.

Doi vaeți chipeși, purtând livreaa regală, deschiseră

ușile uriașe în fața lui Lucy. Aceasta trase aer în piept și începu să înainteze încet înspre tron. Pașii îi răsunau cu ecou pe dalele de marmură. Cu cât se apropia mai mult, cu atât mai multe detalii recunoștea din scena la care luase parte cu cinci ani în urmă. Prințesele, așezate pe scaune, erau aliniate de-o parte și de cealaltă a mamei lor, servitorii, alerti, erau înșirați pe lângă perete, doamnele de onoare și restul curtenilor își făceau de lucru râzând și – Oh, stai! Nu râdeau. Erau tăcuți. Nimeni nu spunea nimic. Toți o urmăreau cum înaintează.

Lucy se concentrează să-și mute un picior în fața celui alt. Echilibrul, îi spusese Cass, era cheia etichetei de la curte. Cercurile crinolinei, care aproape că o răsturnaseră pe Lucy cu cinci ani în urmă, erau supuse și controlate de această dată. Cel puțin își putea revendica această mică victorie.

Privi în jur. Mătușa Mary o însoțise, și Cass era și ea acolo, așa cum îi promisese. O implorase în genunchi pe mama ei să-i dea voie să vină azi. Lucy bănuia că Lady Moreland îi îngăduise acest lucru doar pentru ca regina să vadă că fiica ei ar fi fost o ducesă cu mult mai potrivită, însă, chiar și așa, Lucy era bucuroasă să aibă susținerea prietenei ei.

Cass și mătușa Mary îi zâmbiră amândouă încurajator lui Lucy, chiar înainte ca această să se oprească, la câțiva pași în fața tronului.

— Lady Lucy Upton, Maiestatea Voastră, anunță un servitor îmbrăcat într-o ținută cu însemnele regale.

Regina o privi pe Lucy de sus. Părea că o studiază din cap până-n picioare. Fără îndoială că și prințesele făceau același lucru. Nu se putea uita la ele.

— Lady Lucy, intonă regina.

Lucy își ținu respirația. Dacă își amintea corect, aceasta era una dintre părțile cele mai dificile. O reverență în sala tronului, când aveai pe tine o crinolină cu o mie de cercuri, era un adevărat gest de curaj. Exista întotdeauna

posibilitatea să nu te mai poți ridica. Dar Cass o pusese să exerseze până când Lucy simțise că o să-i crape coastele. Era pregătită. Înghiți. Spera să-i iasă.

Se aplecă, executând reverența cuvenită, până când aproape că atinse pământul, sperând din tot sufletul să nu se împiedice și să aterizeze direct în nas.

— Maiestatea Voastră.

— Poți să te ridici, îi îngădui regina, după puțin timp.

Încet și cu mare grijă, Lucy se ridică. Gata, o parte extrem de dificilă se încheiase. Câte mai rămâneau?

Regina își strânse mâinile în poală și se uită la Lucy.

— Lady Moreland îmi spune că se îndoiește că ai fi o soție potrivită pentru Claringdon.

Lucy își ținu privirea fixată în podea. Ar fi vrut să o pocnească pe Lady Moreland sau măcar să o împingă și s-o izbească de un perete. Cum putuse o ființă atât de minunată și de drăgălașă precum Cass să iasă dintr-o femeie atât de oribilă? Lucy clătină din cap. Trebuia să se concentreze. *Sfioasă. Modestă. Cuminte.*

— Înțeleg, Maiestatea Voastră.

— Și ești de aceeași părere? Întrebă regina, cu voce pițigăiată.

— Nu, Maiestatea Voastră, nu sunt.

Dacă modestia însemna să mintă, Lucy pur și simplu nu o putea face. Aproape că o auzi pe Cass oftând.

— Înțeleg.

Regina ridică mâna, și un valet veni în grabă cu o coală de hârtie. Un alt valet se grăbi să îi aducă reginei o pereche de ochelari cu rame de aur. Regina și-i puse pe nas și despături hârtia.

— Scrie aici că se știe despre dumneata că-ți place să faci giumbușlucuri la călărie.

Lucy înghiți. Oh, nu. Regina avea o listă? Nu putea să se termine bine.

— Da, Maiestatea Voastră.

— Ai învățat să vânez și să pescuiești în copilărie?
Cu ochii pironiți în continuare în podea, Lucy dădu din cap.

— Da, Maiestatea Voastră.

— Faci poțiuni pentru cai?

Lucy înghiți.

— Și pentru ogari. Și, uneori, și pentru oameni,
Maiestatea Voastră.

— Ai provocat o dată un băiat la duel?

Vocea reginei se ridică o octavă când rosti această întrebare.

— Da, Maiestatea Voastră.

— Hmpf!

Lucy simți cum broboane de sudoare i se formează pe frunte. Oh, nu mergea bine! Nu mergea bine deloc.

— Ai...

Regina se opri, și Lucy îndrăzni să ridice privirea. Regina își scoase ochelarii și își frecă ochii, înainte să așeze ramele înapoi pe nasul regal.

— I-ai cerut tatălui dumitale să-ți dea voie să urmezi cursurile de la Eton?

Sprâncenele reginei se arcuiră în timp ce se uita spre prințese.

— Nu poate fi corect.

— Este, Maiestatea Voastră, răspunse Lucy.

Asta era. Dacă auzea o bufnitură, cu siguranță ar fi fost de la Cass, care leșinase.

Prințesele chicotiră la auzul mărturisirii lui Lucy. Lucy se înfiora. Își amintea acest sunet, îl mai auzise și cu cinci ani în urmă. Îi rămăsese întipărit în minte.

Regina miji ochii și o privi lung. Lucy se uită la monarhul din fața ei. Femeia avea cincisprezece copii și un soț nebun.

Cu siguranță, văzuse destule ciudățenii la viața ei. Dar se uita acum la Lucy de parcă ar fi fost o creatură venită de

pe altă lume.

— Învârtește-te, Lady Lucy, îi ceru regina.

Lucy scrâșni din dinți și făcu așa cum i se ceruse.

— Mi s-a spus că ai o limbă ascuțită, spuse apoi regina.

Angelică... Angelică...

— Și asta e adevărat, Maiestatea Voastră.

Regina își scoase ochelarii de pe nas. Valetul veni repede să-i ia.

— Și ți-o ții în frâu astăzi, de dragul meu?

— Categorie!

Poate că rostise cuvântul pe un ton prea vehement.

Din nou chicote din partea prințeselor. Lucy ar fi vrut să se deschidă podeaua și s-o înghită.

— Înțeleg, intonă regina. Lady Moreland mă mai informează și că, atunci când ai făcut reverența de la debutul dumatăle, ai provocat o adevărată scenă.

Lucy își lăsa umerii să i se relaxeze pentru prima oară de când pășise în salonul reginei. Oh, slavă cerurilor! Regina nu își amintea personal.

— Este... este posibil, Maiestatea Voastră.

— A fost așa sau nu, Lady Lucy?

Putea auzi vocea lui Cass în mintea ei. „Spune că nu. Spune că nu!”

Lucy trase adânc aer în piept.

— Da. Am provocat o scenă îngrozitoare, Maiestatea Voastră. Regret acum doar pentru că mă tem că vă va afecta decizia în ceea ce privește căsătoria mea cu ducele de Claringdon.

Exclamații de uimire răsunară în jur. Toate privirile erau îndreptate înspre regină. Oare cum avea să răspundă prealuminata față?

Cu colțul ochiului, Lucy o zări pe Cass, lângă mătușa Mary, făcându-și nervoasă vânt cu evantaiul. Chipul mătușii părea să se fi transformat într-o mască schimonosită, iar

Lady Moreland își ținea mâinile strânse la piept, cu un zâmbet superior și satisfăcut pe față. Știa că deja câștigase.

Lucy își ridică fustele. Cass fusese fermă. Trebuia să se retragă cu spatele din încăpere de îndată ce regina termina cu ea.

Nu te întorceai niciodată cu spatele la un monarh, iar retragerea lui Lucy avea să fie probabil cea mai umilitoare din istorie.

— Mai am o singură întrebare pentru dumneata, Lady Lucy, spuse regina.

Lucy înghiți.

— Da, Maiestatea Voastră?

— *De ce* vrei să te măriți cu ducele de Claringdon?

Lucy trase adânc aer în piept.

— Adevărul, Maiestatea Voastră, este că regret faptul că e duce. Vreau să mă mărit cu el pentru că e cel mai minunat bărbat pe care l-am întâlnit vreodată. Mai devotat, mai iubitor și mai bun decât își pot imagina cei din jurul lui. Îl iubesc, Maiestatea Voastră, și aș face orice pentru el. Inclusiv să vin aici azi, îmbrăcată cu rochia asta ridicolă și cu o pălărie cu atâtea pene încât mă aștept în orice clipă să-și ia zborul și cu corsetul atât de strâns încât mă mir că mai pot respira, modestă și smerită și hotărâtă să mă comport cuviincios pentru șansa de a-mi petrece restul vieții alături de el.

Asta fusese cireașa de pe tort. Bietele prințese rămăseseră mute. Gurile lor regale se căscaseră simultan.

Lucy privi în jur. Mama lui Cass își freca practic mâinile de încântare. Iar Cass se albise atât de tare la față, încât Lucy era sigură că o să leșine – iar asta ar fi putut fi, la urma urmei, momentul de neatenție de care Lucy avea nevoie ca să iasă din încăpere, fără ca toate privirile să fie ațintite asupra ei. „Leșină, Cass, leșină!”

Regina o privi pe Lucy cu ochii mijiți și începu să bată cu degetele în brațele fotoliului decorat cu motive

complexe.

— Îmi amintesc de dumneata, Lady Lucy. Mi-ai spus că nu apreciai faptul că fusesseși obligată să te îmbraci cu niște haine incomode doar ca să fii expusă ca la o paradă și ți-ai aruncat pantofii din picioare după ce ai spus în gura mare că te rodeau îngrozitor.

Lucy închise ochii. Oh, da, despre ea era vorba. Își lăsă capul în jos.

— Da, Maiestatea Voastră.

— Apoi ți-ai smuls penele din păr și ți-ai întrebat mama dacă luase sfârșit întreaga „fanfaronadă”.

Lucy își apăsă cu două degete partea din spate a capului, unde tensiunea începuse să se acumuleze.

— Da, Maiestatea Voastră.

Regina se aplecă numai puțin în față.

— Ești singurul copil al părinților dumitale, nu-i așa?

Era o întrebare surprinzătoare.

— Da, Maiestatea Voastră. Fratele meu, Ralph, a murit la vârsta de nouă ani.

Regina privi înspre prințese.

— Vă imaginați, fetelor, cum ar fi să nu aveți surori?

Murmurele compătimitoare ale prințeselor umplură încăperea. Într-adevăr, pentru cineva cu o familie atât de numeroasă, era ceva de neimaginat să fii singur la părinți.

Regina o privi din nou pe Lucy de sus.

— Te voi lăsa pe dumneata să-i dai lui Claringdon vestea că vei fi mireasa lui.

Inima lui Lucy se opri. Acum, dacă era să leșine cineva, cu siguranță ea ar fi fost aceea.

— Am înțeles bine, Maiestatea Voastră? Mi s-a părut că ați spus...

Regina dădu din cap.

— Provii dintr-o familie bună, nu văd niciun motiv să mă împotrivesc. Mi se pare că amândoi sunteți ceva mai neconvenționali și vă veți potrivi foarte bine. Ca să nu mai

spunem că e prea puțină dragoste adevărată pe lumea asta.

Prințesele oftară la unison.

Strigătul de fericire pe care îl auzi apoi Lucy probabil că fusese chiar al ei, însă nu se opri să-i descopere originea.

— Vă mulțumesc, Maiestatea Voastră! Vă mulțumesc din suflet!

Începu să se retragă cu spatele. Oh, dura mult prea mult. Cam pe la jumătatea sălii, se întoarse, își ridică fustele și o luă la goană.

Protestele vehemente ale lui Lady Moreland răsunară în vasta încăpăre. Privirea lui Lucy o întâlni preț de-o clipă pe a lui Cass. Gura acesteia era căscată într-o formă perfectă de O.

— Lucy, alergi! îi strigă Cass, cu o voce în care se simțea atât dezaprobarea, cât și un avertisment.

— Știu! îi strigă Lucy.

— De ce? întrebă Cass, cu vocea tremurându-i. Unde te duci?

Fără să încetinească, Lucy își smulse de pe cap pălăria cu pene și o aruncă în aer.

— Voi fi îndrăzneță!

Capitolul 53

Nu-i fu deloc ușor lui Lucy să-l convingă pe Hughes să-i comunice unde se afla stăpânul său în acea seară. Se pare că Derek fusese la club întreaga după-amiază și trecuse doar în grabă pe acasă, ca să se schimbe și să plece din nou, la un dineu.

Dineul prințului regent.

Lucy oftă. Două vizite regale într-o singură zi. Câte nu

făcea pentru bărbatul ăsta!

Când trăsură lui Garrett opri în fața casei Carlton, Lucy tremura.

— Ești sigură că nu vrei să intru cu tine? o întrebă Garrett.

Cât de drăguț era verișorul ei! Insistase să o însoțească.

— Trebuie să fac asta singură.

— Bine atunci, dar o să te aștept aici.

Lucy dădu din cap. Un plan de rezervă. Da. Bine.

Majordomul regal o măsură din priviri, dar păru să o creadă pe cuvânt că se numea într-adevăr Lady Lucy Upton și că avea o chestiune extrem de urgentă de discutat cu ducele de Claringdon. Fu curând escortată în salonul în care se servea cina.

Lucy auzise povești despre scandaloasele dineuri ale prințului regent, dar, firește, nu fusese niciodată invitată la unul. Realitatea întrecea orice imaginație.

O masă enormă fusese întinsă, cu cele mai fine porțelanuri și pahare de cristal. Pe fața de masă de mătase tronau platouri uriașe încărcate cu fripturi, tot felul de brânzeturi, dulciuri, legume și sosuri. O sumedenie de soiuri de vin și de ciocolată. Oriunde privea, găsea ceva mai delectabil decât înainte. Prințul însuși era cocoțat în mijlocul acestei ostentative manifestări de opulență. Două femei superbe stăteau la dreapta și la stânga lui. Lângă una din ele stătea Derek.

Fără să-și ia ochii de la el, Lucy înaintă încet până în mijlocul încăperii. Își dădu seama exact în ce moment o văzu Derek. Privirea i se fixă asupra ei și încetă orice conversație cu cei de lângă el.

Lucy continuă să înainteze, cu picioarele tremurându-i. Se opri de cealaltă parte a mesei, în fața lui Derek, și strigă, cu voce clară și sigură:

— Excelență?

Orice conversație încetă. La fel și zgomotul tacâmurilor, râsetele, muzica. O tăcere totală se lăsă în încăperea și toate privirile se întoarseră spre ea.

— Și tu cine ești? Întrebă prințul regent, dând pe gât un pahar cu vin.

Lucy îi răspunse fără să-și ia privirea de la Derek.

— Sunt Lady Lucy Upton, zise ea. Și am venit să-l văd pe ducele de Claringdon.

Prințul așază paharul pe masă și-și tamponă buzele umflate cu șervetul.

— Ah! E viitoarea ta soție, Claringdon?

Derek răspunse cu maxilarul încordat, dar fără să-și întoarcă privirea de la ea.

— Nu sunt sigur, Maiestatea Voastră. M-a refuzat ultima oară când am cerut-o în căsătorie.

— Are cineva un pachet de cărți? strigă Lucy.

Prințul regent pufni.

— Dacă am un pachet de cărți? Cu siguranță, glumești!

Bătu din palme și un valet apăru cu pachetul de cărți în doar câteva secunde. Servitorul i le întinse lui Lucy.

Derek o privi cu atenție.

— Lucy, ce faci?

Lucy înaintă, până când se afla în fața lui Derek. Îi întinse cărțile.

— Alegeți o carte, Excelență. Doar una.

Derek înghiți.

— Pentru ce?

— După cum ați spus, m-ați cerut în căsătorie odată și v-am refuzat. Dar mă aflu aici în această seară pentru a rectifica acest lucru.

— Ce vrei să spui? Întrebă Derek, mijind ochii.

— Numărul cărții va reprezenta numărul de răspunsuri mai bune pe care să vi le dau la întrebarea „Vrei să te măriți cu mine?”

— Lucy, nu trebuie să...

— Alege, murmură ea.

Privirea lui Derek alunecă asupra cărților. Trase una și o întoarce.

— Zece de treflă, anunță prințul, frecându-și mâinile durdulii de încântare.

Lucy își ridică vocea și vorbe suficient de tare cât să fie auzită de toți cei prezenți. Dacă avea să se umilească azi în fața societății, nu strica să facă un spectacol din asta.

— Da, pentru că ai supraviețuit războiului, spuse ea.

Derek ridică o mână să o oprească.

— Nu...

Lucy vorbe și mai tare:

— Da, pentru scrisorile minunate pe care mi le-ai scris.

Privirea lui nu o părăsi pe a ei.

— Da, pentru că nu ai dat niciodată înapoi în fața mea.

Expresia lui Derek se înmuie.

— Da, pentru că ai lovit cu pumnul un copac.

Prințul regent aproape că-și vărsă vinul.

— Ai lovit un copac, Claringdon?

— Nu întrebați, mârâi Derek.

Lacrimile începură să se rostogolească pe obrazii lui Lucy.

— Da, pentru că ai ales cățelul.

— De data asta, chiar că nu întreb, spuse prințul, cu o sprânceană regală ridicată.

— Da, pentru că m-ai provocat o dată la un duel verbal și ai câștigat.

Colțurile buzelor lui Derek se ridicară ușor.

— Da, pentru că detești ceaiul.

— Și eu la fel, zise prințul, dând pe gât și mai mult vin.

— Da, pentru că ești devotat prietenilor tăi.

— S-au făcut opt, strigă cineva, din capătul mesei.

Lucy își șterse lacrimile cu dosul palmei.

— Da, pentru că ai învățat să-ți schimbi hotărârile.

— Nouă! răsună altă voce.

— Da, pentru că te iubesc cu disperare și nu pot trăi fără tine.

Derek își aruncă șervetul pe masă, împinse scaunul și se ridică în picioare.

— Lucy, stai!

— Nu. Tu ai fost singurul care a vorbit ultima oară când am pus un pariu. E rândul meu.

Derek își scoase batista din buzunar și i-o întinse.

— Nu trebuie să mai spui nimic. M-ai cucerit de la „Excelență”.

Lucy zâmbi.

— Am vorbit foarte serios, spuse Derek. Nu-mi pasă dacă regina nu e de acord cu tine. Sau dacă prințul, aici de față, nu aprobă căsătoria noastră. Voi renunța la titlu, dacă de asta e nevoie.

Ochii prințului se măriră, dar sorbi fericit din paharul cu vin.

Ștergându-și lacrimile, Lucy îi zâmbi lui Derek, cu o expresie vicleană.

— Absolut nenecesar, Excelență.

Derek se încruntă.

— Cum?

— Regina ne-a dat binecuvântarea.

— Și eu la fel, deși se pare că nu interesează pe nimeni, adăugă prințul regent, sughițând. Povestea asta e al dracului de romantică.

Derek sări peste masă, o prinse pe Lucy în brațe și o învârti în aer.

— Vorbești serios?

— Foarte serios, spuse Lucy, râzând printre lacrimi.

Derek se lăsă într-un genunchi.

— Vrei să te căsătorești cu mine?

Lucy se lăsă și ea în genunchi și îl îmbrățișă.

— Da. Da. Da!

Prințul regent se lăsă pe spătarul scaunului și îl înghionti cu cotul pe marchizul de Colton.

— Ei, ca să vezi! *Îmblânzirea scorpiei*, producție proprie. Îndrăznesc să spun că este unul dintre cele mai distractive dineuri la care am participat de multă vreme. Nu credeți?

Derek se ridică și o trase pe Lucy după el.

— Acum, scumpa mea, să vedem cum facem rost de o licență specială. Pentru că nu pot să mai aștept să te fac soția mea.

Capitolul 54

Douăzeci de minute mai târziu, erau la casa din oraș a lui Derek. Își luaseră în grabă rămas-bun de la prințul regent și de la distinșii oaspeți ai dineului, apoi plecaseră, spunându-i lui Garrett că nu mai aveau nevoie de el. Acesta ridicase doar sprâncenele și comentase:

— Sper că nunta va fi cât de curând.

Apoi poruncise vizitiului să îl ducă acasă. Fără îndoială, toți cei care-i văzuseră știau exact ce planuri aveau pentru acea seară.

Din fericire, prețiosul Hughes se retrăsese deja în camera lui. În clipa în care intrară în foaier și-și scoaseră pelerinele, Derek o trase pe Lucy în salonul cel mai apropiat.

— Nu ar trebui să mergem în dormitorul tău? Întrebă ea, cu buzele tremurând, dar curbate într-un zâmbet.

— Nu. Nu pot să mai aștept. Trebuie să te am acum. Încă de la vizita pe care mi-ai făcut-o la Bath, m-am tot

gândit că trebuie să fii a mea într-un salon.

Derek închise ușa în urma lor și o încuie. Apoi se întoarse spre Lucy cu o expresie întunecată și pasională în priviri. Ajunse într-o clipă lângă ea și îi prinse buzele, trecându-și o mână pe după gâtul ei ca să-i poată mișca întreg capul în ritmul sărutului lui. Lucy scoase un strigăt scurt.

Fără să-i pese că răsturna mobila în drum, o trase până în cealaltă parte a încăperii și o lipi cu spatele de perete. Era dur, dar fără să o rănească.

— Desfă-ți picioarele, îi ceru el. Acum!

Dorința fierbinte și puternică străbătu trupul lui Lucy. Făcu exact așa cum îi spusese. Derek o ridică pe perete, își deschise nasturii de la pantaloni cu mișcări sigure, apoi îi ridică fustele, îi împinse cămașa deasupra coapselor și intra în ea dintr-o singură mișcare, precisă și solidă.

Capul lui Lucy se izbi de perete. Gura îi era deschisă, sânii grei, fierbinți. Gemu. Nu simțise niciodată așa ceva. Fusesse pregătită pentru el în doar câteva clipe. În momentul în care mâinile lui o atinseseră, ea se aprinsese, încinsă de o dorință umedă. Derek avea ochii închiși, ca și maxilarul încleștat.

— E... atât... de... bine... în... tine.

Punctă fiecare cuvânt cu o împunsătură adâncă a soldurilor.

Capul lui Lucy se mișca în față și-n spate.

— Și cu tine în mine.

Credea că asta avea să fie totul, că vor rămâne așa până când acea senzație uimitoare pe care numai el i-o putea da avea să o învăluie, în schimb Derek se desprinsese de ea și o lăsă jos. Lui Lucy îi venea să plângă. Picioarele nesigure întâlneau scândurile podelei și se sprijini de el, cu o mână pe umerii lui, încă respirând atât de greu încât era convinsă că inima avea să-i sară din piept.

Derek o întoarse cu spatele și deschise repede

nasturii rochiei. Curând, metri întregi de material zăceau într-o grămadă la picioarele ei. Căldura corpului lui dispăru o clipă, cât timp Derek trase un taburet.

— Așază-te în genunchi! îi porunci el.

Un val de căldură mistuitoare o cuprinse pe Lucy. Se întoarse cu fața spre perete, așezându-se în genunchi peste taburetul moale, îmbrăcată numai în cămașa de noapte. Se sprijini cu mâinile în pervazul ferestrei din fața ei. Deși era întuneric, fu fericită să constate că draperiile erau trase. Derek îi desfăcu corsetul, i-l trase peste cap și îl aruncă pe jos. Apoi îi scoase repede acele din păr, fără delicatețe, provocându-i puțină durere. Nu-i păsa. Părul des, negru și mătăsos îi căzu pe umeri, și Derek i-l răsfiră pe spate.

— Ești superbă, îi șopti el în ureche.

Lucy își putea da seama, după foșnetul de material din spatele ei, că își scotea pantalonii.

— Desfă picioarele! îi ceru din nou.

Le desfăcu.

— Mai mult!

Își depărtă și mai mult genunchii. Un fior o străbătu.

Apoi era acolo, în spatele ei, ridicându-i cămașa peste umeri, împingându-se în locul acela moale. Lucy era aplecată peste taburet, ținându-se de pervazul ferestrei. Era mai mult decât udă și pregătită pentru el. Tare și neted, intră în ea dintr-o mișcare sigură. Lucy țipă. Derek gemu.

— La dracu'! Numai la asta m-am gândit toată noaptea. Nu o să mă satur niciodată de tine.

Nu începuse încă să se miște, iar Lucy era complet la mila lui. Încercă să-și lege umerii în față și-n spate, dar mâinile lui mari și puternice o prinseră de talie, stăpânind-o.

Se aplecă peste ea și îi mușcă lobul urechii.

— Te vreau, Lucy.

O împunsătură sigură.

— Te vreau.

Încă una.

Lucy gemu. Întoarse capul într-o parte. Voia să-l sărute, să-i simtă gura pe a ei. Se ridică înspre el, îi cuprinse gâtul cu brațele, făcându-și sânii să iasă în față. Mâinile lui se ridicară și-i mângâiară, atingând vârfurile sensibile și făcând-o pe Lucy să geamă din nou.

— Ești a mea, murmură el, împingând din nou. A mea.

Încercă să-l prindă, mișcându-și mâinile în spate.

— Sunt a ta, îi răspunse ea, cu un geamăt.

— Nu voiam asta, îi șopti Derek în ureche. Nu voiam să mă îndrăgostesc și să devin sclavul trupului unei femei.

Lucy se cutremură.

— Ești sclavul meu?

Încă o împunsătură adâncă o făcu să scâncească.

— Da. Mă faci să-mi pierd mințile.

Din nou.

Lucy oftă.

— Derek, te vreau. Atât de mult.

Lucy închise ochii și scoase un geamăt. Derek își duse mâna în față și mângâie încet bumbul dintre picioarele ei. Îi mușcă ușor gâtul.

Lucy scoase un țipăt. Degetele lui o scoteau din minți, o încercuiau iar și iar, încet, atât de încet, aducând-o în pragul extazului apoi... oprindu-se.

— Nu! strigă ea în clipa în care degetul lui părăsi punctul în care își dorea cel mai mult să-l simtă.

Aproape că o podidiră lacrimile.

Se trase afară din ea și o ridică de pe scaun. Se aplecă, îi prinse cămașa și i-o scoase peste cap. O aruncă într-un colț și rămase privind-i trupul ca și cum ar fi fost un tablou neprețuit.

— Ești atât de frumoasă! șopti el.

Lacrimile se strânseseră în ochii lui Lucy.

O ridică tandru, încet, și o duse pe canapea. O întinse ca și cum ar fi ținut în mână cel mai scump giuvaier din

întreaga lume.

— Lucy, șopti el, acoperind-o cu trupul lui uriaș. Te iubesc.

Intră în ea dintr-o mișcare, și Lucy își arcui spatele pe canapea.

Îi cuprinse vârful unui sân cu buzele. Se juca cu ea, o tachina.

— Te vreau. Te vreau atât de mult!

Lucy era cu desăvârșire pierdută. Degetele îi erau încurcate în părul lui negru, gura deschisă și roșie de la sărutările lui. Simțise o ușoară durere când intrase prima oară în ea, dar o uitase acum cu desăvârșire, cu atâtea senzații copleșitoare care-i stăpâneau trupul. Se afundă în ea iar și iar, iar mișcările acestea, combinate cu forța gurii lui umede pe sânul ei, o făceau să geamă. Era aproape, atât de aproape. Iar el o știa.

O privi cu un rânjel ticălos și se trase afară din ea.

— Nu! strigă ea, de data asta întinzându-se după el, trăgându-l înapoi, încercând să-l forțeze să intre la loc, cuprinzându-i mijlocul cu picioarele. În schimb, Derek își lăsa mâna dibace să alunece la îmbinarea coapselor ei, unde își strecură un deget fierbinte înăuntru. Capul lui Lucy căzu înapoi pe pernă.

— Încerci să mă omori?

— Niciodată, iubita mea. Vreau doar să-ți ofer cea mai uimitoare senzație pe care ai trăit-o până acum.

— Deja ai făcut-o, spuse ea, cu răsuflarea tăiată.

— Asta crezi tu! spuse el, strecurându-și degetul înapoi în ea.

Capul îi coborî înapoi pe sânul ei, dinții îi cuprinsesă sfârcul. O dată, de două ori, în același ritm cu degetul. O mângâie iar și iar, apoi degetul lui mare găsi acel loc perfect dintre picioarele ei și începu să i-l mângâie în cercuri, în timp de gura i se strângea pentru ultima oară pe sfârcul umflat, care o durea de plăcere.

— Oh, Derek! strigă ea în clipa în care valul orgasmului o izbi cu o forță care îi smulse un țipăt din piept.

Se ridică repede peste ea și intră în ea în timp ce mușchii dinăuntru ei atingeau punctul maxim de încordare. Se împinse în ea o dată, de două, de trei ori, strângând din dinți, învăluit în căldura ei umedă, și explodează în cea mai intensă eliberare pe care o trăise vreodată.

*

Ieșiră pe furiș din salon. Derek își pusese hainele la loc și ieșise să vadă dacă era vreun servitor pe coridoare. Lucy își aruncase cămașa pe ea și șoptise repede o rugăciune, în speranța că vor reuși să urce scările și să treacă de coridorul cel lung până în dormitorul lui Derek fără să fie prinși. Dar, adevărul fie spus, nu-i păsa. Nu-i păsa decât de bărbatul de lângă ea, de dragostea ei și de uimitorul fapt că se găsiseră unul pe celălalt și aveau să se căsătorească. Să se căsătorească! Încă nu-i venea să creadă. Chiar dacă și-o repetase iar și iar în minte, începea să creadă că totul nu era decât o închipuire lipsită de sens. Totuși, continua să o repete.

Ajunseră în siguranță în dormitorul lui. Derek încuie repede ușa în urma lor, apoi o ridică pe Lucy în brațe și o duse lângă pat, unde o întinse cu blândețe. Lucy se ridică în genunchi și-și scoase cămașa peste cap. Derek scăpă și el repede din nou de toate hainele și, curând, se rostogoleau împreună, chicotind și râzând, și sărutându-se și făcând dragoste.

— N-o să mă satur niciodată de tine, șopti Derek în părul ei după ce terminară.

Lucy se ridică pe perne și-și trase cearșaful până sub brațe. Derek se întinse lângă ea.

— Ia spune-mi, domnule Duce Hotărât, când ți-ai dat seama cu certitudine că mă iubești?

Derek își puse ambele mâini sub cap și își pironi privirea în tavan, cu un zâmbet ștregăresc pe chipul lui frumos.

— Să vedem... Cred că a fost în clipa în care mi-am dat seama că numai gândul că te-ar putea atinge mâinile altui bărbat mă făcea să-mi doresc să-l fac bucăți pe respectivul.

Lucy mări ochii.

— Serios?

— Da, când l-am văzut pe Berkeley ajutându-te să urci în trăsură, în fața teatrului, am vrut să-l omor.

Lucy clătină din cap.

— Ca atunci când ai dat cu pumnul în copac?

— Da, spuse el. Exact ca atunci când am dat cu pumnul în copac.

Lucy râse.

— Și ai interpretat aceste gânduri criminale ca fiind dragoste?

Derek se întoarse, se sprijini într-un cot și o privi. Îi împinse o buclă după ureche.

— Am știut că era dragoste fiindcă mi-am amintit cum gândul că soția mea ar fi putut împărți patul cu altcineva nu mă deranjase în mod deosebit, atunci când credeam că mă voi însura cu Lady Cassandra.

— Așa care va să zică?

— Da.

Ochii lui Lucy se umplură de lacrimi.

— Mi se pare incredibil că mă iubești.

Îi mângâie obrazul cu vârful degetului.

— De ce spui asta?

Își trase cearșaful până la gât.

— Ai fi putut s-o ai pe Cass. Cass e perfectă și frumoasă, și exact așa cum trebuie. Este sfioasă și dulce, și nu spune niciodată ceva necuviincios sau care ar putea jigni pe cineva. Eu? Eu sunt ciudată. Am ochii de culori

diferite, părul atât de creț că nu pot niciodată să-l aranjez și, când îmi suflu nasul, zici că sunt o găscă.

— O găscă?

— Da. Știi că atunci când își suflă Cass nasul abia dacă-ți dai seama?

O cuprinse în brațe.

— Se pare că îmi plac femeile necuviincioase, arțăgoase și cu limba ascuțită.

Îi zâmbi.

— Până la tine, nu am cunoscut pe nimeni, cu atât mai puțin vreo femeie, care să-mi țină piept așa cum ai făcut-o tu, care să mă provoace. Mărturisesc că a fost o experiență cu totul nouă pentru mine.

Zâmbi cu capul lipit de umărul lui.

— A fost?

— Da. Ochii tăi sunt unici și părul tău creț este frumos și nu-ți suflă nasul ca o găscă, dar, chiar dacă ar fi așa, nu mi-ar păsa. Povestea asta cu ce se cuvine și ce nu este exagerată.

Lucy zâmbi la aceste cuvinte.

— Crezi?

Derek dădu din cap.

— Da.

— Vrei să-i spui și mamei mele asta?

O strânse în brațe și o sărută.

— Categorie!

— Nici eu nu am mai întâlnit pe cineva ca tine, Derek. Toți bărbații pe care îi cunoșteam se speriau din clipa în care deschideam gura. Niciunul nu mi-a făcut față așa ca tine.

Derek pe jumătate râse, pe jumătate pufni.

— Știi. Ai așteptat destul să apară cineva care să te provoace. Lucy oftă.

— Presupun că asta înseamnă că suntem perfecți unul pentru celălalt.

Derek rânji.

— Exact la asta mă gândeam și eu.

Stătură îmbrățișați câteva minute.

— Derek?

— Da, iubito?

Își trecu degetul peste pieptul lui gol.

— Există un aspect neplăcut în legătură cu căsătoria noastră. Derek se încruntă.

— Care?

Lucy oftă.

— Nu o să poți să-mi mai spui domnișoara Upton.

O trase în brațele lui.

— Nu, dar o să pot să-ți spun Excelența Voastră, ducesa de Claringdon. Soția mea.

Îi cuprinse gâtul cu brațele și i-l sărută.

— Asta îmi place cel mai mult.

Capitolul 55

Era ziua nunții lor. Cu ajutorul prințului, căpătaseră o licență specială din partea arhiepiscopului. Derek comentase glumind că se părea că folosea totuși la ceva să fii duce. Și, deși fusese o ceremonie scurtă și rapidă, Cass, Garrett și Jane fuseseră prezenți. Alături de mama lui Derek, care era absolut încântătoare, de mătușa Mary și de domnul și doamna Lowndes. Veniseră și frații lui Derek. Erau amândoi la fel de chipeși ca fratele lor mai mare. Dar, deși fuseseră invitați de dragul lui Cass, soții Moreland hotărâseră să nu participe. Ducesă sau nu, Lucy avea să rămână *persona non grata* pentru părinții lui Cass pentru foarte mult timp. Asta era clar. Se pare că nu reușeau să privească împăcați cum ducele le scăpa printre degete, mai ales când Cass nu mai spera să primească vreo altă cerere în căsătorie.

— Mama a spus că, dacă o să rămân fată bătrână, n-o

să fie vina ei, raportă Cass.

Lucy îi invitase chiar și pe...

— Iat-o pe fiica mea, ducesa de Claringdon!

Lucy ridică privirea. Mama ei stătea în foaierul casei lui Derek.

De îndată ce primiseră scrisoarea scrisă la repezeală de Lucy, părinții ei veniseră în grabă la Londra să-i ureze toate cele bune. Binecuvântarea lor era mai mult decât sinceră. De fapt, erau absolut încântați de ideea că fata lor avea să fie ducesă. Stătuseră în biserică în acea dimineață, privindu-și fata cu expresii radiind de fericire.

Mama lui Lucy întinse ambele mâini spre fiica ei. Lucy se duse la ea și îi îngădui să o îmbrățișeze, nu fără să-și împreuneze însă sprâncenele.

— Mamă?

Să fi fost oare aceeași femeie care, în esență, se spălase pe mâini în ceea ce o privea pe Lucy? Acum era aici, în Londra, îmbrăcată de parcă s-ar fi pregătit să ia cina cu regina, purtându-se ca și cum relația lor ar fi fost întotdeauna minunată.

— Nu ai de gând să mă prezinți noului tău soț? întrebă mama ei.

Lucy dădu din cap.

— Unde e tata?

— Afară, vorbește cu omul care ne-a adus cu trăsura. Nu știu exact ce pune la cale.

Derek veni lângă ele.

— Mamă, aș vrea să ți-l prezint pe Derek Hunt, ducele de Claringdon.

Mama ei execută o reverență perfectă.

— Excelență.

Derek se aplecă peste mâna soacrei lui.

— Lucy Upbridge, o plăcere să vă cunosc.

— Credeți-mă, plăcerea este în întregime a mea, Excelență, răspunse mama ei.

Tocmai atunci năvăli înăuntru și tatăl lui Lucy, cu aceeași expresie fericită, total necaracteristică.

— Draga mea! zise el, venind repede lângă Lucy și îmbrățișând-o ca și cum ei doi s-ar fi îmbrățișat vreodată.

— Bună dimineața, tată, spuse Lucy, încă uimită de comportamentul părinților ei.

Garrett veni lângă ei.

— Unchiule Theodore. Mătușă Frederica.

Cei doi îl priviră rece, ca și cum nu ar fi existat. Dar, observă Lucy, când remarcară că ducele mijește ochii în fața comportamentului lor, se resemnară și își salutară nepotul detestat.

— Garrett. Ăăă... mă bucur să te văd, reuși să îngaima tatăl ei.

Mama ei spuse doar:

— Garrett, pe cel mai binevoitor ton din lume.

În mod evident, Garrett încerca să-și ascundă zâmbetul.

— Întotdeauna e o plăcere să vă văd, zise el, pe un ton ce sugera exact opusul.

Garrett îi strânse mâna lui Derek, apoi se întoarse spre Lucy, în vreme ce Derek vorbea cu părinții ei.

— A fost o ceremonie încântătoare, spuse Garrett.

Lucy avea lacrimi în ochi. Își îmbrățișă verișorul.

— Mulțumesc, Garrett.

— Pentru ce?

— Pentru că erai dispus să ai grijă de mine chiar și atunci când credeai că o să rămân fată bătrână.

Garrett își dădu capul pe spate și râse.

— De unde știi că nu l-am plătit pe Claringdon să mă scape de tine?

Se aplecă în fața lui Lucy.

— Ei bine, *Excelență*, acum chiar ești ducesă. Prima ducesă de Claringdon. Berkeley are inima frântă, firește, dar sunt sigur că va supraviețui. S-a întors deja în

Northumbria.

— Îi doresc lordului Berkeley tot binele din lume.

Apoi Lucy se aplecă și îi șopti:

— Iar tu, dragul meu verișor, s-ar putea să ai în sfârșit șansa pe care o așteptai cu Cass.

Fruntea lui Garrett se încreți, și vărul ei deschise gura să răspundă, dar tocmai atunci Jane și Cass veniră lângă ei. Derek și părinții lui Lucy se duseră să vorbească cu mama lui Derek și cu soții Lowndes.

Jane o îmbrățișă pe Lucy.

— Nu pot spune că te invidiez că ți-ai pus pirostriile, dar trebuie să recunosc că n-a fost o nuntă chiar atât de urâtă.

Cass avea lacrimi în ochi.

— Oh, Lucy, a fost atât de frumos! Sunt atât de fericită pentru tine! Ești ducesă. O adevărată ducesă.

Lucy râse.

— Da, cu siguranță pe neașteptate, dar, totuși, sunt ducesă.

— O ducesă cu o limbă formidabilă, care poate despica pe oricine se pune cu ea, adăugă Garrett.

— Mă recunosc vinovată, admise Lucy.

— Când o să fii bătrână și o să porți turban și o să te uiți la cei mai tineri cu ochii mijiți în spatele ochelarilor, o să îi bagi pe toți în sperieți, Lucy, spuse Jane. Dar o să știi, pentru că am de gând să fiu chiar acolo, lângă tine, făcând același lucru. Cu mare aplomb, aș putea adăuga.

Lucy râse din nou.

— Oh, să știi că aștept momentul ăsta.

Lucy îl auzi pe Derek vorbind cu părinții ei.

— Știați că Lucy călărește excelent?

Adresă acest compliment tatălui ei.

— Iar imaginea domnișoarei exagerat de cuviincioase este depășită, îi spuse mamei ei.

Lucy își putea imagina reacția maică-sii la o astfel de

afirmație. După ce termină de vorbit cu părinții ei, Derek veni lângă grupul lor și își cuprinse soția pe după talie. Își coborî capul și-i sărută umărul. Jane și Cass oftară.

— Singurul lucru care ar face ziua asta absolut perfectă ar fi dacă și Swift ar fi aici, să ne vadă, îi spuse Derek lui Lucy.

Îi mai spusese ceva despre alți doi dintre prietenii lui care se pare că erau încă dați dispăruți pe continent, dar nu dorise să-i strice ziua cu prea multe detalii.

Lucy zâmbi și-i luă mâna lui Derek.

— Va fi aici curând, dragul meu.

Privi spre Cass. Prietena ei nu vorbea. Se depărtase de restul grupului și se trăgea de mânuși, într-un gest bine cunoscut lui Lucy.

— Cass, e totul în regulă?

Cass dădu din cap, ștergându-și o lacrimă cu batista.

— Draga mea, ce este?

— Nimic, doar... Sunt atât de fericită pentru tine, Lucy. Chiar sunt. Te-ai îndrăgostit și te-ai căsătorit. Un vis împlinit.

Lucy o strânse pe Cass cu putere.

— Nu te teme, draga mea! Meriți absolut același lucru. Și am toată încrederea că visul se va împlini și pentru tine.

Cass dădu din cap.

Jane veni lângă ele și cele trei prietene se separară de ceilalți.

— Ei bine, Lucy, am început prin a încerca să o ajutăm pe Cass. Și am ajutat-o.

— Și, între timp, Cass m-a ajutat și ea pe mine. M-ai ajutat să găsesc iubirea, așa cum mi-ai promis, Cass.

Cass îi zâmbi lui Lucy.

— Oh, Lucy! Era evident că tu și ducele trebuia să fiți împreună.

Jane dădu din cap. Își cuprinse prietenele pe după

umeri.

— Așadar, spre ce să ne îndreptăm acum atenția, fetelor?

— Tu ești următoarea, Janie, spuse Cass, cu un zâmbet larg. Lucy o să ne ajute să o convingem pe mama ta să te lase în pace și să nu te mai bată la cap cu măritatul.

Se uitară toate trei înspre părinții lui Jane, care stăteau de vorbă cu părinții lui Lucy.

— Perfect, spuse Jane. În cazul ăsta, trebuie să începem prin a-i împiedica să mai stea de vorbă cu părinții lui Lucy. Fiica lor s-a căsătorit cu un duce, când nimeni nu s-ar fi așteptat. N-o să mă lase niciodată să uit asta. Până acum, puteam să o arăt pe Luce și să spun: „Vedeți? Nici ea nu e măritată!”

Lucy râse.

— Nu te teme, Janie! Voi avea grijă să iasă totul bine! Te salvez eu!

— Îmi place ideea de a fi salvată de o femeie și nu de un bărbat. Așa și trebuie, spuse Jane, dând cu hotărâre din cap. Mary Wollstonecraft ar fi mândră.

Cass râse.

— Trebuie să găsim o cale să o scoatem definitiv pe Janie din rândul fetelor de măritat.

Lucy dădu din cap.

— De acord.

— Și eu sunt de acord, spuse Janie. Dar nu știu de ce, draga mea Cass, cred că tu ești următoarea care va beneficia de ajutorul nostru colectiv.

Cass clipi.

— Ce vrei să spui? În ultima vreme, mă gândeam să mă retrag la o mănăstire.

— Le invidiez pe măicuțe pentru hainele alea atât de simple! continuă Jane. Dar ce crezi că vreau să spun? Julian vine acasă.

— Oh, nu, nu, nu. Am renunțat la speranța asta. Nu am de gând să fac nimic mai mult decât să le doresc lui Julian și lui Penelope tot binele din lume.

— Și să plângi pe ascuns după el, știind că ai pierdut orice șansă? Întrebă Jane.

Cass ridică din umeri.

— În privința asta s-ar putea să nu am ce face.

Lucy și Jane o bătură pe umăr pe Cass.

Derek veni lângă ele și își trase soția din micul grup și o conduse într-un colț. Îi strecură un inel uriaș pe deget. Lucy îl privi. Inelul avea trei pietre: un diamant mare, pătrat, în centru, cu un safir mic, tot pătrat, într-o parte și un smarald identic în partea cealaltă.

Lucy exclamă:

— Ce-i ăsta?

— Inelul tău. L-am luat azi-dimineață special pentru tine. Îmi amintește de ochii tăi frumoși.

Lucy își aruncă brațele pe după gâtul lui și îl sărută.

— Oh, Derek, te iubesc atât de mult! Mulțumesc.

— Cu plăcere, iubito! Și sper că mă va ajuta să mă ierți când o să-ți spun că va trebui să plec curând într-o călătorie pe continent.

Lucy se încruntă.

— Pe continent?

— Da. Niște treburi rămase neterminate din război.

Lucy simți teama strângându-i inima ca într-o gheară.

— Vei fi în siguranță, Derek?

— Îți promit!

Umerii i se mai relaxară puțin.

— Atunci, presupun că mă voi putea lipsi de tine o vreme. Cu siguranță, voi fi destul de ocupată să învăț cum să fiu ducesă.

Derek o lipi de el și îi șopti la ureche:

— Vrei să-ți spun un secret?

Lucy ridică ochii spre el.

— Da. Care?

— Asta mi-am dorit, atunci când am aruncat bănuțul în apa de la Bath.

Lucy zâmbi larg, dar îl lovi în glumă peste umăr.

— Nu trebuie să spui ce ți-ai dorit!

Derek îi ridică mâna și i-o sărută.

— Deja mi s-a îndeplinit dorința.

Sfârșit